NEW YORK TIMES BESTSELLER

KELLE AVCISI STEPHANIE PLUM

JANET EVANOVICH

KAFASI GÜZEL SERSERİLER

Çeviren: Didem Uğur

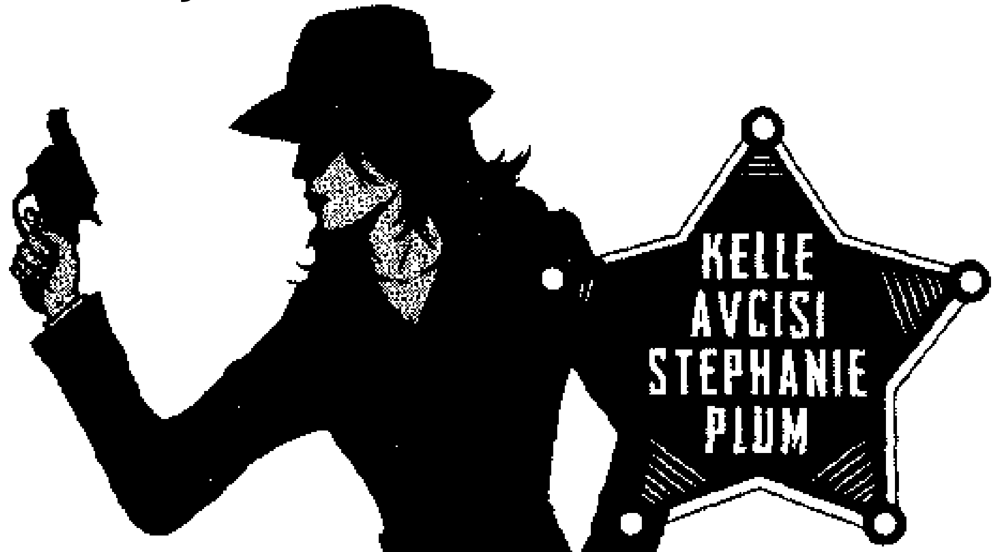

Kafası Güzel Serseriler
Janet Evanovich

1. Baskı: Mart 2015
ISBN: 978-605-348-576-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02
Çevirmen: Didem Uğur

NEW YORK TIMES
BESTSELLER
JANET EVANOVICH

KAFASI GÜZEL SERSERİLER

BİR

New Jersey, bulutlardan pek görünmese de yaklaşık on iki kilometre altımdaydı. Üzerimde, uçağın ince tabakasının ötesinde cennet vardı. Cehennem ise dört sıra arkamda oturuyordu. Pekâlâ, cehennem çok ağır oldu. Belki de, araf demeliyim.

Benim adım Stephanie Plum. New Jersey, Trenton'da bulunan Vincent Plum Kefalet Ofisi'nde kefalet memuru olarak çalışıyorum. Geçenlerde ölü bir adam, bana "miras" olarak uçak bileti bıraktı ve ben de bunları hayatımda bir kez yaşayabileceğim Hawaii tatili için kullandım. Ne yazık ki tatilim, planladığım gibi gitmedi ve gecenin ortasında arazi olan bir hırsız misali, Hawaii'den erken ayrılmak zorunda kaldım. Honolulu'da arkamda iki öfkeli adam bırakmıştım, arkadaşım Lula'yı arayıp beni Newark Havalimanı'ndan almasını rica ettim.

Hayatım zaten yeterince berbat değilmiş gibi, dört sıra arkamda tıpkı mağarasına çekilmiş bir ayı gibi horlayan ve Kocaayak'a benzeyen bir adamla aynı uçakta eve dönüyordum. Neyse ki, adamın yanında oturmuyordum; öyle olsa, kesinlikle onu çoktan uykusunda boğmuş olurdum zaten. Uçakta verilen kulaklıkları takıp sesi sonuna kadar açmıştım ama işe yaramıyordu. Adamın horlaması Denver üzerinde bir yerlerde başlamış ve Kansas üzerinde cidden feci hale gelmişti. Birçok yolcunun şikâyetini yüksek sesle dile getirip birinin adamı yastıkla boğmaya önayak olmasından bahsetmesi üzerine, hostesler tüm yastıkları toplamış ve bedava alkollü içecek dağıtmaya başlamıştı. An itibarıyla, uçaktakilerin dörtte üçü umutsuz bir biçimde sarhoştu; geri kalanlarsa ya reşit değildi, ya da başka bir ilacın etkisi altındaydı. Küçüklerden iki tanesi çığlıklar atarak ağlıyordu, arkamda oturan çocuğun altına yaptığından adım gibi emindim.

Ben de sarhoşların arasındaydım. Uçaktan doğru düzgün nasıl ineceğimi, havalimanından nasıl çıkacağımı bilemiyordum, arabamın beni beklediğini umuyordum.

Kocaayak, bu defa daha yüksek sesle *horladı,* dişlerimi kenetledim. *Şu lanet uçak yeter ki insin,* diye düşündüm. Artık mısır tarlasına mı, okyanusa mı, otoyola mı, nereye inerse insin! Buradan çıkayım yeter!

Lula, arabayı apartmanımın otoparkına çekti, beni havalimanından alıp eve bıraktığı için ona teşekkür ettim.

Ben arka kapının girişinde inerken, Lula, *“No problemo”*[1] dedi. “Televizyonda pek bir şey yoktu, meşgul de değildim; dolayısıyla yapacak daha iyi bir şeyim yoktu zaten.”

Ona el sallayıp binaya doğru yorgun argın yürüdüm. Asansörle ikinci kata çıktım, valizimi sürükleyerek daireme girdim ve yatak odama gittim.

Vakit gece yarısını geçmişti ve yorgunluktan ölüyordum. Hawaii tatilim *eşsizdi*, dönüş uçuşumsa korkunçtu. Büyük Okyanus üzerinde türbülans, Los Angeles’ta bekleme ve ardından horlama sesi... Gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalıştım. Ertesi gün iş vardı ve o an bir tercih yapmam gerekiyordu. Hiç temiz kıyafetim kalmamıştı. Bu da demek oluyordu ki, ya bir sürtük gibi çıplak uyuyacaktım, ya da bir pasaklı gibi üzerimdekilerle uyuyacaktım.

İşin gerçeği, çıplak uyurken kendimi tamamen rahat hissetmiyorum. Zaman zaman bunu yapsam da, Tanrı’nın izliyor olabileceğinden veya annemin beni öyle yakalayabileceğinden endişe ediyorum. Zira her ikisinin de iyi kızların yatarken pijama giymesi gerektiğini düşündüğünden eminim.

Ne yazık ki gardırobumun kötü hali, ertesi gün ben yataktan sürüklenerek çıkarken de aynıydı. İşte bu yüzden, valizimi çamaşır sepetinin içine boşaltıp el çantası görevi gören postacı çantamı kaptığım gibi annemlerin evine gittim. Annemin çamaşır ve kurutma makinalarını kullanabilirim diye düşünüyordum. Onlardaki fazladan yatak odasında acil durumlar için birkaç kıyafetim olduğunu sanıyordum. Ayrıca, ben yokken hamsterım Rex’e bakmışlardı, onu da geri almak istiyordum.

Trenton’ın uç kısmında, tuğla kaplı, üç katlı bir binada, tek yatak odalı ve tek banyolu bir dairede yaşıyordum. Trafiğin açık olduğu bir günde, sabahın dördünde annemlere veya kefalet ofisine on dakikalık bir mesafedeydim. Diğer zamanlardaysa halim içler acısıydı.

Arabayı kenara çekip park ederken Mazur Büyükannem ön kapıdaydı. Mazur Büyükbabam, gökyüzündeki cennetin yiyecek katına giden yürüyen merdivenine bindiğinden bu yana, büyükannem ebeveynimle yaşıyordu. Bazen babamın, büyükannemin de bu yürüyen merdivene adım atmasına aldırmayacağını düşünüyor ama bunun pek yakınlarda olacağını sanmıyordum. Büyükannemin çelik grisi saçları kısa kesilmişti ve tepede

kıvrılıyordu. Ojeleriyle parlak kırmızı ruju uyum içindeydi. Eflatun ve beyaz eşofmanı dökümlü bir şekilde sıska omuzlarını sarıyordu.

Büyükannem bana kapıyı açarken, “Bu ne güzel bir sürpriz,” dedi. “Eve hoş geldin. Seksi şeyle tatil anılarını dinlemeye can atıyoruz.”

Annemlerin evi mütevazı bir dublekstir, ortak bir duvarla yanındaki dubleksten ayrılır. Diğer tarafta Bayan Ciak yaşar. Bayan Ciak’in kocası öldü ve kadın günlerini kahveli kek yapıp televizyon seyretmekle geçiriyor. Binanın ona ait olan kısmı uçuk yeşil badanalı, annemlerin tarafsa hardal sarısı ve kahverengi renkte. Muhteşem bir kombinasyon değil ama kendimi bildim bileli böyle olduğu için bana kendimi güvende hissettiriyor.

Her iki evin de aynı şekilde ön avlusu, ufak birer verandası, arka bahçeye giden dar ve uzun bir sahanlığı ve tek arabalık müstakil bir garajı var.

Çamaşır sepetini oturma odasından ve yemek odasından sürükleyerek annemin sebzeleri doğramakla meşgul olduğu mutfağa getirdim.

“Çorba mı yapıyorsun?” diye sordum.

“Sebze çorbası,” dedi. “Akşam yemeğe geliyor musun?”

“Gelemem. Planlarım var.”

Annem, çamaşır sepetine baktı. “Çarşafları makineye daha yeni attım. Eğer bırakırsan, daha sonra onları da yıkarım. Hawaii nasıldı? Seni yarından önce beklemiyorduk.”

“Hawaii iyiydi ama uçak yolculuğu uzundu. Şansıma, yanımdaki adam Los Angeles’ta indi. Böylece daha fazla yerim oldu.”

“Evet. Ama aynı zamanda Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklının yanında oturuyordun,” dedi büyükannem.

“Pek sayılmaz.”

İkisi de dikkat kesildiler.

Büyükannem, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Biraz karışık. O benimle dönmedi.”

Büyükannem sol elime baktı. “Yüzük parmağın hariç bronzsun. Yani güneşlenirken yüzüğün varmış ama artık takmıyormuşsun gibi görünüyor.”

Elime baktım. Lanet olsun! Yüzüğü çıkarttığımda, yerinin beyaz kaldığına dikkat etmemiştim.

Büyükannem, “Hawaii’ye neden gittiğini artık biliyorum,” dedi. “Sevgilinle gizlice gittiğine bahse girerim! Yüzüğü hâlâ takmaman kutlamaya gölge düşürür elbette.”

İç çekip kendime bir fincan kahve koydum, telefonum çaldı. Uçak yolculuğum esnasında çantama tıkıştırdığım onca şeyin arasında telefonumu aradım. Çantamı ufak mutfak masasının üzerine ters çevirip aramaya devam ettim. Tahıllı krakerler, saç fırçası, dudak parlatıcı, birkaç toka, not defteri, cüzdan, çorap, iki tane dergi, büyük bir sarı zarf, diş ipliği, kâğıt mendiller, minik el feneri, üç tane tükenmez kalem ve nihayet ceptelefonum.

Arayan, kefalet ofisi müdürü Connie Rosolli'ydi. "Umarım ofis yolundasındır," dedi. "Çünkü burada bir durum var."

"Nasıl bir durum?"

"Kötü."

"Ne kadar kötü? Yirmi dakika bekleyebilir mi?"

"Yirmi dakika çok uzun."

Telefonu kapatıp ayağa kalktım. Anneme ve büyükanneme, "Gitmem gerek," dedim.

Büyükannem, "Ama daha yeni geldin," dedi. "Kaçamağından bahsetmedin bile."

"Kaçamak yapmadım."

Sarı zarf ve ceptelefonum dışındaki her şeyi yeniden postacı çantamın içine attım. Telefonumu çantanın dışındaki cebe koydum, zarfı elime aldım. Üzerinde bir şey yazmıyordu. Kapalıydı. Çantama nasıl girdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Zarfı yırtarak açtım, içinden bir fotoğraf çıktı. 8x10 ebadında, kuşe kâğıda basılmış bir erkek fotoğrafıydı bu. Adam köşede ayakta duruyor, fotoğrafçının arkasından bakıyordu. Fotoğrafının çekildiğinden haberi yok gibiydi; sanki birisi yoldan geçerken ceptelefonunun kamerasıyla fotoğrafını çekivermişti.

Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasında veya kırklarının başındaydı. Muhafazakâr gibi görünen, hoş biriydi. Açık tenliydi. Üzerinde koyu renk bir takım elbise vardı. Bulunduğu sokağın köşesini bilmiyor, adamı tanımıyordum. Dönüş yolculuğum esnasında -belki de havalimanındaki gazete standına uğradığımda- bu zarfı yanlışlıkla almış olmalıydım.

Büyükannem, "Bu da kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım bir dergi alırken yanlışlıkla aldım."

"Hoşmuş. Arkada ismi yazıyor mu?"

"Hayır. Bir şey yok."

Büyükannem, “Çok kötü,” dedi. “Yakışıklı biri ve ben de artık genç erkeklerle takılayım diyorum.”

Annem göz ucuyla viskisinin durduğu tezgâha baktı. Sonra duvardaki saate göz atıp bir of çekti. Daha çok erkendi.

Zarfı ve fotoğrafı çöpe atıp kahveyi tepeme diktim, tezgâhın üzerinden bir simit alıp üzerimi değiştirmek için yukarı koştum.

Yirmi dakika sonra kefalet ofisindeydim. *Ofis* derken bunu pek ciddiye almıyorum, zira ileride ofisimiz olacak mülkün inşaat alanının tam önünde, Hamilton Caddesi’ne park edilen bir karavanda çalışıyoruz. Burada bulunan eski bina şüpheli bir yangınla tahrip olduğundan, yerine yenisinin yapılması gerekti.

Kuzenim Vinnie, bu karavanı benim bir arkadaşımdan satın almıştı. Kusursuz değildi ama yine de, alışveriş merkezlerinin yiyecek bölümlerinden iyiydi. Connie’nin arabası karavanın arkasında park halindeydi, Vinnie’ninki de onunkinin arkasındaydı.

Vinnie iyi bir kefalet memurudur ama ailemin sırtında bir çıbandır adeta. Geçmişte kumarbaz, zampara, hovarda ve düzenbazdı. Ayrıca, bir zamanlar tuhaf bir tiple sevgili olduğuna eminim. Sivri burunlu ayakkabıları ve daracık pantolonlarıyla tıpkı bir sansar gibi görünür. Aslında ajansın sahibi, Vinnie’nin kayınpederi Çekiç Harry’dir; ancak son zamanlarda zimmete para geçirme, kumar ve fuhuş gibi skandallardan dolayı Vinnie’nin karısı Lucille, Vinnie’nin patronu oldu.

Toyota RAV4’ümü Vinnie’nin Caddy’sinin arkasına park edip önümdeki manzaraya baktım. Yeni kefalet ofisinin dış mekân cüruf briketi tamamlanmıştı. Çatı yapılmıştı. İşçiler içeride çivi çakıyor ve elektrikli aletler kullanıyorlardı. Bakışlarımı inşaat alanından karavana çevirdim, panjurlardan dışarıya ışık sızıyordu. Her zamanki gibi görünüyordu.

Karavanın kapısını açıp içeri girmek için üç basamak çıktım. Connie yemek masasındaydı, el çantası yanındaki taburedeydi. Dizüstü bilgisayarı kapalıydı. Connie benden birkaç yaş büyüktür ve çok daha iyi bir parçadır. Üzerinde derin V yakalı mor bir bluz vardı, benim sahip olmayı her daim umduğumdan çok daha derin göğüs çatalını sergiliyordu. Siyah saçları düzleştirilmiş ve tepeden dağınık bir biçimde toplanmıştı. Altın renkli kocaman küpeler ve ona uygun bir kolye takmıştı.

Beni görünce ayağa kalktı. “Ben mahkemeye gidiyorum,” dedi. “Vinnie’yi kefaletle dışarı çıkarmam lazım. Tutuklandı ve kendi kefalet dilekçesini yazmasına izin vermiyorlar.”

Yok artık. “Yine ne oldu ki?”

“DeAngelo ile tartışmışlar, Vinnie onun Mercedes’ine lastik demiri atmış, DeAngelo da onun Caddy’sine birkaç el sıkmış. Vinnie, DeAngelo’yu şok tabancasıyla şoklamış, polis de gelip ikisini birden kodese atmış.”

Salvatore DeAngelo, Harry’nin yanıp kül olan kefalet ofisini yeniden inşa etmesi için tuttuğu müteahhitti. İşleri *kendi* yoluyla halletmesi, rüşvetsiz kılını dahi kıpırdatmaması, normal iş saatleriyle hiç alakası olmayan DeAngelo saatleriyle çalışması nedeniyle DeAngelo, bilinen en berbat müteahhitti.

“Pekâlâ, hiç değilse ciddi bir şey yok,” dedim.

“Evet ama eğer DeAngelo, Vinnie’den önce çıkıp geri dönerek karavanı ateşe verirse durum daha kötüleşir.”

Connie’ye, “DeAngelo bunu yapar mı sence?” diye sordum.

“DeAngelo’nun ne yapacağını kestirmek zor. İşte bu yüzden, sen gelinceye kadar buradan ayrılmak istemedim.” Connie, silah dolabının anahtarını bana verdi. “Bir şey alıp yanında bulundurmak istersen.”

“Onu vurayım mı yani?”

Connie, “Eğer mecbur kalırsan,” dedi. Ayağında on bir santimlik mantar dolgu topukları olan ayakkabılarıyla karavanın basamaklarını indi. “Fazla gecikmem. Masanın üzerindeki dosyalar senin için. Sen tatildeyken mahkemeye çıkmayanlar oldu.”

Ah ne güzel, her an alev alabilecek bir karavana göz kulak olmam isteniyordu. Diğer taraftan Vinnie, hem kuzenim hem de patronumdu. Ve karavan olmazsa yetişkin kitapçısından bir yer kiralamak veya Connie’nin Hyundai’sinden iş çıkarmak zorunda kalırdık. Yine de, tüm bunlar, Vinnie’nin derme çatma ofisini korumak istediğim anlamına gelmiyordu.

“Mahkemeye Çıkmayanlar” dosyasını aldım, karavanın alt kısmındaki depodan bir portatif sandalye çıkardım ve sandalyeyi gölgede açtım. Böylelikle, molotofkokteylinden kurtulur, alevli cehennemde tutsak kalmazdım.

Sandalyeye oturup dosyayı açtım. Kapkaç, silahlı soygun, aile içi şiddet, hırsızlık, kredi kartı kaçakçılığı, saldırı, ikinci bir silahlı soygun...

Hawaii’ye geri dönmek istiyordum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, deniz kokusu almak istiyordum ama onun yerine egzoz ve inşaat yerindeki çöp konteynerinin feci kokusu geliyordu burnuma.

Rav4’ümün arkasında bir araba yavaşladı, iki adam dışarı çıktı. Bunlardan biri, kısa boyu, geniş omuzları ve geriye doğru taranmış dalgalı kır saçlarıyla, Salvatore DeAngelo’ydu. Üzerinde pilili bol kumaş pantolon, kısa kollu, parlak siyah bir gömlek vardı. Göğüs kıllarının arasında ışıl ışıl parlayan kalın bir altın zincir takmıştı. Vinnie’nin onu, ben buradayım, diye bağıran kıllarıyla, göğsünden şokladığına dair hiç şüphem yoktu.

DeAngelo bana doğru aylak aylak yürüdü, elleri cebindeydi, bozuk paralarını şıkırdatıyordu. “Hey, şirin şey,” dedi. “N’aber? Dışarıda oturmanın özel bir nedeni var mı? Yani, sokak işi istiyor olabilir misin? Sana göre bir işim olabilir, eğer ne dediğimi anlıyorsan tabii.”

Vinnie’nin bu herifi şoklamakla iyi bir şey yaptığını düşünüyordum.

“Sadece işimi yapıyorum,” dedim. “Eğer karavanı yakacak olursan, seni vuracağım.”

“Tabanca falan görmüyorum.”

“Çünkü sakladım.”

“Tabii tabii,” dedi. “Fikrini değiştirip benimle çalışmak istersen, haber ver. Ve bana güven, gündüz gözüyle karavan yakacak halim yok ya. Böyle şeyleri geceleyin, ortada kimsecikler yokken yaparım.”

DeAngelo arkasını dönüp yarısı bitmiş kefalet ofisinin binasına doğru yürüdü, ben de tekrardan dosyalarıma döndüm.

Yığındaki son dosyanın konusu şaşırtıcıydı: Joyce Bamhardt. Şehir merkezindeki bir kuyumcudan bir kolye çaldığı ve kuyumcu kolyeyi geri almaya çalışırken de adama saldırdığı iddia ediliyordu. Vinnie, onu kefaletle dışarı çıkarmıştı ve kadın, üç gün sonraki mahkemeye gitmemişti.

Tüm okul hayatım boyunca Joyce’la birlikteydim ve hayatımı kâbusa çevirmişti. Pis, sinsi, zalim bir kızdı; şimdilerdeyse vicdansız, yalnız kendi için yaşayan, insanlardan faydalanan bir kadındı. Zaman zaman farklı şekillerde Vinnie için çalışmayı denemiş ama hiçbirinde de dikiş tutturamamıştı. İşin aslı, Joyce, kazancını yaptığı bir dizi evlilikten sağlamıştı ve onu son gördüğümde durumu gayet iyiydi. Onun bir kolye çaldığına inanmak zordu. Dükkân sahibine saldırdığına inanmaksa kolaydı.

İKİ

Lula’nın kırmızı Firebird’ü karavanın önünde durdu. Lula, direksiyonun başından kalkıp bana doğru yürüdü. Pembeye boyattığı saçları kocaman bir çörek mantarı gibi görünüyor ve şaşırtıcı bir şekilde kahverengi tenine uyum sağlıyordu. Üzerinde vücudunu zar zor örten turuncu elastan bir etek ve sıfır yaka, kolsuz beyaz bir bluz vardı. Dosya görevlisi olarak Vinnie için çalışmak uğruna sokaktaki köşesinden vazgeçen eski bir fahişeydi.

“Güneşleniyor musun? Hawaii yetmedi demek?” dedi. Ona, Vinnie ve DeAngelo arasında geçenleri anlattım ve de karavanı nasıl koruduğumu.

Lula, “Sonuçta bir külüstür,” dedi.

“Bugün için ne var?” diye sordum. “Dosya yapacak mısın?”

“Ah, hayır. Karavandaki ölüm tuzağına düşmeyeceğim. Seninle birlikte kötü adamları yakalayacağım.” Kucağımdaki dosyalara baktı. “İlk kime gidiyoruz? Eğlenceli bir şey var mı?”

“Joyce Bamhardt.”

“Ne dedin?”

“Bir kolye çalmış ve dükkân sahibine saldırmış.”

Lula, “Joyce Barndhardt’tan nefret ediyorum,” dedi. “Pisliğin teki. Bana şişko dedi. Düşünebiliyor musun?”

Lula gerçekten şişman sayılmazdı. Ama kilosuna göre boyu fazla kısaydı. Veya belki de, Lula’nın bir fazlalığı vardı ve kumaşlar yeterince örtemiyordu.

Lula’ya, “Joyce’u sona bırakabiliriz diye düşündüm,” dedim. “Gidip kapısını çalmaya can atmıyorum.”

Connie’nin Hyundai’si sokak boyunca gitti, ileri U dönüşü yaptı ve karavanın arkasına park etti. Connie ve Vinnie, arabadan inip bana doğru yürüdüler.

Vinnie, “DeAngelo burada mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim, “Binada.”

Vinnie tıpkı köşeye sıkışıp pençeleriyle kurtulmaya çalışan çılgın bir porsuk gibi hırladı.

Lula, “Tanrım,” dedi.

Vinnie'ye, "Karavana girebiliriz," dedim. "DeAngelo yakma patlatma işlerini geceleyin yaparmış."

Bir an için hepimiz karavana bakakaldık, bunun doğru olduğuna inanıp inanmadığımızdan emin değildik."

Nihayet Vinnie, "Neler oluyor böyle," dedi, "Hayatım bok gibi."

Sonra karavana girip gözden kayboldu.

Connie'ye, "Joyce meselesi nedir?" diye sordum. "Kolyeyi gerçekten çalmış mı?"

Connie omuzlarını silkti. "Bilmiyorum ama iş garipleşiyor. Suçlamayı yapan dükkân sahibi, Frank Korda kayıp."

"Ne zaman kayboldu?" diye sordum.

"Aynı günün ilerleyen saatlerinde. Sokağın karşı tarafındaki manikür-pedikür salonundakiler akşamüzeri saat dört civarında kapalı tabelasını astığını hatırlıyorlar. Karısı eve hiç gelmediğini söylüyor."

"Peki ya Joyce?"

"Vinnie, onu tutuklanmasının hemen ardından dışarı çıkardı. Üç gün sonra mahkemeye gitmesi gerekiyordu ama gitmedi."

Lula, "Adamı kesinlikle Joyce kaçırmıştır," dedi. "Bunu yapar. Onu tavan arasında zincire vurduğunda bahse girerim."

Connie, "Bu, Joyce'un bir erkeği ilk defa zincirleyişi olmaz," dedi. "Ama onu tavan arasında tuttuğunu sanmıyorum. Telefonlara cevap vermiyor. Dün akşam evinin önünden geçtim, karanlıktı."

Lula sol elime bakarak, "Vay be!" dedi.

"Elin bronzlaşmış ama yüzük yeri beyaz kalmış. Dün gece seni havalimanından alıp eve bırakırken dikkatimi çekmemişti. Hawaii'de ne halt yedin sen? Ve o yüzük şu an nerede?"

Yüzümü buruşturmamak için çaba gösteriyordum. "Karışık bir durum."

Lula, "Evet," dedi, "Dün gece de bunu tekrarlayıp duruyordun. Sürekli *karışık* diyordun."

Connie sol elime dikkatle baktı. "Hawaii'de evlendin mi yoksa?"

"Pek sayılmaz."

Lula, "İnsan pek sayılmadan nasıl evlenir ki?" diye sordu. "Ya evlenirsin ya da evlenmezsin!"

Kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi sımsıkı kapattım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı? *Karışık* işte!"

Lula, “Özür dilerim,” dedi. “Sadece sordum. Hakkında konuşmak istemiyor musun? İyi. Konuşma o zaman. En iyi arkadaş olmamızın hiçbir anlamı yok. Kardeş gibiyiz ama bana bir şey anlatmak istemiyorsan beni rahatsız etme o zaman!”

“İyi,” dedim, “Çünkü bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Lula, “Hıh,” dedi.

Vinnie, karavanın içinden Connie’ye seslendi. “Telefon çalıyor, şunu açsana!”

Connie, *“Sen* aç!” diye bağırdı.

Vinnie, “Ben telefonlara bakmam,” dedi.

Connie, karavana doğru İtalyan tarzı bir el hareketi[2] ” çekti.

“Geri zekâlı.”

Connie, telefonu açmak için gidince Lula, “Bir şey yapmalıyız sanırım,” dedi. “Orada başka ne var?”

Dosyalara hızlıca baktım. “İki tane silahlı soygun.”

‘‘Onları geç. Bize hep ateş ediyorlar.”

“Aile içi şiddet.”

Lula, “Çok iç karartıcı,” dedi. “Başka ne var?”

“Bir kapkaççı ve kredi kartı kaçakçısı.”

“Kredi kartı kaçakçısı hoşuma gitti. Asla çok mücadele gerektirmez. Daima sansar misali sinsidirler. Gün boyunca evde oturup internetten alışveriş yaparlar. Bu aptalın adı neymiş?”

“Lahonka Goudge.”

“Lahonka Goudge mı? Ne biçim bir isim bu? Kesin sahtedir. Felaket bir isim.”

“Burada yazan bu. Kamu konutlarında yaşıyor.”

Kırk dakika sonra Lula’nın arabasında Lahonka’nın evini arıyorduk. Kuşluk vaktiydi ve sokaklar sakindi. Çocuklar için okul, fahişeler için uyku vaktiydi, torbacılar parklarda ve okul bahçelerinde toplanıyordu.

Lula’ya, “İşte burası,” dedim. “3145A. Avlusunda oyuncaklar olan zemin kat.”

Lula arabayı park etti, bisikletlerin, oyuncak bebeklerin, futbol toplarının ve kocaman plastik kamyonların arasından geçerek kapıya yürüdük. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda kapı açıldı. Bir kadın bize bakıyordu. Benim boylarımda ve armut vücutluydu. Üzerinde tarçın rengi

elastan bir pantolon ve fıstık yeşili kolsuz bir bluz vardı. Saçları kafasından aşağı dümdüz iniyordu, sprey boca edilip düzleştirilmiş gibiydiler. Sallantılı kocaman küpeleri vardı.

Kadın, “Ne istiyorsunuz?” diye sordu. “Bir şeye ihtiyacım yok. Var gibi mi görünüyor? Sanmıyorum. Çocuklarımın zamazingolarına dokunmayın sakın, yoksa köpeği üzerinize salarım.”

Kapıyı çarparak kapattı.

Lula, “Tıpkı bir Lahonka gibi karakteri var,” dedi. “Hatta bir Lahonka’ya benziyor.”

Kapıyı sertçe çaldım, kapı açıldı.

Kadın, “Ne var?’’ dedi. “Bir şey istemediğimi söyledim ya. İşim var burada. Ben çalışan bir kadınım; kurabiye, nemlendirici, sabun veya takı almam. Biraz kaliteli otunuz olsa belki ama torbacıya benzemiyorsunuz.”

Kapıyı yeniden çarpacaktı, ayağımı içeri uzattım. “Lahonka Goudge?” dedim.

“Evet, ne var?”

“Kefalet takibi. Mahkeme tarihini kaçırdın ve yeniden bir tarih belirlememiz gerekiyor.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi. “Yanlış Lahonka’ya geldiniz. Gerçi aradığınız Lahonka olsam da, şu anki işimi bırakıp sizinle gelmezdim zaten. Yeni spor ayakkabıları isteyen birkaç çocuğum var ve siz şu an en çok para kazandığım saatleri bölüyorsunuz. eBay’de açık artırmadayım ve zamanında satın almam gereken şeyler var.”

Lula, ağırlığını kapıya verip iterek açtı. “Tüm gün bekleyemeyiz,” dedi. “İçeri tıkacağımız bir sürü geri zekâlı var ve öğle yemeğinde Deluxe Mr. Clucky’yle randevum var.” Lahonka, “Ah, öyle mi?” dedi, “Cluck-in-a-Bucket-mış!”

Lula’yı iki eliyle birden kışkışlarken beni itti. Dengemi kaybettim ve ikimiz birden popomuzun üzerine oturuverdik. Kapı çarparak kapandı, sürgüler çekildi, Lahonka ön taraftaki penceresinin perdesini kapattı.

Lula, “Muhtemelen sana bir daha kapıyı açmayacaktır,” dedi.

Aynı fikirdeydim. Büyük ihtimalle açmazdı.

Lula duruşunu dikleştirip cilvesini takındı. “Öğle yemeği için çok mu erken?”

Saatime baktım. “Grönland’da saat neredeyse bir oldu.”

İkinci Clucky Burgerini bitiren Lula, “Şu Lahonka, beni çok şaşırttı,” dedi. “Daha ısınamamıştım.”

Cluck-in-a-Bucket’te oyalanacak vaktimiz kısıtlı olduğundan yemeğimizi Lula’nın arabasında yiyorduk. Kızartma tenceresindeki yağ zerrecikleri peri tozu gibi havada uçuşuyordu ve insan orada altı dakikadan daha fazla kalsa tüm gün Clucky ekstra çıtırları gibi kokuyordu. Çok fena bir koku sayılmasa da, pek ilgi alanıma girmeyen aç köpekleri ve iriyarı adamları çekme eğilimi vardı.

Çantamdan bir dosya çekip çıkardım. “Bundan sonra kapkaççıyı yakalamak isteyebiliriz.”

Lula, “Bunun iyi bir plan olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Kapkaççılar iyi koşar. Zaten bu yüzden kapkaççı olmuşlardır. Daha yeni iki tane Clucky Burger yedim. Şimdi o zayıf, bol pantolonlu geri zekâlıları kovalarsam, vücuduma kramplar girer. Alışveriş merkezi civarında yaşayan kötü adam yok mu? Macy’deki ayakkabılarda indirim var.”

Adreslere baktım. Alışveriş merkezi civarından kimse yoktu.

Lula, “Bu kadar tavuğun üstüne biraz şekerleme yapmam gerekebilir,” dedi.

Şekerleme yapmak iyi bir fikir olabilirdi. Uçakta pek uyuyamamıştım. Geceleri yaptığım aktivitelerden dolayı Hawaii’deyken de pek uyuyamamıştım. Bu akşam da Morelli ile buluşacaktım ve yine uykumu alamayacağımı düşünüyordum. Morelli’yle konuşmamız gereken şeyler vardı.

Morelli’yle uzun bir geçmişimiz var. Ben altı yaşımdayken elim sende oynardık. On altı yaşımdayken bekâretimi ona verdim. On dokuz yaşımdayken onu Buick’le kovaladım. Ve artık ikimiz de iyi kötü yetişkiniz ve şu an bu ilişkiyi tanımlamaya zorlansam da, onunla bir tür ilişki içindeyim.

O, cinayet masasında görevli, sivil bir Trenton polisidir. 1,90 boyunda, dalgalı siyah saçlı, kaslı, yüksek libidoludur. Bir kot ve tişörtle bile Hollywood yıldızları kadar yakışıklıdır. Eğer takım elbise giyerse kiralık katil gibi görünür.

Lula’ya, “Kısa bir şekerlemeden mi, yoksa bütün öğleden sonra sürecek bir şekerlemeden mi bahsediyoruz?” diye sordum.

“Uzun olabilir. Bu akşam Bay Yeterince İyi olabilecek kişiyle randevum var. Gardırobumun başında biraz zaman geçirmeliyim.”

“Başka bir deyişle, yarın görüşürüz.”

“Evet. Sabah tam sekizde burada olurum, güne erken başlarız.”

“Sen asla o kadar erkenci olmazsın.”

“Pekâlâ, harika bir kelle avcısı yardımcısı olmak üzere kendimi motive edeceğim. Bunun olacağını hissedebiliyorum. Anlarsın ya, doyurucu bir gecenin ardından sabah erkenden hazır olacağım. Yemin ederim.”

ÜÇ

Lula beni arabama bıraktı, etrafa hızlıca göz gezdirdim. Yeni ofisin çalışmaları devam ediyordu. Karavan alevler içinde değildi. DeAngelo'nun Mercedes'i gitmişti, Vinnie'nin Caddy'si hâlâ park halindeydi. Her şey yolundaydı.

İçeri girip Connie'ye baksam mı, diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Kimseyi yakalamamıştım ve Vinnie'yle Joyce Bamhardt'ı yakalama konusunu konuşsam dırdır edebilirdi. Onu eninde sonunda yakalayacaktım zaten ama şu an bununla uğraşacak halim yoktu, RAV'ime atlayıp annemlerin evine doğru yola koyuldum.

Bir saat sonra kendi dairemdeydim, temiz kıyafetlerimle dolu sepetimi ve hamsterımın kafesini girişte yere bıraktım. Kapımın kilidini açtım, kapıyı kalçamla ittirdim, kollarım dolu bir şekilde yalpalayarak mutfağa yürüdüm. Çamaşır sepetini yere, kafesiyse tezgâhın üstüne bıraktım.

Rex'e, "İşte yeniden yuvandasın," dedim. "Büyükannende iyi vakit geçirdin mi bakalım?"

Rex, çorba kâsesinden çıktı, canı bir şeyler yemek istiyor gibiydi, tezgâhın üzerinden bir kraker alıp onunla paylaştım.

Birisi yavaşça kapımı çaldı. Zinciri çıkarmadan, kapıyı hafif aralık bırakarak açtım. Bürokrat tipli, gri takım elbiseli iki adam bana bakıyordu. Gömleklerinin ütüsü bozulalı epey zaman olmuştu. Çizgili kravatlarını gevşetmişlerdi. Saçları seyrekti. Kırklı yaşlarının sonlarında gibi görünüyorlardı. Biri 1,70; diğeri de 1,85 boylarındaydı. *Çift salamlı çizburger yemeyi seviyorlar mıdır acaba,* diye düşündüm.

Adamlardan daha uzun boylu olanı, bana kimliğini göstererek, "FBI," dedi. Ardından kimliğini cebine koydu. "İçeri girebilir miyiz?"

"Hayır," dedim.

"Fakat FBI'dan geliyoruz."

İriyarı adama, "Olabilir," dedim. "Olmayabilir de. İsminizi göremedim."

"Lance Lancer." Eliyle ortağını işaret etti. "Bu da Ajan Siy Slasher."

"Lance Lancer ve Siy Slasher ha? Benimle dalga mı geçiyorsunuz siz? Bunlar gerçek isimleriniz olamaz."

Lancer, “Kimlik kartımızda bu şekilde yazıyor,” dedi.

“Kazara almış olabileceğiniz bir zarfı arıyoruz.”

“Nasıl bir zarf?”

“Büyük sarı bir zarf. Bir cinayetle bağlantısı olan bir adamın fotoğrafı vardı içinde.”

“Bu yerel polisin işi değil midir?”

“Uluslararası bir cinayetten bahsediyoruz. Ayrıca, adam kaçırma da var. Zarf sizde mi?”

“Hayır.” Doğru söylüyordum. Sanırım annemlerin evinde çöpe attığım zarftan bahsediyorlardı.

Lancer, “Yalan söylediğinizi düşünüyorum,” dedi. “Güvenilir kaynaklarımız zarfın sizde olduğunu söylüyor.”

“Eğer bulursam FBI’a iletirim,” dedim.

Kapıyı kapatıp kilitledim, delikten baktım. Lancer ve Slasher ellerini kalçalarına koymuş duruyorlardı, ne yapmaları gerektiğinden emin olamamaktan dolayı gıcık olmuş gibiydiler.

Mutfağa gidip Morelli’yi ceptelefonundan aradım. “Neredesin?” diye sordum.

“Evdeyim. Yeni geldim.”

“FBI’dan olduğunu iddia eden iki kişiyi kontrol etmeni istiyorum. Lance Lancer ve Siy Slasher.”

“Sisteme bu iki ismi girecek olursam, herkesin alay konusu olurum. Bu bir şaka, değil mi?”

“Verdikleri isimler bunlar. Kimlik kartları ve diğer her şeyleri var.”

“Ne kadar çabuk istiyorsun?”

“Ne kadar çabuk olabilirsin?”

Morelli homurdanarak telefonu kapattı.

Morelli’nin ayakkabılarına bakıp başını iki yana sallayarak telefona cevap vermemeyi dilemiş olduğunu gözümde canlandırabiliyordum.

Annemlerin evini aradım, telefonu annem açtı.

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum,” dedim. “Bu sabah mutfaktayken attığım zarfa ihtiyacım var. Çöpe atmıştım.”

“Büyükannen sen gittikten sonra çöpü döktü. Bugün çöplerin alınma günüydü. Çıkıp bir bakayım fakat gitmiştir.”

Görünüşe göre, FBI kanıt tedariği işinin dışındaydım.

Bana göre hava hoştu. Yapacak daha önemli işlerim vardı, biraz kestirmek gibi. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa girdim. Tam gözlerimi kapatmıştım ki, zil çaldı. Yataktan zar zor kalkıp kapıya yürüdüm, delikten baktım. Ucuz, gri takım elbiseli iki adam vardı.

Zinciri çıkarmadan kapıyı hafifçe araladım. “Yine ne var?” diye sordum.

Kapıya yakın olan adam bana kimlik kartını gösterdi. “FBI. Sizinle konuşmak istiyoruz.”

“İsimleriniz?”

“Bili Berger, bu da ortağım Chuck Gooley.”

Bili Berger ince yapılı ve orta boyluydu, ellilerinin başındaydı. Kır saçları kısa kesilmişti. Kan çanağına dönmüş gözleri kahverengiydi. Muhtemelen, iletişim halinde olduğu kişiler onu öldürüyordu. Chuck ise benim yaşlarımdaydı. Şişman sayılmazdı ama tıknazdı. Berger’dan sekiz on cm kısaydı. Pantolonu kırış kırıştı, ayağındaki koşu ayakkabıları kir içindeydi.

“Benimle ne hakkında konuşacaksınız?” diye sordum.

“İçeri girebilir miyiz?”

“Hayır.”

Berger ellerini kalçasına götürdü, belindeki silahı açığa çıktı. Bunu bilmeyerek mi yaptı, yoksa beni sindirmeye mi çalışıyordu, bilemiyorum. Ama her iki durumda da, kapıyı daha fazla aralamayacaktım.

“Elinizde bir suç araştırmasına dair bir fotoğraf olduğuna inanıyoruz.”

Telefonum çaldı, izin isteyip telefonu açtım.

Morelli, “Daha geleli yirmi dört saat olmadı ama belanın içindesin,” dedi.

“Eminim, şu an başka misafirlerim var. Birkaç FBI daha.”

“Dairendeler mi?”

“Hayır, holdeler.”

“Orada kalsınlar, o halde. Gelen ilk iki adamın FBI’dan olmadığını söyleyebilirim. Şu an aktif görevde Lance Lancer veya Siy Slasher adında kimse yok. Ne sürpriz ama! Peki, şu an holde duranların adı neymiş?”

“Bili Berger ve Chuck Gooley.”

Bir anlık sessizlik oldu. “Berger ellili yaşların başında, kır saçlı; Gooley de iki haftadır aynı kıyafetle geziyor gibi, değil mi?”

“Evet. İçeri alayım mı?”

“Hayır. Gooley çöpten yemek yer ve yabani kedilerle sevişir. Berger’la konuşayım.”

Ceptelefonumu Berger’a uzattım. Berger iki dakika sonra telefonumu geri verdi.

Berger bana, “Şehir merkezinde büronun yerini biliyor musunuz?” diye sordu.

“Evet.”

“Yarın saat 10.00’da orada görüşelim. Gelirken fotoğrafı da getirin.”

“Fotoğraf yok bende.”

“O zaman avukatınızla gelin.”

Gözlerimi devirdim. “İnsan ilişkileri konusunda daha fazla çaba göstermelisiniz.”

Berger dudaklarını sıkarak, “Bunu sık duyarım,” dedi. “Özellikle de eski karımdan.”

Kapıyı kapatıp Morelli’ye döndüm. “Berger, FBI’dan sanırım?”

“Aşağı yukarı. Seninle konuşmam gerek.”

“Tahmin ettim. Akşam görüşürüz diye umuyordum.”

“Geç kalabilirim.”

“Ne kadar geç?” diye sordum.

“Bilemiyorum. Adamın birisinin kafasına on altı el ateş edilmiş.”

“Kafaya on altı kurşun mu? Bu aşırı değil mi?”

“Murray görmüş. İsviçre peynirine benziyormuş. Murray adamın beyninin her yere aktığını söyledi.”

“Bu bilgi çok fazla.”

Morelli, “Hayatım böyle işte,” dedi, telefonu kapattı. Yatağıma geri döndüm, kurşun deliklerinden sızan beyin parçalarını düşünüyordum. Benden daha kötü bir iş yapan tanıdığım tek kişi Morelli’ydi. Pekâlâ, cesetlerdeki sıvıyı çeken morgdaki adam da onunla yarışabilirdi.

Her neyse tüm zorluklarına rağmen Morelli, güvenlik polisi olmayı seviyordu. Kötü babası yüzünden zor bir çocukluk geçirmişti. Morelli şu an iyi bir polis, sorumluluk sahibi bir ev sahibi, köpeği Bob’a mükemmel bir babaydı. Her zaman için onun harika bir sevgili olduğunu, hatta harika bir koca olabileceğini düşünürdüm ama işi sürekli, amansız ve ihlalciydi ve bunun yakınlarda değişeceğini sanmıyordum. Şimdi bir de, şu Hawaii şeyi çıkmıştı başıma.

Hayatımdaki diğer adam olan Ranger’ın ise -gerçekçi olursak- erkek arkadaş veya koca olma potansiyeli yoktu. Fakat bağımlılık oluşturan ve suçluluk hissettiren bir haz veriyordu bana. Vücudu Batman’inki gibiydi. Karanlık ve gizemli bir geçmişi, karanlık ve gizemli bir geleceği vardı. Onun güç alanına girdiğim an, beni kendine mıknatıs gibi çeken, hayvansı bir çekiciliği vardı. Her zaman siyah giyerdi. Sadece siyah arabalara binerdi. Sevişirken kahverengi gözleri irileşip simsiyah olurdu.

Morelli, Ranger, patlayan beyinler... Tüm bunları kafamdan geçiriyordum. Sonra sahte ve gerçek FBI ajanlarını, fotoğraftaki adamı düşündüm. Bunların hiçbiri uyumama yardımcı olmuyordu. Maaş almadığımı söylememe gerek bile yok. Dosyalardaki kişileri yakalayamazsam para kazanamam. Para kazanamazsam da kiramı ödeyemem. Kiramı ödeyemezsem de arabamda kalırım. Ve arabam da öyle muhteşem bir şey değil.

Mutfağa geri dönüp dosyalarıma baktım. Kapkaççıyı gözüme kestirdim. Bunların genellikle iyi koşan tipler olduğu doğruydu ama adam fotoğrafta şişman gibi görünüyordu, eğer formunda değilse şişman bir adamı koşarken yakalayabilirdim. Adı Lewis Bugkowski idi, namı diğer Koca Buggy.

Yirmi üç yaşındaydı. Parkta bir bankta oturan seksen üç yaşındaki bir kadını soymuştu. Kırk beş dakika sonra, Buggy, kadının kredi kartıyla altı kova kızarmış tavuk almaya çalışırken kasiyerin onun Betty Bloomberg gibi görünmediğini düşünmesi üzerine tutuklanmıştı. Yani şişman olmasının yanı sıra, Buggy öyle pek zeki de sayılmazdı.

Tabancamı alsam mı, diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Çantamı çok ağırlaştırıyor ve boynuma kramp girmesine neden oluyordu bu. İşin aslı, hiçbir şekilde tabanca kullanmıyorum zaten. Onun yerine biber gazımı ve saç spreyimi yanıma aldım. Telefonumu kotumun beline taktım, kelepçelerimi arka cebime koydum. Hazırım.

Buggy, ailesiyle birlikte Burg’ün dışında yaşıyordu. Bu her zaman iğrenç bir durumdu, zira insanları ebeveyninin veya çocuklarının gözü önünde alıp götürmekten nefret ediyordum. Onu işyerinden alabilirdim ama dosyada böyle bir bilgi yoktu. Broad’a gittim, sola saptım, Bugkowski’lerin evinin önünden geçtim, küçük bir Cod Bumu’ydu. Temizdi. Ön tarafında düzenli, bakımlı, ufak bir avlusu vardı. Garajları tek arabalıktı. Evin önünde park edilmiş herhangi bir araba yoktu.

Buggy'yi aradım, ikinci çalışta açtı.
“Lewis Bugkowski mi?” diye sordum.
“Evet?”
“Ev sahibi siz misiniz?”
“Hayır, babam.”
“Evde mi peki?”
“Hayır.”
“Peki ya anneniz?”
“İkisi de işte. Ne istiyorsunuz?”
“Çöplerin alınması konusunda bir anket yapıyordum da.”
Çat.
Harika. İhtiyacım olan her şeyi öğrenivermiştim. Buggy evde yalnızdı. Bugkowski'lerin bir aşağısındaki evin önüne arabayı park ettim, ön kapıya yürüyüp zili çaldım.
İriyarı bir genç kapıyı açtı. Boyu rahat bir doksan beş vardı, yüz kırk kilo civarında olmalıydı. Üzerinde sekiz kişilik Vietnamlı bir aileye çadır olmaya yetebilecek bir tişört ve bir eşofman altı vardı.
“Buyrun?” dedi.
“Lewis Bugkowski misiniz?”
Bana baktı. “Çöp hakkında mı bu? Telefondaki kız sen miydin?”
“Kefalet takibi,” dedim.
Kelepçeleri çıkarıp bileğinin birine geçirmeye çalıştım. İşe yaramadı. Kapanmıyordu. Bileği acayip kalındı. Adam resmen dağ gibiydi. Ona cilveli bir bakış attım. “Benimle şehir merkezine gelip yeni bir mahkeme günü ayarlamak istemezsin galiba?”
Gözleri, postacı çantama kilitlenmişti. “El çantası niyetine bunu mu taşıyorsun?”
Kem küm.
Ona, “Hayır,” dedim. “Bunu dosyalarım için taşıyorum. Sıkıcı bir iş. Gel, göstereyim.”
Ben daha biber spreyimi bulamadan, çantanın askısını tuttuğu gibi omzumdan alıverdi.
“Hey!” dedim. “Geri ver şunu!”
Yukarıdan bana bakıyordu. “Defol git, yoksa tokadı basarım.”
“Gidemem. Arabamın anahtarları çantamda.”

Gözleri ışıldadı. “Araba kullanabilirim. Karnım aç ve evde yiyecek bir şey yok.”

Çantama atıldım, beni itekledi.

“Seni Cluck-in-a-Bucket’e götürürüm,” dedim.

Ön kapıyı kapatıp verandaya adım attı. “Sana ihtiyacım yok ki. Arabam var şu an.”

Peşine düşüp tişörtünün arkasına yapıştım. “İmdat!” diye bağırdım. “Polis!”

Beni itekledi, direksiyonun başına geçti, araba onun ağırlığıyla gıcırdadı. Motoru çalıştırıp gaza bastı.

“Bu araba hırsızlığına girer, bayım!” diye arkasından bağırdım. “Başın büyük belada!”

Buggy’nin köşede gözden kayboluşunu seyrettim. Bir dakika kadar oyalandım, ardından Ranger’ı aradım.

“Neredesin?” diye sordum.

“Rangeman’ dayım.”

Rangeman, onun kısmi ortağı olduğu güvenlik şirketiydi. Trenton’ın merkezinde, sıradan bir binadaydı ve bu bina yüksek teknolojiye sahip teçhizat ve siyah Rangeman üniformaları giyen iriyarı, kaslı adamlarla doluydu. Ranger’ın buranın yedinci katında kendine özel bir dairesi vardı.

“Şişko budalanın teki arabamı çaldı,” dedim. “Ve çantam da onda. Araba hırsızı.”

“Sorun değil. Arabanı ekranda görebiliyoruz.” Ranger’ın benim haberim yokken arabalarıma izleme cihazı koymak gibi bir alışkanlığı vardır. En başlarda, mahremiyetimi ihlal etmesini hoş karşılamıyordum ama yıllar içinde buna alışmıştım, üstelik şu anki gibi işe yaradığı zamanlar oluyordu.

Ranger, “Arabanı alması için birini yollarım,” dedi. “Şişkoyu ne yapalım peki?”

“Kelepçeleyip arka koltuğa tıkıştırır ve kefalet karavanına yollasanız iyi olur. Onu oradan alırım.”

“Peki ya sen?”

“Ben iyiyim. Lula yolda.”

Ranger, “Bebeğim,” dedi. Ve telefonu kapattı.

Pekâlâ, Ranger’a Lula konusunda yalan söylemiştim. İşin gerçeği, şu an onunla yüzleşmeye hazır değildim. Özellikle de, sesi bu kadar bezgin

gelirken. Boş yüzük parmağıma baktım, yüzümü buruşturup Lula’yı aradım.

DÖRT

Lula, “Hawaii’de yumuşamışsın,” dedi. “Yeteneğini kaybetmişsin. Tatile gidip bir haltlar karıştırdığında böyle olur işte. Ama bu konu aslında hiç de umurumda değil.” Lula, beni Buggy’nin evinden almıştı, kefalet ofisine gidiyorduk.

“Hawaii’de yumuşadığım falan yok,” dedim. “Zaten *hiçbir zaman* yetenekli değildim ki.”

“Şu yetenek konusu doğru olabilir, iki suçluyu elinden kaçırdın, üstelik ikisi de kıçına tekmeyi bastı. Dikkatini dağıtan her neyse ondan dolayı olabilir, diye düşündüm. Umurumda olduğundan değil. Ayrıca dikkatini çekerim, o kadar iyi bir arkadaşım ki, sen bana güvenmesen de, ben senin için uykumu bölüp geliyorum.”

“Dikkatim dağınık değil. Kıçıma yediğim iki tekme de yeteneksizliğimden kaynaklı.”

“Pekâlâ, Bayan Kıçüstü Oturan değil misin sonuçta, bunu hallederim. *Donut* lazım bana.”

“Bana *donut*tan fazlası lazım.”

“Ne mesela, tavuk mu? Patates kızartması mı? Ya da belki en büyük boy etli hamburger?”

Lula’ya, “Yemekten bahsetmiyorum,” dedim. “Sorunlarını yemek yiyerek çözemezsin.”

“Ne zamandan beri?”

“Kendini savunma derslerine gitmeyi düşünüyorum. *Kick-box* öğrenebilirim.”

Lula, “Benim kendini savunma derslerine ihtiyacım yok,” dedi. “Moronların ödünü patlatmak için hayvan içgüdülerime güvenirim.”

Bu benim için her zaman işe yaramıyordu. Ben insanların ödünü patlatmakta çok da iyi sayılmazdım. Savaş ya da kaç durumunda ben kaçmaktan yanaydım.

Lula, “Mademki uyandım, gidip en büyüğünü yakalayabiliriz,” dedi. “Joyce’u kafeslemek istiyorum. Nerede oturuyor? Hâlâ Vinnie’nin devasa sömürgesinde mi yaşıyor?”

“Hayır. Kefalet sözleşmesinde yazan adres, Stiller Sokak, Hamilton.”

Bildiğim kadarıyla Joyce şu an bekâr. Ama bu değişmiş bile olabilir. Joyce'a yetişmek mümkün değildir. Kocalarından aldığı kârlı yatırımların ardından onlara tekmeyi basarak yaşadığı bir dizi boşanmayla geçimini sürdürür. Son boşanmasında, E. Serisi bir Mercedes ve 1,5 milyon dolarlık bir evin yarısını aldı. Dedikodulara bakılırsa adam bir kobaydı.

Ben de, Joyce'un evine bakabiliriz, diye düşündüm. Hızlıca Hamilton'ın dışında yöneldik, geri döndüğümde arabamın kefalet ofisinin arkasında park edilmiş olmasını umuyordum. Yirmi dakika sonra Stiller'den aşağı iniyorduk.

Lula, "Bu evler yeni," dedi. "Ne zaman dikildiklerinden haberim bile yok. Daha geçen hafta burası mısır tarlasıydı." Birbirine yapışık evlerden oluşan bu sitenin adı Mercado Mews'tu. Hem yeni hem de oldukça pahalı görünüyorlardı. Joyce, iki arabalık garajıyla en sonda yer alan evde oturuyordu. Her şey tertemiz ve şıktı. Etrafta pek hareketlilik yoktu. Sokağa park edilmiş araba yoktu. Trafik yoktu. Bitkilerle ilgilenen kimse yoktu. Köpeğiyle yürüyen veya çocuk arabası iten kimse yoktu.

Lula, "Galiba evlerin tamamı henüz satılmamış," dedi. "Boş görünüyorlar. Tabii, Joyce'un evi de öyle görünüyor." Dosyalardaki notlara göre Joyce, kayıplara karıştığından beri Connie her gün iki kez arıyordu. Hem cep hem de ev telefonunu arıyordu ama cevap veren olmuyordu.

Lula, arabayı kenara çekti, gidip kapıyı çaldık. Kimse açmadı. Lula yan tarafa geçip pencereden baktı.

"İçeride mobilya var ama Joyce'u göremiyorum," dedi. "Her şey yerli yerinde. Yerde ceset falan yok."

"Hadi, arkaya bakalım bir de."

Evin etrafını dolaştık, arka tarafa gittiğimizde, avlunun iki buçuk metrelik ahşap bir çitle kapatıldığını gördük. Çitin kapısını açmayı denedim. Kilitliydi.

Lula, "Tekmelemelisin," dedi. "Ben yapardım ama ayağımda Via Spiga[3] ayakkabılarım var."

Bunu daha önce defalarca yapmıştık. Lula hep yanlış ayakkabılarla geliyordu, bense hiç beceremiyordum.

Lula, "Hadi!" dedi, "Tekmele."

Gönülsüzce bir tekme attım.

Lula, "Bu çok ezik bir tekmeydi," dedi. "Biraz daha çabala."

Daha sert bir tekme attım.

Lula, “Hıh!” dedi. “Tekme atmak konusunda pek bir şey bilmiyorsun.”

Dalga geçmiyorum. Bu rutini haftada en az bir kere yaşardık ve artık kabak tadı vermişti. Belki de, *kick-box* dersine ihtiyacım yoktu. Belki de, yeni bir işe ihtiyacım vardı.

Lula, “İçimizden biri çitin üstünden atlamalı,” dedi.

Çitin üzerine baktım. İki buçuk metre. Hiçbirimiz Örümcek Adam değildik.

“Bunu hangimiz yapacak peki?” diye sordum.

“Seni kaldırırdım ama daha yeni manikür yaptırdım. Ve gördüğüm kadarıyla, sen pek yaptırmıyorsun. Eline bakınca dikkatimi çeken tek şey, bronzlaşmamış yüzük yeri ki hiç umurumda değil.”

“Tamam, ben seni kaldırırım ama Via Spiga ayakkabılarınla tırmanmak zorundasın. Topuklu ayakkabılarınla kafama tekme atmanı istemem.”

Lula, ayakkabılarını çıkarıp çitin üzerinden Joyce’un avlusuna attı. “Pekâlâ, hazırım. Kaldır beni.”

Onu kaldırmaya çalıştım ama yerle bağlantısını kesemedim bile.

“Omuzlarıma çıkman gerek,” dedim.

Lula, sağ ayağını baldırıma koyup kendini kaldırdı, sol ayağını da omzuma koydu. Elastan eteği beline kadar çıkmıştı, leopar desenli tangası şehvetinin derin, karanlık boşluğunda kaybolmuştu.

“Ah, aman!” dedi.

“Ne *ah, amanı?* Bunları duymayı sevmiyorum.”

“Kımıldayamıyorum. Kıçımın altından tutup itmen gerek.”

“Bunu yapmayacağım.”

Lula kaymamak için kollarıyla başımdan tutunca geriye doğru gittik.

GÜM!

“İyi misin?” diye sordum.

“Sen üzerimde yatarken bunu söylemem zor. Bir dakikaya ihtiyacım var.”

İkimiz de kalkıp durumu değerlendirdik.

Lula eteğini çekiştirirken, “Via Spiga’larım çitin diğer tarafında kaldı,” dedi. “Onları kaybetmeme imkân yok.” Çantasından Glock’ım çıkarıp kapının kilidine beş el sıktı.

“Lanet olsun!” dedim. “Bunu yapamazsın. Çok ses yapıyor. Millet polisi arayacak.”

Lula, “Kimse yok ki,” dedi. “Burası hayalet bir kasaba.” Kapıyı denedi, hâlâ kilitliydi. “Hıh!” dedi. “Belki de çitin altını kazmalıyız.”

“Kazman var mı?”

“Hayır.”

“O halde manikürün ve ayakkabıların arasında bir tercih yapacaksın,” dedim.

Lula, “Sen atlasana,” dedi.

Beni çitin üzerine çıkardı, orada bir an için asılı kaldım, sonra bir bacağımı, ardından diğerini attım ve hiçbir şeye çarpmadan yere atlamayı başardım. Kapıyı açıp Lula’yı içeri aldım. Arka taraflardaki camlardan içeri baktık. Aynı şeydi, Joyce görünürde yoktu. Arka kapı kilitliydi.

Lula, “İçeri girebiliriz,” dedi. “Şu arka pencerelerle bir kaza yaşayabilirim.”

“Hayır! Cam kırmak yok. Kapılara ateş etmek de yok. Ranger’ı çağırıp bizi içeri sokmasını sağlayabilirim.”

Lula, “Eminim,” dedi. “Bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor, Bay Gizemli’yle aranda neler geçtiğini de umursamıyorum. Tabii, eğer bana anlatmak için ölüp bitersen sanırım dinlemem gerekir.”

Kapıyı içeriden kilitleyip Lula’nın Firebird’üne döndük, beni kefalet ofisine bırakacaktı.

Lula, karavanın arkasındaki RAV4’üme bakarak, “Sanırım Ranger arabanı yıkatmış,” dedi. “Onu hiç bu kadar temiz görmemiştim. Ranger’ın hizmetlerinde sınır yok. Çalınan arabanı buluyor ve temizletip bırakıyor. Onu Hawaii’de epey memnun etmişsin anlaşılan. Umurumda olduğundan değil. Ben buradan sıvışıyorum.”

Daha ziyade, onu mutlu ettim, sonra üzdüm, sonra yine mutlu ettim. Sonra işler çığırından çıktı.

Lula’ya, “O iyi bir adam,” dedim.

“Evet, bunu görebiliyorum.”

Lula gitti, ben de arabama gittim. Sürücü koltuğunun yanındaki kapı kilitlenmeden bırakılmıştı. Anahtar paspasın altındaydı. Koca Buggy arka koltukta değildi.

Ceptelefonumdan Ranger’ı aradım. “Teşekkür ederim,” dedim. “Arabamı yıkatmışsın.”

“Ön tarafta kan lekesi vardı, bu yüzden Hal yıkattı.”

“Aman Tanrım.”

“Önemli bir şey değil. Bugkowski karşı koymaya çalışırken yüzünü çarptı.”

“Şimdi nerede peki?”

“Bugkowski, kız çocuğu gibi çığlıklar atıp kalabalığın dikkatini çekiyordu, Hal’in elinde onu yakalaması gerektiğini gösteren bir belge olmadığı için onu serbest bırakmak zorunda kaldı.”

“Hal, benim postacı çantamı da almış mı?”

“Evet, buraya, Rangeman’a getirdi. Kilitlenmemiş arabanın içinde bırakmak istememiş.”

“Bana gönderebilir misin peki?” diye sordum. Gerçekten, gerçekten onu görmeye hazır değildim.

Ranger, “Kaçabilirsin ama saklanamazsın,” dedi.

Çok doğruydu. Telefonu kapatıp eve doğru yola koyuldum. Markette durup alışveriş arabasının yarısını meyve sebzeyle doldurdum. Sonra aklıma yanımda paramın, kredi kartımın ve kimliğimin olmadığı geldi. Hepsi çantamın içindeydi... Ranger’da. Lanet olsun! Aldıklarımı geri bırakıp arabama dönerek Morelli’yi aradım.

“Bu akşam yemek de yiyecek miyiz?” diye sordum.

“Gece yarısı yemek istersen yeriz.”

“Benden kaçıyor musun?”

Morelli, “O kadar zeki değilim,” dedi.

Telefonu kapattıktan sonra oturup o anki seçeneklerimi gözden geçirdim. Rangeman’a gidip Ranger’dan çantamı alabilirdim. Eve gidip Rex’le bir kraker paylaşabilirdim. Akşam yemeğine annemlere gidebilirdim.

Yirmi dakika sonra, annemlerdeydim. Büyükannem hemen benim için masaya bir tabak koydu. Annem bu sabah sebze çorbası yapıyordu, bu da yemekte meze, fırından alınmış ekmek, sütlaç ve İtalyan kurabiyeleri olacak demekti. Büyükannem, “Masayı dört kişilik kurmuştuk,” dedi. “Kim geliyor?”

“Geçen hafta tanıştığım çok enteresan bir hanım. Şu bovling takımlarından birine katıldım, o da oradaydı. Onunla konuşmak istersin belki. Bir çeşit ilişki danışmanı.”

“Bovling oynadığını bilmiyordum.”

“Kolaymış. Sadece topu atıyorsun işte. Bana bu tişörtü ve diğer her şeyi verdiler. Biz TK’yız. Açılımı, Taşaklı Kadınlar.”

Babam oturma odasında televizyon seyrediyordu. Gazetesini hışırdatarak kadınların bovlingi mahvettiği hakkında bir şeyler mırıldandı. Ulusal haberleri seyrediyordu, ekrana LAX’te[4] cesedi bulunan bir adamın fotoğrafı çıktı. Bilinmeyen bir aletle vurulmuş, boğazı kesilmiş ve çöp tenekesine atılmıştı.

Öğğ. Bu yeterince korkunç değilmiş gibi, bu adamın Hawaii’den dönerkenki uçuşumun ilk ayağında yanımda oturan kişi olduğuna adım gibi emindim. Uçuşun başlarında onunla azıcık konuşmuş, sonra da hep uyumuştum. Uçak yeniden kalkarken onun yerinin boş olmasına şaşırmıştım. Newark’a gideceği izlenimini vermişti bana. Sanırım bu durum yerinin boş olmasını açıklıyordu.

Zil çaldı. Büyükannem aceleyle kapıya gitti ve oturma odasına kahverengi saçlı, epey tombul, güler yüzlü, kırklı yaşlarda, TK bovling tişörtünü giymiş bir kadınla birlikte girdi.

Büyükannem, “Bu, Annie Hart,” dedi. “En iyi oyuncumuz. Demir halkamız.”

Annie Hart’ı tanıyordum. Onunla bir Sevgililer Günü fiyaskosunda birlikteydik ve o günden sonra onu hiç görmemiştim. LaLa Land’da yaşayan, Eros’un reenkarnasyonu olduğuna sıkı bir şekilde inanan, tatlı bir kadındı. Ancak bu oldukça uzak bir ihtimal gibi görünüyordu.

Annie, bana, “Seni yeniden görmek ne hoş, tatlım,” dedi. “Bazen, şu aşk ikilemini çözebildin mi acaba, diye merak edip seni düşünüyorum.”

“Evet,” dedim. “Tamamen çözdüm.”

Büyükannem, Annie’ye, “Hawaii’de evlendi,” dedi. Babam iskemlesinden bir hışımla kalktı. *“Ne?”* Büyükannem, “Yüzüğü ve işte her şeyi var,” dedi. Babamın gözü döndü. “Doğru mu bu? Neden kimse bana bir şey demiyor? Bana bir şey anlatan hiç olmaz zaten!” Elimi havaya kaldırıp, “Bak,” dedim. “Yüzüğüm yok. Evlenmiş olsam yüzük takardım, değil mi?”

Büyükannem, “Yüzük *izi* var ama,” dedi. “Ve elbette, bunun başka açıklaması da olabilir. Örneğin, Michael Jackson gibi vitiligo olmuş olabilirsin. Onun nasıl beyazladığım hatırlıyor musun?”

Annem yemek masasına iki kayık tabak koydu. “Mezelerim var,” dedi. “Ve bir şişe kırmızı şarabım.”

Babam, başını iki yana sallayarak masaya oturdu. “Vitiligoymuş, sırada ne var?” dedi.

Büyükannem çatalıyla peynir ve İtalyan jambonu alırken, “Annie, aşk hayatı konusunda Lorraine Farnsworth’a yardımcı oluyor,” dedi.
Annem başını kaldırıp Annie’ye baktı. “Lorraine, doksan bir yaşında.”
Annie, “Evet,” dedi. “Karar vermesinin zamanı geldi. Elli üç yıldır Amie Milhauser’la görüşüyor. Artık ilerlemesinin zamanı gelmiş olabilir.”
Babam, başını mezelerinin üzerine indirdi. “İlerleyeceği tek yer kemik tarlası.”
Büyükannem, “Yaşına göre gayet iyi durumda,” dedi. “Topları gayet iyi yuvarlıyor, gerçi kim yuvarlamıyor ki?”
Annie, “Oksijen tüpünün borusunu uzattığımızdan beri daha iyi,” dedi.
Büyükannem başını salladı. “Evet, bunun faydası oldu. Önceleri yuları kısa kalıyordu.”
Belimdeki telefonum bipledi, mesaj gelmişti. *Seninle konuşmamız gerekiyor. Acil Dışarı gel. FBI.*
Hayır, diye yazıp yolladım.
Sonraki mesaj: *Dışarı gel, yoksa biz geliriz.*
Masadan bir hışımla kalktım. “Hemen dönerim,” dedim. “Biraz dışarı çıkmam gerekiyor.”
Büyükannem, Annie’ye, “Muhtemelen midesini boşaltacaktır,” dedi. “Ben dışarı hep bu yüzden çıkarım.”
Annem, kadehindeki şarabı kafasına dikip kadehini yeniden doldurdu.
Ön kapıya çıktığımda, sahte FBI’cıları gördüm. Siyah bir Lincoln’ın önünde duruyorlardı. İri olan, Lance Lancer bana doğru ilerledi. Başımı hayır anlamında salladım. Kimlik kartını çıkardı, görmem için yakınlaştırdı ve parmağını bana doğrulttu. Başımı bir *kez daha* salladım.
“Ne istiyorsunuz?” diye bağırdım.
“Seninle konuşmak istiyoruz. Buraya gel.”
“Arabadan uzaklaş. Ortada buluşalım.”
Lancer, “FBI’dan geliyoruz. Bizimle gelmek zorundasın,” dedi.
“FBI falan değilsiniz. Kontrol ettim. Üstelik FBI ortalıkta kocaman siyah Lincoln’la gezmez.”
“Belki de, el koymuşuzdur,” dedi Lancer.
“Ne istiyorsun?” diye sordum.
“Konuşmak istediğimizi söyledim, bağıramam ya. Gizli.”
Evden çıkıp kaldırıma ilerledim. “Ortada buluşalım,” dedim.

Lancer, Slasher'a bir şey fısıldadı, ikisi birden olduğum yere doğru ilerlemeye başladılar.

Lancer, "Uçakta aldığın fotoğrafı istiyoruz," dedi. "Eğer onu bize vermezsen, başına kötü şeyler gelecek."

"Size söyledim. Bende değil."

Lancer, "Sana inanmıyoruz. Yalan söylüyorsun," dedi.

Tanrım! Sanki tatil yeterince rezalet değilmiş gibi, kim bilir şu an neyin içindeydim.

"Bende değil. Yalan söylemiyorum. Gidin başkasıyla uğraşın," dedim.

Lancer gözlerini kocaman açtı. "Yakala onu!" dedi.

Dönüp hızla ileri atıldım, içlerinden biri tişörtümden yakalayabildi. Geri dönüp tekmeler savurdum, tırmaladım. Küfürler ve boşa giden tokatlar havada uçuşuyordu, her nasılsa ayağım Slasher'ın testislerine geldi. Adamın yüzü önce kıpkırmızı, sonra bembeyaz kesildi. İki büklüm oldu, elleri kasıklarındaydı, cenin pozisyonunda yere kapaklandı. Eve koştum, kapıyı kilitleyip pencereden baktım. Lancer ortağını sürükleyerek Lincoln'a götürüyordu. Tişörtümü düzeltip yemek masasına döndüm.

Büyükannem, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Her şey yolunda."

Annie, "Aşk hayatını düzelttiğimizde, sindirimin de kolaylaşacaktır," dedi.

Kafamda küçük alarm çanları çalmaya başladı, tüylerim diken diken oldu. *Biz* ha? *Biz mi* dedi? Annie'yi işin içine dahil etmeden de, hayatımdaki erkeklerle yeterince sorun yaşıyordum. Annie tatlı biriydi ama Yılın Manyağı Yarışması yapılsa, Morelli'nin büyükannesi Bella'dan sadece birkaç adım geride kalırdı.

Annie'ye, "Dürüst olmak gerekirse aşk hayatımda sorun yaşamıyorum," dedim. "Her şey harika."

Annie, "Mutlaka öyledir," deyip bana göz kırptı.

"Herkesi acele ettirmekten nefret ediyorum ama harekete geçmeliyiz," dedi büyükannem. "Bovling saat yedide başlıyor ve iyi ayakkabıları kapmak için erkenden gitmek lazım, yoksa sadece içi mantarlı olanlar kalıyor. Sosyal Sigorta, paramı yatırınca kendi ayakkabılarımı alacağım."

Yemekte acele etmek asla sorun değildir. Babam zaten bedensel aktiviteler için gereksiz zaman harcamaz. Çorbasını daha soğumadan saniyede içer, ardından tabağını ekmekle sıyırıp hemen tatlıya geçmek ister.

Yemeğe olan bu mantıklı yaklaşımıyla, rekor saniyede televizyonun başına dönmüş ve büyükannemle fazla muhatap olmamış olur.

Büyükannem kendine bademli kurabiye alırken, “Bugün fırında Bayan Kulicki’yle konuştuk, Joyce Bamhardt’ın kötü bir işe bulaştığını ve araba hurdalığında preslendiğini söyledi,” dedi

Annem, “Ne berbat,” dedi. “Bayan Kulicki bunu nereden biliyor ki? Ben bir şey duymadım.”

Büyükannem, kurabiyesini kahvesine batırdı. “Bayan Kulicki’nin oğlu Andy, araba hurdalığında çalışıyor, ondan duymuş.”

Eğer bu doğruysa, gerçek bir felaket demekti. Ölü bir suçludan parayı almak can sıkıcıydı. Özellikle de, ceset bir dörtçekerin bagajıyla bütünleştiyse. Üstelik Joyce’u hastalıklı, sapıkça bir şekilde özleyecektim.

Büyükannem ve Annie gittikten sonra, bulaşıklar için anneme yardım ettim, ardından babamla birkaç dakika televizyon seyrettim. Kimse yüzükten veya evlilikten bahsetmedi. Ailemde sorunlar sessizlikle ve dalyan köfteyle çözülür. Felsefemiz, *sorun hakkında konuşmazsan kendiliğinden geçer* ilkesine dayanır. Eğer geçmezse de, kafamızdaki nahoş şeyleri atmamız için her zaman rulo köfte, peynir, fırında tavuk, ananaslı altüst kek, makarna, patates ve beyaz ekmek vardır.

Annem bana bir torba dolusu kurabiye, salam, İtalyan peyniri ve bir somun ekmek verdi. Annemin evine yemeğe gelirseniz, yiyecek dolu bir çantayla dönersiniz.

Apartmanımın otoparkının girişinde durup etrafı hızlıca kontrol ettim. Siyah Lincoln görünürde yoktu, takip edilmediğimden de emindim. Eve girmem büyük ihtimalle güvenliydi. Merdivenlerden çıkmayı tercih ettim, ikinci katın holüne geldiğimde durup kapımı dinledim. Sessizlik. Kapıyı açıp içeri baktım. Çakma FBI yetkilileri pusuda değildi. Büyük ihtimalle, Slasher bir yerlerde kasıklarının acısını hafifletmeye çabalıyordu. İyi bir yere vurmuştum. Bir de nereye vurduğumu bilsem, daha ne kadar zarar açardım orasını siz tahmin edin artık.

Rex’e bir parça kurabiye verip bilgisayarımın başına geçtim, LAX’te öldürülen adam hakkında birkaç haber buluncaya dek aradım. Adamın adı Richard Crick’ti. Elli altı yaşındaydı. Cerrahtı. Princeton’da bir muayenehanesi vardı.

Hawaii’ye mesleki bir konferans için gelmişti. Polis bunun cinayetle sonuçlanan bir hırsızlık olayı olduğundan şüpheleniyordu.

Bense başka bir şeyden şüpheleniyordum. Crick’te önemli bir şey... fotoğraf vardı. Ve sebebi her neyse ben uyurken o fotoğrafı benim çantama atıvermişti. Ve sonra da, ya ölmeden önce benden bahsetmişti ya da diğerleri bu durumu anlamıştı. Fotoğrafın önemine dair elimde hiç ipucu yoktu, bilmek de istemiyordum zaten.

Kefalet ofisinin kullandığı bazı arama programlarına Crick yazıp bilgilerin dökülmesini bekledim. On yıl boyunca orduda doktorluk yapmıştı. Bunun üç yılı Afganistan’da, üç yılı Almanya’da geçmişti. Sonrasında Amerika’daydı. Ordudan ayrıldıktan sonra, özel muayenehane açmıştı. Duldu. İki yetişkin oğlu vardı. Biri Michigan’da, diğeriyse Kuzey Carolina’da yaşıyordu. Bir buçuk yıl önce yasaya uygun olmayan bir ameliyat yüzünden ölüme sebebiyet vermesine dek her şey gayet sorunsuz gitmişti. Görebildiğim kadarıyla, bu iddia hâlâ geçerliydi. Mili Town’da bir evi vardı. Son olarak üç yüz elli bin dolar değer biçilmişti. Yüz yetmiş beş bin doları ipotekliydi. İki yaşında bir Accord’u vardı. Başka bir dava takibi yoktu. Kredileri hakkında kötü bir bildirim yoktu. Genel olarak, iyi ve sıkıcı bir adamdı.

Evine veya muayenehanesine girip bir şey aramaya gerek yoktu. Zaten bu oyuna geç dahil olmuştum. Çakma FBI, gerçek FBI, yerel polis, çalışanlar ve akrabalar, çoktan her şeyi elden geçirmiş olmalıydılar.

Televizyonu açıp kanalları gezdim, nihayet yemek kanalında karar kıldım. “Yemek Vagonu” adlı spesiyalin yapımını seyrederken uyuyakalmışım; saat on bir buçukta uyanıp telefonuma mesaj gelmiş mi, diye baktım. Bir şey yoktu, yatağıma geçtim.

BEŞ

Huzursuz uyandım. Oda karanlıktı. Alarm çalıyordu. Yanımda sıcak bir vücut vardı. Morelli. Üzerimden uzanıp alarmı kapattı. Onun ceptelefonunun alarmıydı bu.

"Ne oluyor?" dedim. "Saat kaç?"

"Beş. Gitmem gerek. Toplantım erken. İşe gitmeden önce eve uğrayıp Bob'a mama vermeliyim."

"Ne zaman geldin?"

"Gece yarısı civarında. Uyuyordun."

"Gelip öylece yatağa mı girdin yani? Sorunlarımız var sanıyordum."

Yataktan çıktı. "Yorgundum. Kolay oldu."

Dirseğimin üzerinde doğruldum. "*Kolay* mı? Anlayamadım, kolay mı dedin?"

"Evet, seninle konuşmama gerek kalmadı." Karanlıkta geziniyor, kıyafetlerini yerden topluyordu. "Bu *boxer* benim mi?"

"Başka kimin olabilir ki?"

Morelli, "Herhangi birinin olabilir," dedi.

Gözlerimi devirip yatağın yanındaki abajuru yaktım. "Bunun faydası olur mu?"

Kotunu giydi. "Teşekkürler."

Artık oda kısmi olarak aydınlandığına göre, Morelli'nin burnundaki bandı ve mor gözünü görebiliyordum. Hawaii' deki kavga sert ama kısa olmuştu, buna tanık olmak korkunç, hatırlamaksa sinir bozucuydu. Gözünün altındaki yarığın kapanması için Ranger'a yedi dikiş gerekmişti, Morelli'ye attığı yumrukla bir el kemiği de çatlamıştı.

Morelli'ye, "Burnun nasıl?" diye sordum.

"Daha iyi. Şişlik indi."

"*Korkunç* bir kavgaydı!"

"Daha kötülerini yaşadım."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Morelli'nin vahşi yılları olmuştu.

Oturup yorganı göğsüme çektim. "Birbirinizi öldüreceksiniz diye korktum."

Morelli, “Deniyordum,” dedi. Sandalyeye oturup çoraplarını giyerken, “Bu sabah Berger’la konuşacaksın, unutma,” dedi. “Ona bulaşma. Eğer canı isterse, başına bela açabilir.” Yatağa yaklaşıp dudağıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Bu akşam erken kaçmaya çalışırım.”

“Lula’yla planımız olabilir.”

Komodinin üzerinden silahını aldı. “Bana da bulaşma. Bugünlerde tepem atmış halde dolanıyorum.”

Aman Tanrım!

Sonraki birkaç saat uyuyabilmek için yatakta dönüp durdum ama şansım yoktu. Sonunda saat sekiz gibi yataktan kalktım, evden çıktığımda saat dokuz civarıydı. Planım, FBI’a gitmeden önce karavana uğramaktı.

Hamilton’da trafik yavaş akıyordu. Karavana birkaç bina kala, tıkanıklığın nedenini çözdüm. Karavan orada değildi. Birkaç turuncu trafik konisi tahribat alanını işaret ediyordu. Konilerin arkasındaysa simsiyah olmuş, için için yanan, bir zamanlar kefalet ofisi karavanı olarak kullandığımız eğri büğrü metal parçası vardı. Arabamı sokağın karşısına, Winnie’nin Cadillac’ının, Lula’nın Firebird’ünün, Connie’nin Hyundai’sinin arkasında park ettim. DeAngelo’nun Mercedes’i ortada yoktu. Vinnie, Lula ve Connie, gözlerini hurdaya dikmiş, aval aval bakıyorlardı.

Lula, “Bence şimşek çarptı,” dedi. “Doğal afet gibi görünüyor. Bence şimşek geldi, tuvaletteki fanın içine girdi, oradan dolaşıp mikrodalgayı buldu ve GÜM!”

Connie, “Dün gece şimşek falan yoktu,” dedi. “Günlerdir yağmur yağmadı.”

Lula, “O halde, ikinci teorim, bir terörist,” dedi. “İntihar bombacısı.”

Connie, “İntihar bombacısı neden kefalet karavanını havaya uçursun ki?” diye sordu.

Lula, “Onların bir nedene ihtiyacı yoktur ki,” dedi. “Baldırına sardığı bombalarla etrafta geziniyordur ve canı düğmeye basmak istemiştir. Bu tarz teröristler her yerde var. Belki içlerinden biri, karavanın yanından geçiyordu ve *donut* kokusu aldı, içeri girip *donut’u* yedi ve sonra kendini havaya uçurdu.”

Karavanı havaya uçuranın bir terörist olmadığından adım gibi emindim. Bunu yapan kesinlikle DeAngelo’ydu ve Connie’nin de benimle aynı fikirde olduğundan emindim. Fakat Vinnie’yi gaza getirmemek için ikimiz

de bir şey demiyorduk. Bu pek muhtemel olmasa da, Vinnie şu an yarı komada gibiydi.

Vinnie, “Terörist,” dedi. “Evet, bu mantıklı.”

Connie’ye, “Lucille, ona bu sabah Valium vermiş olmalı,” dedim.

Connie, Vinnie’ye baktı. “Sabahın üçünden beri burada. Karavan kadar o da yandı.”

“Hâlâ çalışabilir miyiz?” diye sordum.

“Evet. Tek kaybımız karavan. Ben dizüstü bilgisayarımdan çalışıyorum ve onu her yere götürebilirim. Eski ofisimizdeki yangında, dosyalarımızın çoğunu kaybettik ama *bu* yangında hiçbir kaybımız yok. Artık hepsi elektronik ortamda mevcut.”

Lula’ya baktım. Siyah giyinmişti. Siyah sahte timsah derisi kovboy çizmeleri, üzerine iyice oturmuş siyah kot pantolon ve siyah kolsuz bluz. Pembe saçlar.

Merakım kabardı. “Bu siyah olayı nedir?” diye sordum. “Sen asla baştan aşağı siyah giyinmezsin.”

“Dün dedim sana, artık ciddileşiyorum. Bu işi artık hafife almıyorum. İçimdeki Ranger’ı açığa çıkarıyorum ve onun gibi siyah giyeceğim. Siyahı seçmekle iyi yapmış bence.”

“O, sabahları kıyafetine göre çorap seçmemek için siyah giyiyor.”

“İşte ben de bundan bahsediyorum. Verimli olmakla ilgili bir şey bu. İşi halletmekle. *Bam.* Yeni sloganım bu olacak. *Bam.* Artık siyahlar içinde olduğuma göre, Joyce Bamhardt’ı yakalayabilirim diye düşünüyorum. Sorun yok.”

“Bu o kadar kolay olmayabilir,” dedim. “Bamhardt’ın araba hurdalığında preslendiğine dair bir söylenti var.”

Lula, “Kahretsin!” dedi. “Onu yakalamak eğlenceli olacaktı.”

Connie, “Bu söylentiyi ben de duydum,” dedi.

Lula, “Çok fena,” dedi. “Bamhardt’la iyice ilgilenecektim. Onu *hamlamaya* hazırdım.”

Lula’ya, “Bu sabah şehir merkezinde birkaç kişiyle görüşmem gerekiyor,” dedim. “Fazla sürmez. Geri dönerken seni alırım, birlikte araba hurdalığına gideriz.”

Lula, “Artık karavanımız olmadığına göre, kafede olurum,” dedi. “Şu tarçınlı kurabiyelerden yerim bir tane. Ranger ne yerdi?”

“Yarım simit, yanında azıcık krem peynir ve somon füme yerdi.”

Lula, başını iki yana salladı. “Bu herif yemekten hiç anlamıyor.”

ALTI

Yangın yerinden ayrılıp Hamilton'a doğru yola koyuldum, Broad'a dönerken peşimdekileri fark ettim. Siyah Lincoln, iki araba gerimden geliyordu. Büyük ihtimalle evimden çıktığımdan beri peşimdeydiler ve ben dikkat etmemiştim. FBI ofisi şehrin merkezindeydi. Yeraltı otoparkları vardı ama orayı kullanmamaya karar verdim. Güvenlik kameraları olmasına rağmen, kendimi garajda çok savunmasız hissedecektim. Arabayı yarım blok ötede park edip kilitledim ve ardından FBI binasına doğru yürüdüm. Lincoln yanımdan geçerken içindekilere el salladım ama kimse bana aynı şekilde karşılık vermedi veya kornaya basmadı. Sanırım Lancer ve Slasher, bu FBI yalanı ortaya çıktığına göre, yeni bir kılıf düşünüyorlardı.

Berger'ın ofisi altıncı kattaydı. Bir masa ve iki iskemleden ibaret ufacık bir odası vardı. Odacıklarla dolu bu geniş alanda, Gooley'nin de aynı şekilde bir ofise sahip olduğunu düşündüm.

Berger, "Fotoğrafı getirdin mi?" diye sordu. İskemlelerden birine oturdum. "Bende fotoğraf yok." Berger iç çekti. *"Hiç* oldu mu peki?"

"Evet. Eve gittiğimde farkına vardım. Çantama nasıl girdiği veya ne olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu. Üzerinde hiç yazı yoktu. İsim veya adres yoktu. Uçuş için dergilere bakarken yanlışlıkla aldığımı düşündüm. Attım gitti."

"Geri alma ihtimali var mı?"

"Hayır, bunu denedim. Çöpleri çoktan almışlardı." Berger, "Bir kadın mıydı, yoksa erkek mi?" diye sordu. "Bilmiyor musun?"

Berger başını olumsuzca salladı. "Bildiğim kadarıyla, fotoğraftaki kişinin kim olduğunu bilen sadece bir kişi vardı ve o da öldü."

"Bu kişi, LAX'te çöpte ölü bulunan Doktor Richard Crick olabilir mi?"

"Bingo."

Berger'a, "Bir sokağın köşesinde ayakta duran bir adamın fotoğrafıydı," dedim. "Gelişigüzeldi. Poz vermemişti. Tamamen sıradan. *Piercing*'i veya dövmesi yoktu. Hoş bir adamdı. Kırklı yaşlarında. Kısa, kahverengi saçlı. Açık tenli. Üzerinde koyu renk bir takım elbise vardı."

"O sokak köşesini biliyor musun?"

“Hayır. Herhangi bir yer olabilir. Arkadaki bina ofis gibi görünüyordu. Bitki falan yoktu, bu yüzden, Hawaii mi, Oregon mu, New York mu bilemem.”

“Adamı görsen tanır mısın?”

“Sanmam. Belki. Çok dikkat etmedim.”

“Seni bir ressamla buluşturmak isterim,” dedi Berger. “Bu noktada, *hiç yoktan* iyidir.”

“Bu fotoğrafın neden bu kadar önemli olduğunu bilmeli miydim?”

“Hayır. *Ben* bile bilmiyorum. Bilmek de *istemiyorum.* Ulusal güvenlikle ilgili bir durum.”

“Kendilerini FBI olarak tanıtan iki adam tarafından taciz ediliyorum. Morelli, onları sistemden araştırdı, alakaları yok.”

“Amerikalılar mı?”

“Evet.”

Berger, “Yabancılar tarafından da rahatsız edilebilirsin,” dedi.

“Harika. Peki, bu insanlarla ne yapacağım?”

“Fazla yaklaşmalarına izin verme. Alçak herifler olduklarını düşün.”

“Beni korumanız gerekmez mi?”

“Koruma bütçeden çıkarıldı. Yarın yine aynı saatte gel. Adli tıp ressamı da burada olacak. İşe yarar bir şey verebilir misin, bakacağız.”

Binadan çıktığımda, Ranger’ı arabamın yanında dikilirken buldum. Kollarını göğsünde birleştirmiş, ifadesiz bir suratla, rahat bir şekilde ayakta duruyordu. Postacı çantam omzundaydı. Gözünün altında, dikişleri kapatan bir bant vardı. Bu bant, teninden iki ton açıktı. Ranger, Küba asıllı ve Latin görünümlüydü. Birkaç dil biliyordu, elinden her iş gelirdi, şehir yaşamında ayakta kalabilmişti. Daha önce Özel Kuvvetler’deydi. Benimle yaşıttı. *Golden Retriever*’dan ziyade kocaman vahşi bir kediydi.

Ranger, “Ehliyetin olmadan araba kullanıyorsun, muhtemelen paran ve kredi kartın da yanında değil,” dedi. “Kötünün iyisi gibi görünüyor.”

Dilinin ucunda bir şey var gibiydi, *gülümsesem mi acaba,* diye düşünüyordu sanki.

“Kötü olduğumu mu söylüyorsun?”

Ranger, benimle oyun oynuyordu. Bunun iyi mi, kötü mü olduğunu söylemek zordu. Ona, “Seninle nereye gittiğimi bilmiyorum,” dedim. “Öneride bulunmak ister misin?”

“Hayır! Sen Hawaii’deyken yeterince öneride bulundun zaten.”

“Sen de bazılarını kabul ettin,” dedi. Gözü elime kaydı. “Yüzük parmağında halen benim işaretim var. Alyans kadar resmi olmayabilir ama bir süreliğine idare eder.”

“Bu yüzük işareti yüzünden yüzünde yedi dikiş, elinde de kırık var.”

“Neyse ki, Morelli temiz dövüşüyor.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Bebeğim, beni ensemden şokladın.”

“Evet, ikiniz yerde birbirinizi pataklarken hiç de kolay olmadı.”

Aslında, ikisini birden şoklayıp yerde hareketsiz yatarlarken kelepçelemiş ve revire götürmüştüm. Sonra da, onların dikiş, sargı işleri bitmeden, uçuşumu bir öncekiyle değiştirip Lula’yı aramış ve uçağa atlamıştım. Amacım yalnızca onlardan uzaklaşmak değildi; aynı zamanda yasadışı bir şekilde şok tabancası kullandığım için adayı derhal terk etmek akıllıca olur, diye düşünmüştüm. Bazen ödlekçe hareket etmek ile parlak bir fikir arasında ince bir çizgi vardır ve benim parlak fikrim, Honolulu’yu terk edip şok tabancasını da geride bırakmaktı.

Ranger, postacı çantamı kendi omzundan çıkarıp benimkine astı, beni kendine çekip güzelce öptü. Arabamın kapısını açarken, “Lincoln’daki adamlar seni çok rahatsız ederse haber ver,” dedi.

Ranger’a, Lincoln’ı sormak saçma olurdu. Ranger her şeyi bilir.

RAV’in direksiyonuna geçip kafeye doğru yola koyuldum. Lula ile Connie, pencere kenarındaki masadaydılar. Connie dizüstü bilgisayarında çalışıyor, Lula ise kahvesini yudumlarken bir derginin sayfalarını karıştırıyordu.

Connie’ye, “Yeni ofisimiz burası mı?” diye sordum.

“Ben daha iyisini buluncaya kadar. DeAngelo, binanın üç hafta sonra biteceğini söylüyor. İnanması zor.”

“Bunu karavanı yakmadan önce mi, yaktıktan sonra mı söyledi?” diye sordum.

“Sonra. Az evvel konuştuk.”

Lula başım kaldırdı. “Sizce karavanı DeAngelo mu yaktı?”

“Bu bir varsayım,” dedim.

Bir *frappuccino* ve kocaman bir kurabiye alıp Lula’ya, araba hurdalığına gidip Joyce hakkındaki söylentiyi doğrulamayı önerdim.

Lula, “Joyce’un öldüğüne inanmak zor,” dedi. “Ölmek için fazla adiydi. Şeytanı öldürmek gibi bir şey bu. Ne dediğimi anlıyor musun? Bahse girerim ki, şeytanı öldürmek daha zordur.”

Firebird’e atladık; Lula şehri, boylu boyunca geçip Stark Sokağı’na doğru sürdü, ufak aile dükkânlarının, manavların, barların ve rehinci dükkânlarının önünden geçtik. Manavlardan ve rehinci dükkânlarından sonra uyuşturucu satılan evler vardı, üçüncü dünya ülkelerinin hijyenine sahip yerlerdi bunlar. Uyuşturucu satılan evlerden sonraysa yıkık dökük, yalnızca manyakların ve umutsuzların yaşadığı, kimseye ait olmayan kenar mahalleler vardı. Ağır metal ve fiberglas dağından ibaret olan araba hurdalığıysa, kimseye ait olmayan bu kenar mahallelerin arkasında, bir kale gibi meydan okurcasına yükseliyordu.

Lula, arabayı hurdalığın otoparkına park edip arabaları presleyiciye çeken büyük elektromıknastısa uzaklığını ayarlamaya çalıştı.

“Firebird’üm için yanlış bir fikre kapılmazlar umarım,” dedi.

“Bir şey olmaz,” dedim. “Sen arabasını otoparka bırakan bir misafirsin.”

“Evet ama zaten buradaki insanlar akıllı tipler olsaydı, dünyanın bir ucundaki bu çöplükte çalışmazlardı.”

Buna diyecek bir şey yoktu. Araba mezarlığı cehennemin dibindeydi adeta. Buranın sahibi, Connie’nin kuzeni Manny Rosolli’ydi. Onu uzaktan tanıyordum, hoş birine benziyordu. Connie’nin ailesinin yüzde sekseni serseri olduğundan, tehlikeli yerine rağmen, burası Manny’ye belli bir miktar güvenlik sağlıyordu.

Ofis işlevi gören römorku bulup büyükannemin arkadaşı Bayan Kulicki’nin oğlu Andy’yi sordum. Onun arabaları istiflemekle uğraştığını söyleyip beni arabaların presleyiciden çıktığında depolandığı yere yönlendirdiler. Şansıma, presleyici o an çalışmıyordu, arabaların sıkıştırılması esnasında çıkan o sesten kurtulmuştum.

Oradaki tek kişi Andy olduğundan onu bulmam kolay oldu. Ayrıca, üzerindeki parlak turuncu tulumun arka kısmında ismi yazılıydı. Bir sürü *piercing*’i ve kocaman dövmesi olan bir gençti. On dokuz-yirmi yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum.

Lula, “Prangan da var mı?” diye sordu ona.

Andy, “Bu hapishane kıyafeti değil,” dedi. “Presleyicideki adamın beni görüp üzerime araba atmaması için.”

“Joyce Bamhardt’ı arıyorum,” dedim.

“Onu bulmakta zorlanırsın,” dedi. “Preslenmiş olabilir. Etrafı temizliyordum ve yerde onun ehliyetini buldum, yanında da bir kadına ait paramparça olmuş yüksek topuklu bir ayakkabı ve ruj vardı. Presleyiciden sonra eşyaların ne hale geldiğine inanamazsınız. Kaldırılıp istiflenmeye götürülürken bu arabalardan her türlü şey dökülüyor.”

“Araba şimdi nerede?”

“Bilmem. Hangi arabadan düştüklerini söylemek imkânsız.”

“Polise anlattın mı?” diye sordum.

“Hayır. Ofistekilere söyledim. Ama onlar, presleyicideki şüpheli cesetler konusunda,’Sorma-Anlatma’politikamız olduğunu söylediler.”

“Ehliyeti ve ayakkabıyı ne yaptın peki?”

“Attım gitti. Ehliyet yırtık pırtık ve bükülmüştü, ayakkabıysa berbat haldeydi ve iğrenç kokuyordu. Her neyse, ofistekiler presleyiciden düşen bir eşyayı kimsenin gelip de sormayacağını söylediler.”

Lula, “Atık gömme yerine gözetleme kameraları koyduklarına göre, araba hurdalığı epey imha işi yapıyor,” dedi. “Bahse girerim ki, buraya bir ceset arama köpeği getirsek, işe nereden başlayacağını bilemez.”

YEDİ

“Karnım aç,” dedi Lula, araba hurdalığından çıkarken. “Ranger öğle yemeğinde ne yer? Bir kova dolusu kızarmış tavuğa bayıldığından eminim.”

“Genellikle Rangeman’da bir tane sandviç yer. Tam tahıllı ve biftekli. Veya hindili.”

“Bunu yapabilirim. Peki yanında?”

“Bazen bir elma. Ve de su.”

“Ne yani? Bu kadarcık mı? Bu kadarla yaşayabilir mi? Peki ya, patates kızartması? Alkolsüz bira? Kaç sandviç yiyor?”

“Bir sandviç. Patates kızartması yok.”

“Bu hiç Amerikanvari değil. Ekonomiyi bu şekilde canlandıramaz. Her gün en azından bir kere patates kızartması yemeyi vatandaşlık borcum olarak görüyorum.”

Lula, Stark’ın ilk blokundaki meze dükkânının önünde durdu.

“Çok baştan savma görünüyor,” dedim. “Penceresi kirli, ön kapıdan bir fare çıktı az önce.”

“Buraya daha önce gelmiştim,” dedi. “Sandviçin içine yarım kilo et koyuyorlar, ayrıca bedava turşu veriyorlar. Eğer bir tek sandviç yiyeceksem, burada yerim.”

Yemeğe bedava zehir de koyuyorlar gibi geldi bana. “Ben almayayım.”

“Hiç maceracı gurme ruhu yok sende. Seyahat kanalındaki gıcık herif gibi olman gerek. Kanguru boku ve sümüklüböcek salyaları yiyerek dünyayı dolaşıyor. Ne bulursa yiyor. Hasta olur muyum acaba, diye düşünmüyor. Ütü yapması gerekmesinin dışında, o da bir diğer rol modelim.” Gümüş rengi, büyük Glock’ını çantasından çıkarıp bana uzattı. “Burada bekle ve kimsenin arabama el sürmesine izin verme.” Glock’ı alıp sokağın boş köşesine doğrulttum. Benim silahım daha küçük, kırk beşlik bir Smith&Wesson’dı. Kefalet takibi işine ilk başladığımda, silahımı Ranger’dan almıştım; Connie, silahın nasıl kullanılacağını bana Ranger’ın öğretmesini istemişti. Ranger o zamanlar korkunç derecede sert, gizemli ve karışıktı. Gerçi şimdi de pek farklı sayılmaz. Rangeman’ın siyah kıyafetleri uğruna Özel

Kuvvetler'deki kamuflajından vazgeçti, işinin gerektirdiği şekilde, kenar mahalle aksanını bıraktı, atkuyruğunu kesti. Ama yine de, hâlâ sırlarla dolu, sert bir adam.

Lula, bir elinde kocaman plastik bir yemek kabı, diğerindeyse kâğıda sarılı kocaman bir sandviç ve iki litrelik kolayla mezeciden çıktı.

Direksiyonun başına oturunca, "Tüm bedava turşuları sandvicime koydu," dedi. "Patates kızartması yerine, ev yapımı patates salatası aldım. Yarı fıyatınaydı."

Vay be! Fareli dükkânda patates pazarlığı ha?

"Patates salatası pek iyi bir fikir olmayabilir," dedim.

Lula kapağı açıp kokladı. "Normal kokuyor." Plastik çatalıyla şöyle bir karıştırdı. "Tadı da iyi. Tadına baksana." Sandvicini açtı, yarısını yedi, üzerine biraz kola içti.

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyordum. Yemeğini mahvetmek istemiyordum ama etin ve mayonezin kokusu midemi bulandırıyordu. Penceremi indirip başımı hafife dışarı çıkardığımda, Lincoln yanımızda belirdi.

Lancer, eliyle silah işareti yaptı, işaretparmağını bana doğrultmuştu. "Bum!" dedi.

Lula'nın Glock'ı hâlâ kucağımdaydı. Kaldırıp Lancer'a doğrulttum. Bastı gitti.

Lula, "Bu da neydi?" dedi.

"Karışık."

"Bu *karışık* işinden gına geldi artık. Ranger'a böyle bir şey der miydin? Sanmıyorum. Eminim ki, sana *bebeğim* dediğinde istediği her şeyi pat diye anlatıyorsundur."

Ranger'a hiçbir şey anlatmam. Ranger konuşmaz. Ranger çok az şey açıklar ve tarafların sözlü iletişiminden yana değildir.

"Hawaii'den dönerken, yanlışlıkla bir adamın fotoğrafını almışım," dedim. "Ne adamı tanıyordum ne de fotoğrafın elime nasıl geçtiğini biliyordum. Bu yüzden, attım gitti. Meğerse, eşsiz bir durummuş ve bir şekilde, ulusal güvenlikle alakalıymış ve adamın nasıl bir tip olduğunu bilen tek kişi benim. FBI adamı arıyor, az önce yanımızdan geçen iki geri zekâlı da öyle. Ve daha başkalarının araması da olası."

"Ve adamın nasıl göründüğünü bilen tek kişi sensin, öyle mi?"

"Evet."

“Adamın nerede yaşadığını biliyor musun?”

“Hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Lula, “İşte bu seni gerçekten özel yapıyor,” dedi. “Ben kendi başına bir *reality show*’sun.”

Lula, sandviçiyle patates salatasını bitirdi, listeme baktık.

Lula, “Bunlardan hiçbiri beni heyecanlandırmıyor,” dedi. “Artık Ranger seviyesine geçtiğime göre, daha fazla heyecana ihtiyacım var. Katiller ve seri tecavüzcüler nerede? Neden onları aramıyoruz? Elimizdekinin en iyisi Joyce’tu ve çok da zor görünmüyor. Eğer ölmediyse tek ayakkabısıyla, ehliyetsiz geziyordur.”

Joyce içime dert olmuştu. Sevdiğim birisi değildi ama ezilip imha edildiğini düşünmek istemiyordum. *Kimse* ezilip imha edilmemeli. Morelli’yi aradım.

Morelli, telefona iç çekerek yanıt verdi.

“Sen misin?” diye sordum.

“Evet.”

“Müsait misin?”

“Dizime kadar kan ve kâğıt işi içindeyim. Hangisi daha kötü bilemiyorum. Aklındaki nedir?”

“Joyce Bamhardt’ın preslendiği söylentilerini duydun mu?”

Bir an için duraksadı. “Hayır.”

“Pekâlâ, bu bir söylenti. Andy Kulicki tarafından ortaya atıldı. Araba hurdalığında çalışıyor. Az önce oradaydım, Andy, presleyiciden yüksek topuklu bir ayakkabının, bir rujun ve Joyce’un ehliyetinin düştüğünü söyledi. Ceset arama köpeğiyle bakmak isteyebilirsin.”

“Tanrım, bunu duyduğuma çok sevindim, ben de zaten bir cinayet daha olsa diye bekliyordum.”

“Bunu bildirmenin vatandaşlık görevim olduğunu düşündüm.”

Morelli, “Reflümü azdırdın,” deyip telefonu kapattı.

Lula kaşlarını kaldırarak, “Eee?” dedi.

“Reflüsünü azdırmışım,” dedim.

“Hiç romantik biri değil.”

“Zor bir işi var.”

Lula, “Benim de öyle,” dedi. “Benim de reflüm var.”

“Senin miden fareli kafede yemek yediğin için yanıyor.”

“Haklı olabilirsin. Tadı iyiydi ama mideme fena oturdu. Biraz daha kola içsem iyi olacak.” Lula biraz daha kola içip geğirdi.

“Ah, işte bu,” dedi. “Daha iyiyim.”

“Lewis Bugkowski’ye bir kez daha bakacağım,” dedim. “Bu sefer şok tabancamı ve plastik kelepçelerimi kullanacağım.”

Aslında şok tabancası, Hawaii’de olduğu gibi New Jersey’de de yasaktır ama gizlice taşırsanız Trenton, bu yasaktan gayriresmi bir biçimde muaftır.

“BAM!” dedi Lula. “Hadi halledelim şunu. Nerede yaşıyor?”

“Pulling Sokağı.”

Lula, Broad’a döndü, şehri boydan boya geçerken terlemeye başladı.

“İyi misin sen?” diye sordum. “Terliyorsun ve yüzün her zamanki renginde değil.”

“Ne renk?”

“Kuşkonmaz rengi.”

“Gripten dolayı olabilir.”

“Gıda zehirlenmesine ne dersin?”

Lula, “Midem dolup taşıyor gibi hissediyorum,” dedi. “Donuma sığamıyorum. Ve midemden komik sesler çıkıyor. Tuvalete girmeliyim.”

“Kafeye kadar dayanabilir misin?”

“Evet, daha hızlı sürersem. Gözlerini kapatmak isteyebilirsin.”

Üç dakika sonra Lula, kafenin önünde frene bastı.

Lula, “Koşmam lazım,” dedi. “Yolumdan çekil, ayağa kalktığımda kıyamet kopabilir.”

Kapısını tekmeleyerek açıp koştu. “Yolumdan çekilin! Geliyorum!” diye bağırıyordu.

Kafenin arka tarafındaki tuvalette gözden kayboldu, dakikalar sonra iki kadın koşarak dışarı çıktılar.

Pastırmalı ve peynirli bir sandviç alıp pencerenin kenarındaki masada oturan Connie’ye katıldım.

“Lula, yeşil biftek ve yarı fiyatına indirilmiş patates salatası yedi,” dedim.

Connie, “Paran kadar yersin,” dedi. “Araba hurdalığında ne yaptınız?”

“Andy, presleme alanında bir ayakkabı ve Joyce’un ehliyetini bulmuş.”

“Arabanın izini sürebildiniz mi?”

“Hayır. Görünüşe göre, kuzenin Manny’nin presleyiciden düşen eşyalarla ilgili saçma sapan bir prensibi varmış.”

Connie, “Bagaja asla bakmamak araba mezarlığının kurallarındandır,” dedi.

Tuvaletin kapısı açıldı, Lula sendeliyordu. “Ölüyorum,” dedi. “Ölüyor gibi görünüyor muyum?”

“Daha iyi göründüğün zamanlar olmuştu,” dedim. “Seni acile götürmemi ister misin?”

“Teşekkür ederim ama eve gideceğim. Bir daha asla patates salatası yemem. Patates salatası hakkında kanun çıkarılmalı.”

Sandviçimi bitirip ayağa kalktım. “Gitmem gerek. Yakalamam gerekenler var.”

“Burada olmazsam bana cebimden ulaşabilirsin,” dedi Connie. “Kısa bir süreliğine kullanmamız için bakacağım birkaç ofis var.”

Kafeden ayrılıp Buggy’nin evine doğru yola çıktım. Bugün daha iyi hazırlanmıştım. Ön kapıyı çalarken, plastik kelepçelerim arka cebimdeydi, elimse şok tabancamdaydı.

Buggy beni görünce, “Dostum, seni gördüğüme sevindim,” dedi. “Arabanı ödünç almalıyım. Eczaneye gidip bir kutu yara bandı almam gerek.”

Alnında kocaman bir yarık vardı, burun deliklerine pamuk tıkamıştı. Bu zararın dün RAV4’ümü alması nedeniyle başına açıldığından şüphelendim.

“Daha iyi bir fikrim var,” dedim. “Seni ben götüreyim.”

“Yok, olmaz. Araba kullanmayı seviyorum.”

Şok tabancamın ucunu Buggy’nin göğsüne tutup düğmeye bastım. Hiçbir şey olmadı. Pili zayıftı.

Buggy, çantamı omzumdan çekti. “Anahtarlar içinde, değil mi?”

“Hayır! Geri ver şunu!”

Buggy çantamı karıştırdı, anahtarları buldu, çantayı yere attı.

“Teşekkürler. Yara bandı almaya nasıl giderim diye düşünüyordum,” dedi, beni itip arabaya gitti, direksiyonun başına geçti.

Buggy’nin uzaklaşmasını seyrettim, ardından Ranger’ı aradım.

“Az önce ne olduğuna inanamayacaksın.”

“Bebeğim, her şey öyle ilginç ki, ne duysam inanırım artık.”

“İriyarı budala arabamı yeniden aldı.”

Bir anlık sessizlik oldu. Ranger nihayet, “Belki de, ona bir araba versem daha kolay olacak,” dedi. “Çantan da onda mı?”

“Hayır.”

“Arabanı alması için Hal’i gönderirim. Lula, seni alacak mı?”

“Hayır.”

Bir sessizlik daha. “Ben alayım mı?”

“Bunu ister misin?”

SEKİZ

Siyah Porsche 911 Turbo, Buggy'nin evinin önünde durdu, arabaya ilerledim. Ranger'ın üzerinde siyah tişört ve siyah kargo pantolonundan oluşan Rangeman üniforması vardı. Her zamanki gibi silahlıydı. Ve yine her zamanki gibi, hafif, kalıcı ve baştan çıkarıcı Bvlgari duş jelini kullanmıştı.

"Mademki beraberiz," dedim, "Hamilton'daki kilitli bir eve girmeme yardımcı olur musun?"

"Saat dörtte bir toplantım var, o zamana kadar seninim." Ona adresi verip Joyce'u anlattım. Yirmi dakika sonra, Ranger, arabayı Mercado Mews modeli evinin önündeki panelvanın yanına park etti. Joyce'un evine kalan bir buçuk bloku yürüdük. Arabayı, izinsiz içeri girdiğiniz evin tam önüne park etmemek lazım tabii ki. Zili ve kapıyı çaldık. Açan olmadı, evin arka tarafına ilerledik. Ranger, ellerini beline dayamış, çitin üzerindeki mermi izlerine bakıyordu. "Kilitliydi," dedim.

"Sen de ateş mi ettin?"

"Aslında, Lula etti."

Ranger kapıyı iterek açtı, Joyce'un avlusuna girdik. Kapıyı arkamızdan kapattım, Ranger arka kapıyı denedi. Kilitliydi. Kargo pantolonunun ceplerinden birinden küçük bir kutu çıkardı, içinden bir alet seçti ve Joyce'un güvenlik alarmı ötmeye başladı. Ranger, beni içeri çekip kapıyı kilitledi.

Ranger, "Ben polise bakarken, sen işe koyul," dedi. "Muhtemelen on, on beş dakika vaktin var."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra saklanıp bekleyeceğiz. Eve zorla girildiğine dair bir işaret olmadığına göre, polis etrafta yürüyüp pencerelere bakar, kapıyı kontrol eder ve sonra da muhtemelen gider."

Alarmı göz ardı etmeye çalışarak mutfağa daldım. Dolaplara, raflara baktım, buzdolabını karıştırdım. Ranger, polisin geldiğini işaret ettiğinde mutfağı henüz bitirmiştim. Beni bir süpürge dolabının içine çekip kapıyı kapattı. Dolabın içi zifiri karanlıktı. Alarmın süresi bitti, ev sessizliğe büründü.

Ranger'a, "Polisin ne zaman gittiğini nereden bileceğiz?" diye sordum.

“Etrafta bir Rangeman arabası var. Polis arabasını birkaç blok öteden seyredip gittiklerinde bana haber verecekler.”

Beni kollarıyla sıkıca sarıyordu. Sıcacıktı, nefesi düzenliydi. Benim nefesimse kesik kesikti.

“Sert bir şey değiyor,” dedim.

Ranger hafifçe hareket etti. “Tabancam.”

“Emin misin?”

“Bakabilirsin.”

Kışkırtıcıydı ama polis içeri girip dolabın kapısını açacak olursa diye, çıplaklığa ve uygunsuz duruma neden olabilecek bir davranışa girmek istemiyordum. Yine de, onunla temasım uzadıkça, polisi daha az umursamaya başladım.

Ranger’la hayat böyledir işte. Tehlikeli bir yaşam tarzı vardır. Geçmişinde yaptığı seçimlerden dolayı yaralıdır ve ciddi konularla uğraşır. O konuların neler olduğuna dair en ufak fikrim bile yok, zira Ranger bunları kendine saklar. Ranger’a güç verenin ne olduğunu sanırım hiç kimse bilemeyecek. Kesin bildiğim tek şeyse onun için aşk dolu bir eğlenceden öteye asla gidemeyeceğim.

Benimle elinden gelen en iyi şekilde ilgilenir ama asla önceliği olmayacağım. Onun önceliğinin, karmasını onarmak olduğuna inanıyorum. Ve buna saygı duyuyorum. Vücudunu şehvetle arzuluyorum. Morelli harika bir sevgili. Eğlenceli. Doyurucu. Süper seksi. Ranger ise büyülü.

Ranger’ın telefonu çaldı, ortalığın temiz olduğu işaretini veriyordu. Dolabın kapağını açmaya yeltendim, ancak Ranger beni daha sıkıca tuttu. Dudaklarım boynumda gezdiriyordu. Eli bluzumun altından göğsüme kaydı. Beni öptü.

“Tabancan değil bu,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Değil.”

Dolaptan çıktığımda, bazı önemli kıyafetlerim üzerimde değildi ama kendimi çok rahatlamış hissediyordum.

Ranger, “Aramaya devam et,” dedi. “Rangeman arabası polis geri gelirse bize haber verecek.”

Evin kalanını aradık, çıkmadan önce garaja baktım. Arabası yoktu.

Ranger’a, “Bu ne demek oluyor?” diye sordum.

“Bilemeyiz ama araba hurdalığında arabaların listesini tutuyorlar. Connie, kuzeninden listeye bakmasını isteyebilir büyük ihtimalle. Bulunan

ehliyeti polise bildirdin mi?”

“Evet. Morelli’ye söyledim.”

“O halde ceset arama köpeğiyle orada olduğundan eminim. Aptalın teki ama iyi bir polis.”

“Neden aptalmış?”

“Sana yaklaşmama izin veriyor.” Ranger saatine baktı. “Gitmem gerek.”

Alarmı yeniden kurup gitmek için kapıyı açtık. Sorun yoktu. Polis gelinceye dek çoktan gitmiş olacaktık.

Ranger, beni kafeye bıraktığında Hal, arabamla birlikte beni orada bekliyordu.

Hal, “Araban, Quaker Bridge Alışveriş Merkezi’nin önünde park halindeydi,” dedi. “Kocaoğlan, alışveriş merkezinin içinde bir yerlerdeydi, yemek bölümüne bakındık ama göremedik. Arabayı buraya getirdik. Sorun şu ki, anahtar yok.”

“Evde yedek anahtarım var.”

Hal, “Harika,” dedi. “Bana bir dakika izin ver, arabayı senin için çalıştırayım. Böylece buradan götürebilirsin.”

Connie’yi kafede göremedim, Hal’ın motoru çalıştırmasını bekleyip eve doğru yola koyuldum. Telefonum çaldığında Hamilton’daydım.

Buggy, “Selam,” dedi. “Dostum, gerçekten çok üzgünüm, birisi arabanı çalmış. Çizilmesin diye cidden güzel bir yere park etmiştim ama orada değil. Yerinde yeller esiyor. Polise veya birilerine bildirmelisin galiba.”

“Araba bende. Bir arkadaşım, alışveriş merkezinde bulup bana getirdi. Neredesin şu an?”

“Hâlâ AVM’deyim.”

“Eczaneye gideceksin sanıyordum.”

“Fikrimi değiştirdim,” dedi. “Yeni bir spor ayakkabı almam lazımdı.”

“Olduğun yerde kal, gelip seni alır, eve bırakırım.”

“Tamam, yiyecek bölümünün girişinde olurum.”

Hızla eve gittim, yedek anahtarımı alıp alışveriş merkezine doğru yola koyuldum. 1. otoyolda giderken bir plan yaptım. Ona tabancayla şok verememiştim, muhtemelen kelepçeleyemeyecektim de. Onu arabaya bindirip doğrudan polis merkezine götürecektim. Arka koltuğa oturtup direkt polise teslim edecektim. Eğer asileşirse onu en yakın *fast-food*

restoranının arabaya servis yerine götürüp birkaç hamburgerle dikkatini dağıtacaktım.

Alışveriş merkezinin çıkışından girdim, otoparkta dolandım, yeme-içme bölümünün girişinde beklemeye başladım. Buggy ortalıkta yoktu. Beş dakika kadar oyalandım. Buggy hâlâ gelmemişti. Büyük ihtimalle beklemekten yorulmuştu. Arabayı park edip onu aramak için içeri girdim. Şansım yoktu. Üzeri vanilya ve çikolata soslu bir dondurma alıp otoparka geri döndüm.

Arabam yoktu. Arabam gitmişti! Buggy'yi ceptelefonundan aradım.

Buggy, "Evet?" dedi.

"Arabamı yine mi aldın?"

"Evet, sağ ol."

"Geri getirmen gerek. Eve dönmemin başka yolu yok."

"Filme giriyorum."

"Adi herifin tekisin cidden," dedim. "İyi niyet gösterip seni almaya geliyorum ama sen arabamı çalıyorsun."

"Çalmadım ki, ödünç aldım."

"Getir çabuk!"

Buggy, "Ne?" dedi, "Seni duyamıyorum. Telefon çekmiyor sanırım."

Hat koptu.

"Tanrı aşkına!" diye haykırdım. "Aptal! Aptal! Aptal!" elimle alnıma öyle bir vurdum ki, neredeyse dondurmam yere düşüyordu. "Ondan nefret ediyorum," dedim. "Cehennemde çürümeli!"

Alışveriş merkezinden çıkan yaşlı kadın yakınımdan geçmemek için keskin bir kavis çizerken, bir yandan da gençler ve uyuşturucu hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

"Özür dilerim," diye seslendim arkasından. "Birisi arabamı çaldı da."

Sakin olsana, dedim kendi kendime. Altı üstü bir araba işte. *İyi* bir araba bile sayılmaz hatta. Elbette ki, konu bu değildi. Konu, bir geri zekâlı tarafından kandırılmamda Alışveriş merkezinin yanındaki banklardan birine oturup dondurmamı yedim. Ranger'ı aramama imkân yoktu. Bu çok utanç verici olurdu. Lula'yı arayamazdım. Hastaydı.

Connie geçici bir ofis arıyordu. Bu süreci yavaşlatmak istemezdim. Annemi arasam, "*Neden Bankada Güzel Bir İş Bulmuyorsun*" konulu nutuğu dinleyecektim. Yürüyebilirdim ama bunu yaparsam bütün günüm

yolda geçerdi ve muhtemelen bir kamyonun altında kalırdım. Taksi tutmak pahalıya patlardı.

Ben bankın üzerinde oturmuş bunları kafamdan geçirirken, büyükannem ve Annie Hart, alışveriş merkezinden çıktılar. Büyükannem beni göstererek, “Aman Tanrım,” dedi. “Burada oturmuş bir suçluyu mu bekliyorsun yoksa?”

“Aşağı yukarı,” dedim. “Siz burada ne yapıyorsunuz?

“Sosyal Sigorta’dan paramı aldığım için Annie, beni bovling ayakkabısı almaya getirdi buraya.” Büyükannem arabayı deli gibi kullanırdı, yıllar boyu hız cezası yedikten sonra, ehliyetini aldılar. Dolayısıyla, büyükannem artık bir yere gitmek için başkalarına, daha deli sürücülere muhtaç.

“Arabamla ilgili sorun var da,” dedim. “Sizinle gelebilir miyim?”

Annie, “Elbette,” dedi. “Zaten ben de seninle konuşmak istiyordum.”

Büyükannem, “Bu sefer ne oldu?” diye sordu. “Araban çalındı mı, çöp kovası mı çarptı, havaya mı uçtu?”

Park yerinde peşlerinden gidiyordum. “Çalındı. Anneme söyleme sakın.”

Annie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Polise bildirdin mi?”

“Henüz değil,” dedim. “Geri getirip getirmeyeceğine bir bakacağım.”

Büyükannem, Annie’ye, “Bu, başına sık sık gelir,” dedi. “Önemli değil. Garajda yedek bir Buick’imiz var, onu kullanır.”

Üçümüz birden Annie’nin kırmızı Jetta’sına atladık, Annie 1. otoyola çıktı. Büyükannem kutuyu açıp yeni ayakkabılara bakarken, “Bunlarla ortalığı kasıp kavuracağım,” dedi. “Gelecek ayda kendi topumu alacağım.”

Annie, “Doğru ekipmana sahip olmak önemli,” dedi.

Büyükannem bana, “Bovlinge başlamalısın,” dedi. “Yakışıklı adamlar da geliyor. Senin gibi genç bir dulun ihtiyacı olan şey budur belki.”

“Hayatımda yeterince yakışıklı var zaten,” dedim. “Aslında birden fazla var.”

Annie, “Bir tercih yapmalısın,” dedi. “Kalbinde gerçek aşkını bildiğinden eminim. Kalbinin sesini dinle.”

Bu o kadar da kolay değildi. Kalbim karmakarışıktı. Beynim, hayatımdaki erkeklerin hiçbirini istemiyordu. Kukumsa ikisini birden istiyordu!

Annie, “Senin için her şeyi kolaylaştıracak bir iksir hazırlayabilirim,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim. “İksirlerle uğraşmamayı tercih ederim.”

Annie, “Son derece güvenliler,” dedi. “İksir yapımında son teknolojiyi kullanıyoruz. Ben bile AİİD üyesiyim. Amerikan İksir İmalatçıları Demeği.”

Büyükannem, “Belki ben de şu iksirlerden yapmalıyım,” dedi. “Emekliliği bırakmayı düşünüyorum. İksir yapmak iyi bir iş olabilir. Şu AİİD’ye nasıl katılınıyor?”

Annie, “İnternetten üye olabilirsin,” dedi. “İnternet sayfalarına girmen yeterli.”

Büyükannem, “Sadece aşk iksiri mi yapılıyor?” diye sordu. “Yoksa her tür iksir var mı?”

Annie, “Ben aşk iksirinde uzmanım,” dedi. “Fakat iksirler birçok sorunu çözebiliyor.”

Büyükannem, “Bunu düşüneceğim,” dedi. “İyi bir uzmanlık alanım olsun istiyorum.”

Büyükannemle beraber annemlerin evine gidinceye dek saat beş olmuştu. Kızaran tavuğun kokusunu sokağın ta en başından bile alabiliyordum.

Aslında niyetim eve sadece Buick’in anahtarını almak için uğrayıp Buggy’nin peşine düşmekti. Ama şimdi burnuma tavuğun kokusu gelince fikrim değişmeye başladı. Akşam yemeğine kalıp Buggy’nin peşine daha sonra düşebilirdim. İşin aslı, Buggy’yi yakalama zırvalığı bugünlük yetmişti. Şok tabancamın bataryasını iyice doldurup yarın gitsem daha iyi olacaktı.

Büyükannem eve girince doğrudan mutfağa geçti.

“Stephanie’yi alışveriş merkezinde bulduk. Bizimle yemek yiyecek,” dedi.

Annem, ocağın başındaydı, tavuğun parçalarını kocaman tavada çeviriyordu. “Yeni bir tarif deniyorum. Dergide buldum. Patates püresi ve yeşil bezelye de var. Ah, bu arada unutmadan, iki adam gelip seni sordu. FBI’dan geldiklerini söylediler.”

Bir an için kalbim durdu. “İsimlerini verdiler mi?”

“Birinin adı Lancer, diğeri de Slasher,” dedi annem. “Hoş görünümlüydüler. Çok naziktiler. Nerede olduğunu bilmediğimi söyledim,

gittiler."

Büyükannem, "Bu da neyin nesi?" diye sordu. "Ünlü suçluları mı arıyorsun yoksa? En çok aranan on kişiden biri olduğuna bahse girerim."

"Bir yanlış anlaşılma," dedim. "En çok aranan on kişiden birisi olsa bu işi bana değil, Ranger'a verirlerdi. Onları yarın görürüm."

Masayı kurup babama merhaba demek için oturma odasına gittim.

Babam televizyonu işaret ederek, "Şuna baksana," dedi. "Çöp tenekesine atılan adamla ilgili bir şeyler daha. Şimdi de, adamın öldürülüp çöpe atılmadan önce bayıltıldığını söylüyorlar. Resmi veya kanıtlanmış değil, güvenlik görevlisi söylüyor bunu. Ve sanırım işin içinde bir de kadın varmış."

"Bir kadın mı?"

"Ondan şüpheli şahıs olarak bahsediyorlar. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Ölüm öpücüğü. Şüpheli şahıs daima katildir."

Bunun doğru olduğunu düşünmekten nefret ediyordum, zira şüpheli şahıs ben olabilirdim.

Büyükannem bize katıldı. "Cesedi çöpe atan katilden mi bahsediyorsunuz? Ölen kişinin orduda doktorluk yaptığını duydum, Afganistan'da casusluk yapmış olabilirmiş." Takma dişlerini göstererek konuşuyordu. "Bu casusluk işi insanı yakar. Bir bakarsın, casussun; bir bakarsın çöpte bir cesetsin. Tabii eğer James Bond değilsen. Onu hiçbir şey durduramaz. Kaçın kurasıdır o."

Babam, iskemlesine daha da gömülüp televizyonun sesini daha çok açtı.

Yemek odasındaki annem, "Şu televizyonu kapatın!" diye bağırdı. "Sesi çok fazla, ayrıca yemek hazır."

Ben masaya oturur oturmaz telefonum çaldı. "Araba mezarlığındayım," dedi Morelli. "Köpek bir ceset buldu ama henüz bakamadık. Konserve açacağımız yeterince büyük değil."

"Yalnızca bir ceset mi?"

"Şimdilik evet. Köpek hâlâ iş üzerinde. Sen neredesin?"

"Annemlerdeyim, yemek yiyoruz. Annem kızarmış tavuk yapmış."

"Tanrım, bu çok acımasızca. Annenin kızarmış tavuğuna bayılırım."

"Eve giderken senin için biraz alırım."

Morelli, "Bu iş biraz zaman alabilir," dedi.

“Olsun.”

Telefonu kapattığımda, büyükannem, “Kimdi?” diye sordu. “Ranger mi?”

“Hayır, Morelli’ydi.”

Büyükannem, “Sana yetişmek zor,” dedi. “Nasıl yapıyorsun, anlamıyorum. Bir evlisin bir değilsin, sonra da Morelli’ye tavuk götürüyorsun.”

Ben de kendime yetişemiyordum. Ne bok yediğimi ben de bilmiyordum.

Büyükannem, “Annie sana yardım etsin,” dedi. “Gerçekten çok akıllı biri. Bovlingdeki herkese yardımcı oluyor. Hatta bana bile bir erkek buldu ama ben fazla yaşlı olduğunu söyledim. Pörsümüş, kırış kırış, antika bir herife bakmak istemiyorum. Sıkı vücutlu, genç bir damızlık istiyorum.”

Annem, kadehini yeniden doldururken babam, çatalını bırakıp başını masaya vurmaya başladı. *KÜT, KÜT, KÜT, KÜT.*

Büyükanneme, “Hadi bakalım, kim tutar seni,” dedim.

Büyükannem, “O kadar da yaşlı değilim ben,” dedi. “Eskisi kadar yüksekte olmayan yerlerim var ama mihrap hâlâ yerinde.”

Babam, çatalını kendi gözüne sokacakmış gibi yaptı.

Pekâlâ, ailem biraz işlevsizdir. Tehlikeli olduklarından değil. En azından, hep birlikte oturup yemek yiyoruz. Ayrıca, New Jersey standartlarına göre oldukça normaliz.

DOKUZ

Ben evden çıkarken babam iskemlesine yeniden dönmüş, *sitcom* tekrarlarını seyrediyordu. Annem ve büyükannemse mutfağın derlenip toparlanmasını, her zamanki gibi ufak mutfak masasında Porto şarabı içerek kutluyorlardı. Acil durumlar için garajda bekletilen uçuk mavi-beyaz, 53 model Buick'i aldım. Yanımdaki koltukta, içinde kızarmış tavuk, fırından alınmış yumuşacık minik ekmekler, bir kavanoz pancar turşusu, ev yapımı elmalı pastanın yarısı ve yarım şişe kırmızı şarabın durduğu bir çanta vardı. Şarabın, Morelli'yle romantik gece geçirmem ve sonunda bir torunlarının olması umuduyla o çantaya koyulduğunu sanıyorum. Tabii önce evlensem çok daha iyi olurdu.

Arabamın orada olup olmadığını merak ederek, Bugkowski'lerin evinin önünden geçtim. Araba orada değildi ve evin ışıkları yanmıyordu. Evde kimse yoktu. Büyük ihtimalle, Koca Buggy, ebeveynini alıp yeni RAV4'üyle gezmeye çıkmıştı.

Yirmi dakika sonra, evimin otoparkına yaklaşıp etrafa iyice bakındım. RAV4 yoktu. Siyah Lincoln yoktu. Morelli'nin yeşil cipi yoktu. Ranger'ın gıcır gıcır siyah arabalarından biri yoktu. Arka kapıya yakın boş bir yer bulup arabayı park ettim, kilitledim. Asansöre binip ikinci kata çıktım, koridorda yürüdüm, kapımı dinledim. Sessizdi. İçeri girdim, kapıyı tekmeleyerek kapattım. Esmer bir adam mutfaktan bana doğru atıldı. Elinde kocaman bir bıçak vardı, koyu renk gözleri kısıktı.

"Fotoğrafı istiyorum," dedi. "Ver şunu, yoksa seni öldürürüm. Canını fena yakarım."

Çantadaki şarap şişesini kaptığım gibi, adamın suratına gücümün yettiğince sert bir şekilde geçirdim. Adamın gözleri kaydı, yere kapaklandı. Tamamen içgüdülerimle hareket etmiştim ve adamın düşüp bayılmasına çok şaşırmıştım. Dengemi kaybetmemek için duvara tutunup birkaç derin nefes aldım. Adamın daireme girmiş olması bana kendimi berbat hissettirdi, onu kelepçeleyip koridora sürükledim. Bir yerlerde gizlenen bir ortağı olması ihtimaline karşı, daireme dönüp kapıyı kapattım ve kilitledim.

Kurabiye kavanozundaki Smith&Wesson'ımı alıp dairemde gezindim, dolapların içine, yatağın altına baktım. Başka biri yoktu, sadece toz yumakları vardı. Mutfağa gidip Bili Berger'ı aradım.

“Az önce eve geldiğimde içeride pis görünümlü bir adam vardı,” dedim. “Elinde kocaman bir bıçak vardı, fotoğrafı vermezsem beni öldüreceğini söyledi.”

Berger, “Sonra?” dedi.

“Şarap şişesini kafasına geçirdim, bayıldı.”

“Şimdi nerede peki?”

“Koridorda.”

Sessizlik. “Koridorda ne yapıyor?”

“Dairemde olmasını istemedim, oraya sürükledim.”

Biraz daha sessizlik. Berger, muhtemelen bunların hiçbirine inanmıyordu.

Nihayet, “Kimliğine baktın mı?” diye sordu.

Kahretsin! “Hayır. Bir dakika bekle, gidip bakayım.”

Kapıyı açtım, hol boştu. Esmer adam yoktu.

Berger’a, “Gitmiş,” dedim.

Berger, “O halde problem çözüldü,” dedi. Ve telefonu kapattı.

Kapıyı kapatıp kilitledim, şok tabancamı şarja taktım, Smith&Wesson’ımı kurabiye kavanozuna tekrar koydum ve şarap şişesini açtım. Neyse ki, şişe kırılmamıştı, zira içmeye çok ihtiyacım vardı. Bir Cosmo, Margarita veya viski olsa çok daha iyi olurdu.

Şişeyi oturma odasına götürüp televizyonun önüne yerleştim, yemek kanalını açıp kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim. Birkaç kadın top kek yapıyordu. *Top kek ne güzeldir,* dedim kendi kendime. Top kek masumdur. Keyiftir. İkinci kez kadehimi doldurup kadınların top keklerin üzerini soslamasını seyrettim. Şişenin yarısına gelince seyahat kanalına geçtim sonrasını pek hatırlamıyorum.

Yatak odama sızan güneş ışığıyla uyandım. Çıplaktım, yorganın altında, yalnız yatıyordum. Yarı uykulu bir haldeyken, Morelli’nin tavuğun umduğu kadar iyi olduğunu söylediğini belli belirsiz hatırlıyordum. Yataktan kalkıp üzerime sabahlığımı geçirdim, mutfağa yürüdüm. Morelli yoktu. Tavuk yoktu. Elmalı pasta yoktu. Rex’in tezgâhta duran kafesinin yanına bir not bırakılmıştı:

Kanepede uyukluyordun, seni yatağa yatırıp tavuğu yedim.

Morelli’yi aradım. “Neden çıplağım?” diye sordum. “Geldiğimde öyleydin. Seksi olmak ve bununla Tanrı’nın baş etmek zorunda olduğu gibi

bir şeyler mırıldanıyordun.”

Vay be! “Araba hurdalığında işler nasıl gidiyor?”

“Joyce’un cesedini bulamadık ama Frank Korda’nınkini bulduk. Joyce’un kolyeyi çaldığı kuyumcu. Ayrıca, Joyce’un ayakkabısının tekini de bulduk.”

“Korda ölmüş mü?”

“Evet, ölmekten beter olmuş hatta.”

“Sence onu, Joyce mu öldürdü?”

“Şahsen öyle düşünmüyorum ama polis olarak bunu da göz önüne almalıyım.”

“İpucu var mı?”

Morelli, “Her zamanki akrabalar ve arkadaşlar,” dedi. “Birisi, Joyce’un evine girmeye çalışmış galiba. Bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum?”

“Kim, ben mi?”

“İçeri giren kişinin kanıt bırakmamak için dikkat etmesi gerekir.”

“Evin temiz olduğunu hissediyorum. Ve tahminimce Frank Korda, Joyce’un Mercedes’inde bulundu.”

“Doğru tahmin. Acele etmeliyim. Köpeği, araba hurdalığına yeniden götüreceğiz.”

“Bob’ı götürmelisin. Ceset arama köpeğiyle beraber alıştırma yaparlar. Belki de, Bob başka bir cesedin bulunmasına yardım eder.”

“Bob bir ceset bulacak olursa onu yer,” dedi Morelli.

Telefonu kapatıp duş aldım, sonra her zamanki gibi, üzerime kadınsı bir tişörtle kot pantolonumu geçirdim, spor ayakkabılarımı giydim. Rex’i besleyip ona temiz su verdim. Rex, kâsesinden hızla çıkıp yanaklarını hamster krakeriyle doldurdu, sonra yeniden kâsesine döndü. Belki de, hâlâ dün geceki bıçaklı adamın korkusunu üzerinden atamamıştı. Bunu anlıyordum, zira bizi yakınlaştıran buydu.

Bataryası tamamen dolmuş şok tabancamı çantama atıp evden çıktım. İlk durağım kafeydi. Connie, Lula ve Vinnie, pencerenin kenarındaki masada oturuyorlardı. Bir kahve ve tarçınlı kurabiye alıp yanlarına oturdum.

“Araba hurdalığında Frank Korda’yı bulmuşlar,” dedi Connie. “Polis kanalında söylediler.”

Başımı evet anlamında salladım. “Morelli söyledi. Ofis arama işi nasıl gidiyor?”

Connie, “Aramayı sınırlandırdım,” dedi. “Polis merkezinin birkaç blok ilerisinde boş bir mağaza önü var. Veya karavandan daha küçük bir Winnebago RV kiralayabilirim, böylece her zamanki yerimize park edebiliriz.”

Vinnie, “Polis merkezine yakın olursak, daha çok iş çıkar,” dedi. “Mağaza önünü tutalım.”

Connie, “Bu sabah kiralama işini hallederim, yarın taşınırız,” dedi. “Çok hoş bir yer değil ama kullanılabilir bir alan.”

“Tuvaleti iyiyse sorun yok,” dedi Lula. “İçimde hâlâ biraz patates salatası kalmış olabilir.”

Vinnie, “Yangın araştırması ne âlemde?” diye sordu. “Sebebi neymiş, biliyorlar mı?”

Connie, dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalktı. “Şüpheli bir durum olduğunu söylediler, topladıkları ufak parçalara bakıyorlar hâlâ.”

DeAngelo ve kalfası kafeye girdiler.

DeAngelo, Vinnie’ye, “Hey, burada ne işin var?” dedi. “Neden ofisinde çalışmıyorsun? Ah, tabii ya, şimdi hatırladım... havaya uçmuştu.”

Vinnie gözlerini kıstı, İtalyanca bir şeyler mırıldanarak DeAngelo’ya bir fiske vurdu.

DeAngelo, “Dikkatli olsan iyi edersin,” dedi. “Bir dahaki sefere evin havaya uçabilir.”

Vinnie dudaklarını büzdü. “Beni tehdit mi ediyorsun?” DeAngelo, “Ben tehdit etmem,” dedi. “Yaparım.”

Lula, “Konuştuğun kadar iş yapsan keşke,” dedi. “Dediğini yapan biri olsaydın, biz şimdiye çoktan ofisimizde çalışıyor olurduk.”

DeAngelo, Vinnie’ye baktı. “Bu şişman tavuk da kim?” Ve herkes nefesini tuttu.

Lula, “Pardon?” dedi. Ellerini kalçalarına koyup öne eğilmişti, gözlerini *vahşi ayı saldırıda* bakışıyla kısmıştı. “Söylediğini sandığım şeyi mi söyledin acaba? Çünkü bunu söylediysen, yanlışlıkla söylemiş olsan iyi olur. Ben makul bir insanım ama saygısızlığa ve iftiraya gelemem. İri ve güzel bir kadınım. *Şişman* bir tavuk değilim. Eğer özür dilemezsen, seni tıpkı bir böcek gibi ezerim. Yerde ufacık bir leke gibi oluncaya dek ezerim hem de.”

DeAngelo, Lula’ya, “Bak bu hoşuma gitti,” dedi. “Beni tokatlamak ister misin peki?”

Lula, “Hayır, seni tokatlamak istemem,” dedi. “Bu mide bulandırıcı. Seni tokatlamak isteyecek kadar tanımıyorum.” DeAngelo ona göz kırpıp kahvesini almaya gitti.

Lula, “Bana ayar veriyor,” dedi.

Masadan kalktım. “Bu sabah FBI ile görüşmem var,” dedim.

Lula, “Peki sonra?” diye sordu. “Bugün başka ne var?”

“İlk olarak, Koca Buggy ve RAV4’üm. Şehir merkezinde işim bitince ararım.”

ON

Berger, FBI ressamı ve Gooley, beni altıncı kattaki toplantı odasında bekliyorlardı. Yüz tiplerinden başlayıp göz, ağız, burun gibi detaylara indik. İş bittiğinde, çizimin fotoğraftaki adamla uzaktan yakından ilgisi olup olmadığı konusunda en ufak fikrim yoktu.

Berger çizimi göstererek, “Adam bu mudur?” diye sordu.

“Kesinlikle,” dedim. “Belki. Dün gece beni öldürmek isteyen, mutfağımdaki bıçaklı adama gelince...”

“Nasıl bir tipti?”

“Ortadoğu melezi. Siyah, gür ve dalgalı saçları vardı. Gözleri deli gibi bakıyordu. Boyu 1,85 civarındaydı. Zayıftı. Kırklı yaşların başındaydı. Aksanını tam bilemedim. Bıçağı tutan elinde bir gül dövmesi vardı.”

“Sistemden bakıp herhangi bir eşleşme olursa sana bilgi veririm.”

Altıncı kattan ayrıldım, binadan çıktım, yarım blok ileride, Slasher ve Lancer’ın Buick’in yanında olduklarını görünce kaldırımın ortasında durdum. Pekâlâ, seçeneklerim şunlardı: Berger’ı arayabilirdim ama bunun neye yarayacağından emin değildim. Berger, benim güvenliğimin öncelik olmadığını açıkça belirtmişti zaten. Morelli’yi cinayetlerden uzaklaştırmak istemiyordum. Ranger’dan yardım istesem beni, yirmi dört saat gözetim altında tutardı. Ranger fazla korumacı olmaya meyilliydi.

Bu seçeneklerin hiçbirinin işime yaramayacağına karar verip şok tabancamı çantamdan alıp cebime koydum. Lancer ve Slasher’a yaklaştım.

“Hey, n’aber?” dedim.

Lancer, Buick’in yolcu koltuğu tarafına yaslanmıştı. “Görünüşe göre, FBI ile yakın ilişkiler içindesin.”

“Fotoğrafı soruyorlar.”

Lancer, “Olamaz,” dedi. “Onlara mı verdin yoksa?”

“Onlara da size söylediğim şeyi söyledim. Bende değil.”

“Evet ama gördün, değil mi?”

“Hayır.”

Lancer, “Yalan söylüyorsun,” dedi. “Eminim.”

“Fotoğrafın peşinde bir başkası daha var,” dedim. “Uzun boylu, siyah kıvırcık saçlı, Ortadoğulu gibi görünen, elinde gül dövmesi olan biri.”

Lancer ve Slasher, birbirlerine bakıp yüzlerini buruşturdular.

Lancer, “Raz,” dedi.

“Raz de kim?” diye sordum.

Lancer, “Kimse onun gerçek adını bilmez,” dedi. “Raz, Razzle Dazzle’ın[5] kısaltmasıdır. Öyle deniyor. Onunla uğraşmak istemezsin. Çok vicdansızdır.”

Lancer’a, “Anlamıyorum,” dedim. “Neden herkes bu fotoğrafın peşinde?”

Lancer, “Bilmiyorum. Umurumda değil,” dedi. “Onu almak için tutulduk.”

“Kim tuttu sizi?”

“Bu seni ilgilendirmez. Fotoğraf sende değilse bile, nerede olduğunu bildiğine eminim. Ve bunu sana söyletiriz, emin ol. Kızları konuşturacak yöntemlerimiz var.”

Slasher gülümsedi. “Evet, güzel yöntemler.”

“Kulağıma küpe olsun,” dedim. “Ama yine de, fotoğraf hakkında söyleyebileceğim bir şey yok. Sohbetinize doyum olmaz ama korkarım ki, gitmem gerekiyor.”

Slasher, “Korkarım ki, buna izin veremeyiz,” dedi. Beni tutmaya çalıştı, ona tabancamla şok verdim, dizlerinin üstüne çöküverdi.

Lancer, “Hey, bunlar yasadışı. Bunu kullanamazsın,” dedi.

Zızzzt. Lancer’a da şok verdim. O da yere yığıldı. Gören var mı, diye etrafa bakındım. Görüp duran araba yoktu. Yayalardan üzerime doğru koşan kimse yoktu. Süper. Lancer ve Slasher’ın cüzdanlarını aldım, hızla Buick’e atlayıp gaza bastım.

Kafeye varana kadar nefesim ve kalp atışlarım normale dönmüştü. Lula, pencerenin kenarındaki masada oturuyordu, önünde dört adet hiç dokunulmamış kahve fincanı vardı, bulmaca çözüyordu.

“Bu kahvelerin olayı nedir?” diye sordum.

“Burada oturduğum için bir şeyler almam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama aslında içtiğim tek şey, Pepto Bismol.[6] Connie ve Vinnie, geçici ofisin kira sözleşmesini imzalamaya gittiler. Sonra da, alışveriş merkezindeki evcil hayvan dükkânındaki tüm kuşları serbest

bırakan delikanlıyı kefaletle çıkaracaklardı. *Born Free* şarkısını söyleyip havaya ateş ediyormuş, insanların ödünü patlatmış."

"Yaralanan olmuş mu?"

"Hayır ama birkaç kanarya, tepedeki vantilatöre tüylerini kaptırmış."

İki cüzdanı masaya koyup elime gelen ilkine baktım. Adamın gerçek adı, Mortimer Lancelot idi. Buyrun bakalım. En az Lance Lancer kadar kötü. Diğer cüzdanı açtım. Sylvester Larder. İkisinin de adresi Long Branch, New Jersey olarak görünüyordu. Her ikisinin de ehliyetindeki bilgileri alıp Berger'ı aradım.

"Sana isim vereceğim," dedim. "Sahte FBI ajanlarının isimleri, Mortimer Lancelot ve Sylvester Larder. Adresleri Long Branch olarak yazılmış. Daireme giren kişiyse Razzle Dazzle olarak tanınıyormuş. Bu isimler sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Razzle Dazzle, tam bir manyaktır. Eğer onu mutfağında bir kez daha bulacak olursan vurabilirsin. Bunu sana söylediğimi kimseye söyleme ama."

Berger telefonu kapattı.

Sandalyeye kurulup Lula'nın kahvelerinden birini yudumlamaya başladım.

Lula, "Hawaii'de sana fena bir büyü yapmışlar sanırım," dedi. "Yani, gerçekleri görsene, yüzük olması gereken yer boş ve bu konuda konuşmak istemiyorsun; aşk hayatının boka sardığı sonucuna varıyorum. Bu yetmiyormuş gibi, bir de durup dururken bir polisiye romanının içine girmiş gibisin. Döndüğünden beri kimseyi yakalayamamış olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Bu büyü konusunda bir şeyler yapmak isteyebilirsin."

"Aklından ne geçiyor?"

"Aklımdan geçen bir şey yok, sadece söylüyorum."

Büyünün ne olduğu konusunda fikrim yoktu, fakat Lula haklıydı. Son zamanlarda çok şanssızdım. Hawaii'ye gittiğimde şansım yaver gidiyordu, ama tatilin ortalarında bir anda şansım bozuluvermişti.

Gözüme siyah bir şey çarptı, camdan baktığımda Lincoln'ın kafenin önünde durduğunu ve içinden Lancer ve Slasher'ın bir hışımla çıkıp kafeye girdiklerini gördüm. Başıma dikildiler.

Lancer, "Cüzdanlarımızı çaldın," dedi.

Cüzdanları masadan alıp Lancer'a uzattım. "Kimlik taraması."

Slasher, “Umarım kredi kartımı kullanmamışsındır,” dedi.

Lula, “Bu çok aşağılayıcı,” dedi. “Ona bir baksana. O, başarılı bir iş kadını. Senin ezik kredi kartına ihtiyacı yok. Zaten kendi kredi kartı var. Biraz kibar olsana. Kimsin sen bakayım?”

“Sylvester Larder, namı diğer Siy Slasher,” dedim.

Slasher, Lancer’dan cüzdanını aldı. “Herkes bana Slasher[7] der.”

Lula, “İşle ilgili bir takma isim mi bu?” diye sordu. “Slasher’a pek benzemiyorsun da. Daha ziyade, sigortacıya benziyorsun. Ya da süpermarkette üzümleri sıraya dizen delikanlılara.”

Lancer kahkahayı patlattı.

Slasher, “Çok komik,” dedi. “Neden ona, peki ben Lancelot[8] gibi duruyor muyum, diye sormuyorsun?”

Ayağa kalktım. “Gitmem lazım,” dedim. “Cüzdanlarınız için ve sinirlerinizi zıplattığım için özür dilerim.”

Lancer, “Biz sertleşmek zorunda kalmadan işbirliği yapsan iyi olur,” dedi. “Artık sonuç almamız lazım. Patronumuz hayal kırıklığına uğramaktan hoşlanmıyor.”

Lula’yla birlikte kafeden çıkıp Buick’e atladık, Buggy’nin evine doğru yola koyulduk.

Lula, “Patronları hayal kırıklığına uğramaktan hoşlanmıyorsa başları büyük belada olabilir,” dedi. “Ve fotoğrafın sende olmadığına inandıklarını sanmıyorum. Gerçekten sende değil, değil mi?”

“Doğru.”

“Peki nasıl oluyor da, herkes sende zannediyor?”

“Çünkü bendeydi.”

Lula, “Tıpkı parmağındaki yüzük gibi mi?” dedi. Tansiyonumun yükseldiğini hissediyordum. “Kes artık şunu, olur mu?”

Lula, “Hıh,” dedi.

Pulling Sokağı’na döndüğümde RAV4’ümün Buggy’nin evinin önünde park halinde olduğunu gördüm.

Lula, “Arabanı ödünç almış galiba,” dedi.

“Öyle bir şey işte.”

“Kelle avcılığı yapacak mıyız?”

“Evet. Ben şok tabancamı kullanacağım ve yere düştüğünde onu kelepçeleyeceğiz, sonra da Buick’e sürükleyeceğiz. Onun arka koltuğu daha geniş.”

Lula, “Hadi bakalım, iş başındayım,” dedi. “Dikkat ettiysen, bugün yine siyah giydim. Ranger Bölgesi’ndeyim. BAM!”

Lula’nın olumlu tavrından memnundum, zira benim kendimle ilgili bazı şüphelerim vardı. On iki santim topuklu dizüstü siyah çizmeleri, siyah deri mini eteği ve üzerine iyice oturan, siyah deri büstiyeriyle S&M mağazalarının fahişe koleksiyonundan giyinmiş olsa da, hevesli olması hoşuma gidiyordu.

Arabayı park ettim, Lula’yla birlikte kapıya gittik. Esnek kelepçelerim hazırdı, şok tabancam elimdeydi.

Lula’ya, “Sen dikkatini dağıt,” dedim. “Sana baktığı zaman ona şok vereceğim.”

Lula, “Tamamdır,” dedi. “Dikkatini öyle bir dağıtacağım ki, bir daha kendine gelemeyecek.”

Zili çaldım, Buggy kapıyı açtı.

Kapıyı açarken, “Hey,” dedi, “N’aber?”

“Arabamı almaya geldim.”

“Bende kalsın diyordum. Çok hoşuma gidiyor.”

Lula, “Milletin arabasını öyle alamazsın,” dedi.

Buggy, Lula’ya bakarak, “Heh he, alabilirim,” dedi ve hemen tekrar bana baktı.

Lula’ya, “Bunu neden yapamayacağını anlatsana ona,” dedim.

“Çünkü öyle,” dedi Lula.

“Bu kadar mı?” dedim. “Bundan dolayı mı yani?”

Lula, Buggy’ye, “Çünkü bu doğru olmaz,” dedi. “Bir araba satın alman gerekir. Başkalarının arabalarını alamazsın.” Buggy, Lula’ya dikkat etmiyordu bile. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu, dudaklarını sıkarak, “*istiyorum*,” dedi. Lula’ya, “Seni dinlemiyor,” dedim.

Lula, “Farkındayım,” dedi. “Bu çocuğun sorunu ne?” eğilip bağırdı. “Hey! Sen!”

Buggy, “Hı?” dedi.

Lula kocaman göğüslerinden birini deri büstiyerinden çıkardı. “Sence nasıl?”

Buggy, “Büyük,” dedi.

Lula, “Elbette,” dedi.

Şok tabancamı çıkarıp Buggy’nin koluna dayadım, düğmeye bastım.

Buggy, “Ah,” dedi.

Gözleri kaymadı. Yere kapaklanmadı. Dizlerinin üstüne çökmedi.

Yeniden şok verdim.

Buggy, “Batıyor,” dedi. “Kes şunu.”

Lula, “Vücut ağırlığından dolayı olabilir,” dedi. “Filler için olanından getirmeliydin.”

Buggy, şok tabancamı elimden kapıp evin etrafındaki çalıların arasına attı. “Defolun,” dedi. “Arabamı sakın almayın, yoksa çok kızarım.”

Kendi kendime, *aptallık etme*, dedim. Sakin bir şekilde RAV’ını al ve eve git, yeniden düşün. Bu herifi yakalamanın bir yolu mutlaka vardır. Kocaman bir ağ, belki. Gergedan sakinleştirici iğneler. Polis merkezine giden yol boyunca çizburger koymak.

Çalıların arasına daldım, şok tabancamı buldum. Lula’ya Buick’in anahtarını verip Buggy’ye hoş bir gülümseme çaktım. Dönüp RAV’ıma bindim, pencereyi açtım. Buggy beni sırtımdan tutup sokağa attı.

Lula, Buggy’ye, “Hey, geri zekâlı, ona bunu yapamazsın,” dedi. “Çok kabasın.”

Buggy, “İstediğimi yaparım, o artık benim arabam,” dedi.

Lula, çantasından Glock’ım çıkarıp Buggy’ye doğrulttu. “Fazla özel olacak belki ama bugün bağırsaklarım çok hassas ve sen de durumu düzeltmiyorsun. Sana nasıl araba sahibi olacağını anlattım. Şimdi, o pis kıçını buradan uzaklaştır, yoksa bir delik daha açarım.”

Buggy, “Beni korkutamazsın,” dedi. “Silahsız birini vuramazsın.”

Lula, “Kim demiş?” dedi. “Ben sürekli silahsız adam vuruyorum.”

Ayağa fırladım, Buggy’ye arkadan yaklaşıp şok tabancasını ensesine dayadım, düğmeye bastım. Buggy tıpkı bir ölü gibi hareketsiz kaldı, dizlerinin üstüne çöktü, pantolonunu ıslattı.

Lula, “Üç uğurlu geldi,” dedi.

Esnek kelepçeleri çıkarıp Buggy’nin bileklerine geçirdim, arkada birleştirdim. Buggy hâlâ dizlerinin üstündeydi, gözleri donuktu, ağzından salya akıyordu.

Lula, ona ters ters bakarken, “Onu arabaya nasıl bindireceğiz?” diye sordu. “Yüz elli kilo vardır, pantolonunu da ıslattı. Onu hareket ettirmemiz için forklift lazım. Ya da vinç.”

“Kelepçeli olduğuna göre, makul davranır belki,” dedim.

Buggy’nin gözleri odaklandı. *“Gırrrrr”* dedi.

Lula ona baktı. “Makul görünmüyor.”

Buggy, ellerini kurtarmaya çabaladı. *“GIRRRR*” Önce bir dizinin, sonra diğerinin üzerinde kalktı. Kendine gelmek için başını iki yana salladı, ayağa kalktı, dengesini kazanırken biraz sendeledi.

Lula, “Frankenstein’ı yeniden canlandırdıkları filmi hatırlıyor musun?” diye sordu. “Tıpkı ordaki gibi. Ve Frankenstein ilk uyandığında ne oldu biliyor musun? Hiç de *mutlu değildi.”*

Buggy’ye, “Şehir merkezine gidip sana yeniden mahkeme günü almalıyız,” dedim. “Uzun sürmeyecek.”

Buggy üzerime atıldı. Elleri arkada bağlıydı ve yürüme şekli tuhaftı. Üzerime bir daha atıldı, geriye çekildim. Sendeledi, yere düştü, sırtüstüydü. Tekmeler savuruyor, kendini düzeltmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Lula, “Tıpkı dev bir kaplumbağa gibi,” dedi. “Ne yapacağız onu?”

Bilmiyordum. Onu kaldıramazdık. Sürükleyebileceğimizden bile emin değildim. Yaklaştığımızda tekme atıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve terliyordu, alnındaki ve boynundaki damarlar çıkmıştı.”

Lula, Buggy’ye, “Sakinleşmelisin,” dedi. “Yoksa felç geçireceksin. Zaten yakışıklı bir herif değilsin, bir de şu damarların çıkınca iyice çirkin oldun.”

Buggy bir o yana, bir diğer yana sallanıp duruyor, homurdanıyordu. “Ih, ıh, ıhh!” Son *ıhh* sesiyle birlikte esnek kelepçeyi kırdı, dönüp ellerini ve dizlerini yere değdirdi, sonra ayağa kalktı; kocaman gözlerle, kollar iki yanda, ağzı açık bir şekilde! Katil bozayı.

Lula, “Vay anasını!” dedi, “Herkes kendi başının çaresine baksın!”

Lula, Buick’e, ben RAV4’e koştuk. Arabaya atladım, kapıyı kapatıp gaza bastım, Lula arkamdan geliyordu.

Annemlerin evine doğru gidip arabayı kaldırıma park ettim, biraz durup kendimi toparlamaya çalıştım. Lula pencereye tıklatınca dışarı çıktım.

Lula, “Neden bahsettiğimi anlıyor musun?” dedi. “Büyünün tesirindesin. Mükemmel bir deneyim değildi. O plastik kelepçelerin daha önce parçalandığını gördün mü hiç? Sanmıyorum.”

ON BİR

Ön kapıdaki büyükannem bize el salladı. “Öğle yemeğine yetiştiniz,” dedi.

Lula’nın yüzü aydınlandı. “Öğle yemeği! Bu travmatik deneyimin ardından tam da ihtiyacım olan şey!” Büyükannem önden mutfağa girdi. “Ne oldu?”

Lula, “Salağın teki biraz önce bizi paramparça edecekti neredeyse,” dedi. “Kaçıp buraya geldik.”

Annem, paramparça olmamı düşünmemeye çalışarak mutfaktaki masaya yemekleri koydu.

“Domuz pastırması, zeytinli ekmek, İsviçre peyniri, biraz da makarna salatası,” dedi. “Buyrun bakalım.”

Masaya oturdum, büyükannem bana küçük bir şişe uzattı.

“Annie, bu sabah bunu senin için bıraktı. Gerçek aşkını bir dahaki sefer gördüğünde içmeni söyledi, sindirimine de yardımcı olacakmış.”

Lula, bana baktı. “Gerçek aşkının kim olduğuna karar verdiğin anlamına mı geliyor bu? Umurumda değil ama madem konusu açıldı, parmağında olması gereken o yüzükle alakası var mı, diye merak ettim.”

Annem ve büyükannem yemeği bırakıp öne eğildiler, yanıtımı bekliyorlardı.

“Tanrı aşkına,” dedim. “Neden herkes bir güneş yanığı izini bu kadar büyütüyor? Alt tarafı bir iz işte!”

Lula, “Evet,” dedi. “Ama bunu öyle bir sır haline getirdin ki, bir de üstüne şu an konusu geçen gerçek aşk ve sindirim olayını da eklersek, nihayet anladım. Hamilesin!”

Annem, elini ağzına götürdü, değişik bir ses çıkarıp yüzünü zeytinli ekmeğin üzerine gömdü. Bir an için kalp krizi geçirdiğini ve bundan benim sorumlu olduğumu düşündüm.

Büyükannem, “Bayıldı sadece,” dedi. “Küçükken de sürekli bayılırdı. Gerçek bir drama kraliçesi.”

Annemi yere yatırdık, büyükannem ıslak bir havlu getirdi. Annem nihayet gözlerini açıp bana baktı. “Kim? Ne?”

“Hamile değilim,” dedim.

“Emin misin?”

Bir an için düşünmem gerekti. “Gayet eminim. Bir hafta içinde daha da emin olacağım.”

Annemi sandalyesine yeniden oturttuk. Dolaptan viski aldım, hepimiz biraz içtik.

Lula, “Artık dayanamıyorum,” dedi. “Şu yüzük olayını öğrenmek istiyorum. Kiminle evlendiğini bilmek istiyorum. Hawaii’de ne dolaplar çevirdin?”

“Evet,” dedi büyükannem. “Ben de bilmek istiyorum.”

Annem kendine biraz daha viski koyarken, “Aynen,” dedi.

Bundan kaçınıyordum. Tatilimin muhteşem kısımları vardı, bir de unutmak istediğim kısımları vardı... sonu mesela. Sadece konuşmak *istemiyor* değildim, ne diyeceğim hakkında da fikrim yoktu. Çok tuhaftı. Maalesef, Lula’ya ve aileme bir açıklama yapmak zorundaydım. Ama *hepsini* anlatmayacaktım.

“Hiçbir şey değildi. İşle ilgiliydi. Size ne olduğunu anlatacağım ama tekrarlamayacağınıza yemin edin.”

Hepsi birden ağızlarını kilitleyip kilidi atmış gibi yaptılar.

“İkinci bileti Morelli’ye vermeyi teklif ettim,” dedim. “Ama işi bırakamadı. İşi asla bırakamaz zaten. Bu yüzden, ben de kendi başıma gittim. Honolulu’da uçaktan indim, terminalde yürürken Tootie Ruguzzi’yi fark ettim.”

Lula, “Vay anasını,” dedi. “Rug’ın karısı mı?”

“Evet.”

Büyükannem, “O ikisi yer yarıldı, içine girdiler sanki,” dedi. “Gömüldüklerini düşünüyorduk hepimiz.”

Daha ziyade Rug adıyla tanınan Simon Ruguzzi, yerel olarak ünlü bir tetikçidir. Colichio suç ailesinin bir üyesidir ama tek başına da çalışır.

Üç yıl önce, Colichio bölgesine zorla müdahale eden bir Latin çetesinin yedi üyesini öldürmüştü. Çete üyelerinden iki tanesi olaya tanık olmuş ve kaçmayı başarmıştı. Rug, yakalanıp tutuklanmış ama saçmalık derecesinde yüksek bir kefaletle serbest kalmayı başarabilmişti. Rug ve Tootie en son o zaman görülmüştü. Kefaletnameyi Vinnie yazmıştı, Ranger ve ben o zamandan beri Rug’ı arıyorduk.

Lula, “Rug, onunla mıydı?” diye sordu.

“Terminalde değildi. Tootie yalnızdı. Onu dışarıda takip edip bir tatil köyüne giden bir servis otobüsüne bindiğini gördüm. Denize sıfır, Diamond

Head[9] manzaralı, çok pahalı yerlerden biriydi. Binmeye çalıştım ama yalnızca evli çiftler için ayırdıkları aydaydılar. Yüksek derecede güvenlik, özel, son derece mahrem.”

Lula, “Kelle avcılarım bile almıyorlar mıydı?” diye sordu. “Adım listede yoktu. Hikâyenin sonu.”

“Hadi ya misafirsen?”

“Evli olmam gerekiyordu.”

Lula, “Anlamaya başlıyorum,” dedi.

“Bundan daha karışık,” dedim. “Rug’ı yakalasam bile, Jersey’ye getirme iznim yoktu. Yüksek meblağlı kefalet ve suçluların iadesiyle ilgili konuları Vinnie ve Ranger hallediyor.”

Lula, “Dolayısıyla, sen de Ranger’ı aradın,” dedi. “Evet, bir sonraki uçağa atlayıp geldi. Otele, Bay ve Bayan Manoso olarak giriş yaptık.”

Lula, peçetesiyle kendine rüzgâr yapıyordu. “Tanrım, Tanrım...”

Annem, elleriyle kulaklarını kapattı. “Dinlemiyorum.” Büyükannem, “Ben dinliyorum,” dedi. “Güzelleşiyor.” Büyükannemin olayın ne kadar *güzel* olduğuna dair zerre kadar fikri yoktu. Ranger’ın tam bir mahremiyet için denize sıfır kulübelerden ayırtması, *spa’da*. ve *spa* sonrası kocaman yatakta keyif çatmamız dışında hiç detaya girmedim.

Lula, “Yani tüm evlilik olayı, tatil köyüne girebilmek için bir yalandan mı ibaretti?” diye sordu.

“Evet.

“Rug’ı yakaladınız mı?”

“Hayır ama oradaydı. Tatil köyünün diğer tarafındaki bir kulübede kalıyordu. Maalesef biz onlara ulaşamadan oradan ayrılıp ortadan kayboldular.”

Pekâlâ, işin aslı, biz pek de çaba göstermemiştik. *Spa o* kadar mükemmeldi ki, Ranger’ın çalışma hevesine girdiğini ve adadan ayrılmak istediğini hiç zannetmiyorum.

Lula, makarna salatasına ara verdi. “Peki öyleyse neden, işler karışık, dedin durdun? Tüm bu gizlilik neden?”

“Rug’ı yakalamaktan vazgeçmedik,” dedim. “Onu Hawaii’de gördüğüm duyulsun istemedim, onu ürkütmek istemedim.”

Ben tek başıma tatil yapıyorum diye Morelli’nin kendini kötü hissedip sürpriz yaparak çıkageldiğinden bahsetmedim. Neyse ki, Morelli ön

bürodan geçip kapımda göründüğünde, *spa*’da değildim ve tamamen giyiniktim. Morelli’nin tepesi maalesef Ranger’ı gördüğü dakika attı ve Ranger’ın suratına yumruğu indirdiği gibi onu yere serdi. Tüm bunların sonucu olarak onları hastaneye bırakıp oradan erken ayrılmak zorunda kaldım.

Lula, “Daha iyi bir hikâye bekliyordum,” dedi. “Ama bence yine de hamile olabilirsin.”

“Sanmıyorum,” dedim.

Lula, “Evet ama asla bilemezsin ki. Şans meselesi,” dedi.

Acaba yine bayılacak mı, diye gözucuyla anneme baktım. Neredeyse boşalmış viski şişesini sıkıca tutmuş, gülümsüyordu, gözleri odaklanamıyordu.

Büyükannem, “Zil zurna sarhoş oldu,” dedi. “Zeytinli ekmeğe kafasını bir kez daha gömmeden şişeyi elinden alsan iyi olur.”

Şişeyi, annemin elinden alıp dolaba koydum.

Büyükaneme, “Hawaii’de nerede kaldığımı Morelli’ye siz söylemiş olabilir misiniz acaba?” diye sordum.

“Evet, sen eve gelmeden önce aradı. Sanırım senin başka bir otelde kaldığını zannediyormuş, ona yeni yeri söyledik. Sana sürpriz yapacağını söyledi, son birkaç günü birlikte geçireceğinizi sanıyorduk.”

Pekâlâ, işte gizem çözülmüştü. Sandviçimi bitirdim, Annie’nin verdiği şişeyi çantama atıp ayağa kalktım.

Büyükanneme, “Gitmem gerek,” dedim. “Herhangi bir şey duyarsan bana haber ver. RAV bende, bu yüzden Buick’i bırakıyorum.”

Lula’yla birlikte RAV’e atladık; Lula, dosyalarıma bakıyordu. Lula, “Bu döngüyü kırmak için birini yakalamamız lazım,” dedi. “Büyüyü tersine çevirmeliyiz. Bilhassa hamileysen.”

“Hamile falan değilim.”

“Evet ama bunu evlilik için de söylemiştin.”

“Evlenmedim ki.”

Lula bastırıyordu. “Bir bakıma evlendin.”

Yok artık!

“Her neyse oyumu Saksağan’ı yakalamaktan yana kullanıyorum,” dedi Lula. “Onu bulursak yakalarız zaten.” Saksağan olarak bilinen Donald Grezbek, hırsızlıktan aranıyordu. Panayır yerindeki bitpazarının kamerasını

kırıp 700 dolarlık altın zincir çalmıştı. Bu ilk tutuklanışı değildi. Genelde mağaza soyardı. Saksağan, gözüne hoş gelen şeyleri çalardı. Işıltılı ve parlak şeylere bayılırdı.

Bunları çaldıktan sonraysa ne yapacağını bilemezdi. Çoğunlukla, birisi çalıntı olduğunu anlayıp el koyuncaya kadar bunları takardı. Saksağan külüstür bir Crown Vic'te kıt kanaat yaşardı. Sorun da buydu zaten. İşi, sürekli adresi, akrabası, eşi dostu yoktu. Favori bir park yeri yoktu. Az kullanılan yolları tercih ederdi. Bir zamanlar, mezarlıkta temizlik işi yaptığı biliniyordu.

"Her yerde olabilir," dedim. "Aramaya nereden başlamalıyız, bilemiyorum."

Lula, "Bir helikopter kiralayıp yerini havadan belirleyebiliriz," dedi.

"Onu yakaladığımızda alacağımız paradan daha fazlasını helikoptere veririz."

Lula, "Para meselesi değil bu," dedi.

"Eğer hiç paran yoksa para meselesidir."

Ceptelefonum çaldı, bilmediğim bir Jersey numarası arıyordu.

Bir kadın, "Stephanie Plum'la görüşmek istiyorum," dedi. "Richard Crick hakkında konuşacağım."

"FBI'dan aramıyorsunuz, değil mi?" dedim. "FBI ajanlarından bıktım da."

"Ben, Ritchy'nin nişanlısıyım."

"Tanrım," dedim. "Kaybınız için çok üzgünüm. Bir nişanlısı olduğundan haberim yoktu."

"Sizinle konuşmam gerek. Onu son defa görenlerden biri olmalısınız."

"Uçakta yanında oturuyordum ama uçuşun büyük kısmında uyudum."

"Trenton'dasınız, değil mi? Ben de öyle. Buluşabilirsek çok sevinirim gerçekten."

"Hamilton'da, hastanenin yanında bir kafe var," dedim. "Teşekkürler, uzakta sayılmam."

Telefonu kapattığımda, Lula, "Bu da neydi?" diye sordu. "Richard Crick'in nişanlısıydı. Millet beni nasıl buluyor? Hadi, gerçek FBI ajanlarını anlıyorum, onların kaynakları var. Ama ya diğerleri? Crick'in yanında oturduğumu biliyorlar. Yaşadığım yeri biliyorlar. Cep numaramı biliyorlar."

"Elektronik çağdayız," dedi Lula. "Arama programlarını tek kullanan biz değiliz. Bir de, sosyal ağlar var. Tabii, sen taş devrinde yaşadığın için

bunları bilemezsin. *Tweet* bile atmıyorsun.”

“Sen *tweet* atıyor musun?” diye sordum.

“Ah, elbette. Ben bir *twitter* fenomeniyim.”

Kafeye geldik, arabayı park ettim. Connie, pencerenin kenarındaydı. Vinnie yoktu. Lula’yla birlikte içeri girip Connie’nin oturduğu masaya birer sandalye çektik.

Connie’ye, “Ofisimiz var mı artık?” diye sordum.

“Evet, Vinnie kâğıtları imzaladı. Buraya geri dönüp DeAngelo’yu yumruklamak istedi ama ben orada kalıp mobilyalar için tuttuğumuz kamyonu beklemesi gerektiğini söyledim. Eğer şansımız yaver giderse mobilyalar geldiğinde DeAngelo evine gitmiş olur.”

Lula, “Nasıl mobilyalar kiraladın?” diye sordu. “Kocaman, eski bir kanepe, değil mi? Bir de şu düz ekran televizyonlardan.”

“İki tane ucuz çalışma masası ve altı tane portatif sandalye. Kısa vadeli kullanacağız ne de olsa.”

Kafeye bir kadın girdi, etrafa bakınıp masamıza doğru yürüdü.

“Stephanie Plum sizlerden biri mi?” diye sordu.

Elimi kaldırdım.

“Ben Brenda Schwartz, Ritchy’nin nişanlısı. Az önce telefonda görüşmüştük. Dışarı çıkabilir miyiz?”

1,65 boyunda ve epey kıvrımlı hatlara sahip bir kadındı. Çok fazla işleme maruz kalmış sarı saçlarını tepeden dağınık toplanmıştı. Travestileri andıran bir makyajı vardı. Platform topuklu ayakkabılar, dar, siyah bir etek, bronzlaştırıcı sprey sıktığı göğüslerini ortaya seren kırmızı V yakalı bir bluz giymişti. Makyajın altındakini görmek zordu ama kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum. Peşinden dışarı çıktım, hemen bir sigara yaktı.

Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı burnundan çıkardı. “Bu sigaranın tadı göt gibi,” dedi.

Göt tadı nasıl olurdu bilmiyordum ama kadın bana sanki bilmem gerekirmiş gibi bakıyordu, bu yüzden ben de onu anlamaya çalışıyormuş gibi yaptım.

Bir nefes daha çekti. “Mentollüyü bırakmaya çalışıyorum ama cidden tiksinç. Şu elektronik olanlardan denememe ramak kaldı.”

“Benimle Richard Crick hakkında mı konuşmak istiyordun?”

“Evet. Zavallı Ritchy. Çok üzücü.” Dumanın arasından gözlerini kısarak bana baktı. “İşin kötü kısmı da, bana bir fotoğraf getiriyor olmasıydı. Benim için özel bir hediye olduğunu söylemişti ama onu çöp tenekesinden çıkardıklarında fotoğraf yoktu. Ben de senin bilebileceğini düşündüm. Benim için anlamı büyük. Ritchy’nin acısını hafifletmeme yardımcı olurdu.”

“Nasıl bir fotoğraftan bahsediyoruz?”

“Birinin fotoğrafı.”

“Kadın mı, erkek mi?”

“Bu biraz utanç verici, zavallı Ritchy söylemedi.”

“Ve de önemli, peki neden?”

“Çünkü fotoğrafı çeken Ritchy’ydi. Ve son isteği onu almamdı sanki. Ve şimdi de o öldü.”

Burnunu çekti, sanki ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturdu. “Bana Ritchy’i hatırlatacak bir şey olsun istiyorum sadece, anlıyor musun?”

“Ritchy tatlı bir adammış anlaşılan.”

“Evet, fotoğraf çekmeyi severdi. Sürekli çekerdi.”

“Sana yardımcı olmak isterdim,” dedim. “Ama fotoğraf bende değil.”

“Belki bir yere tıkıştırmışsındır ve farkında değilsindir. Tüm valiz ve çantalarını boşalttın mı?”

“Evet. Bende değil.”

“Pekâlâ, bak olay şu. Ritchy, beni LAX’ten aradı ve fotoğrafı yanlış bir yere koymuş olabileceğini söyledi, senin yanında oturduğuna göre, fotoğrafı yanlışlıkla senin çantana koyduğundan emindi.”

“Ritchy uçağa neden yeniden binmedi?”

“Kendini iyi hissetmiyordu. Sonra da... öldü işte, biliyorsun.”

“Tanrım.”

“Olur böyle şeyler,” dedi Brenda. “Fotoğraf nerede?”

“Bilmiyorum. Bende değil.”

Brenda dudaklarını sıkarak, “Para istiyorsun, değil mi?” dedi. “Ne kadar?”

“Para falan istemiyorum. O aptal fotoğraf bende değil.” Brenda, elini çantasına sokup ufak bir gümüş tabanca çıkardı. “Fotoğrafı istiyorum. Sende olduğunu biliyoruz. Akıllı ol ve ver şunu artık.”

Tabancaya baktım. “Bu şey gerçek mi?”

“Emin ol, gerçek. Çok hoş, değil mi? Üstelik hafif. Eminim sende Glock veya Smith&Wesson vardır. Onlar insanın görünüşünü mahvediyor. Boynun tutuluyor, değil mi?”

“Evet, bende Smith&Wesson var.”

“Dinozor işi.”

“Kimsin sen?”

“Dinlemiyorsun, kızım. Söyledim ya. Adım Brenda Schwartz. Ve fotoğrafı istiyorum.”

“Beni vurursan alamazsın ki.”

“O zaman başlangıç olarak seni dizinden vururum. Ciddi olduğumu anlayasın diye. Dizden vurulunca insanın canı çok yanar.”

Lula, kafenin kapısından çıkıp bize doğru yürüdü. “O bir tabanca mı?”

Brenda, “Ah, Tanrı aşkına, bu da kim?” dedi.

“Ben Lula. Peki, sen kimsin?”

Brenda, “Özel bir konuşma bu,” dedi.

“Evet, ama şu sapanına bir bakmak istedim. Çok ciciymiş.” Brenda, “O bir *tabanca*,” dedi.

Lula, çantasından Glock’ını çıkarıp Brenda’ya doğrulttu. “Tabanca dediğin budur, kaltak. Bununla sana öyle bir delik açarım ki, kamyonlara yol üstü servisi yaparsın.”

Brenda, “Dürüst olmak gerekirse,” dedi, “çok sıkıcısınız.” Bir of çekip arabasına bindi ve gazladı.

Lula, “Tabancasına bakmak istediğim için sevindi aslında,” dedi.

En basit tabiriyle, iğneleyiciydi. Cinayetlerle ilgili gitgide artan başarısızlıklarıma mükemmel bir katkıydı.

Lula’ya, “Yastaydı,” dedim. “Karıştığın için sağ ol.”

Lula, “Hiç de yas tutuyor gibi görünmüyor,” dedi. “Ayrıca, bir doktorun nişanlısı olabilecek tipte biri de değil.”

Lula’yla birlikte içeri girdik, Bili Berger’ı aradım.

“Fotoğrafla ilgilenen üçüncü bir taraf daha çıktı. İlgileniyor musun?” dedim.

Berger, “Kimmiş?” dedi.

“Brenda Schwartz. Crick’in nişanlısı olduğunu söyledi. Sarışın, 1,65 boyunda, kırklı yaşlarında. Minicik bir tabancası var.”

“Bildiğimiz kadarıyla Crick nişanlı değildi.”

Berger’la telefonu kapattıktan sonra Connie’ye döndüm. “Bulabildin mi?”

“Brenda Schwartz oldukça yaygın bir isim,” dedi Connie. “Adresi var mı? Plakasını görebildin mi?”

“Baş tarafı’POP’ idi, devamını göremedim. Ekmek kızartma makinasına benzeyen arabalardan kullanıyordu.”

Lula, “Scion’du arabası,” dedi.

Connie, bu bilgileri arama programına girip araştırdı. Siyah beyaz bir kurabiye ve bir *frappuccino* alıp yeniden masaya döndüm.

Connie, “Sanırım onu buldum,” dedi. “Brenda Schwartz. Kırk dört yaşında. Princeton’daki The Hair Bam’da çalışan bir kuaför. Bernard Schwartz’tan, Harry Zimmer’den ve Herbert Luckert’ten boşanmış. Bir çocuğu var. Jason. Sanırım şu an yirmi bir yaşında. En güncel adresi West Windsor. Kirada. Üzerinde herhangi bir dava ikamesi yok. Beş yıl önce kontrollü madde bulundurmaktan içeri alınmış. Biraz fırça yemiş. Daha fazla kişisel bilgi var ama daha sonra yazdırırım. Burada yazıcı yok.”

Brenda’nın adresini not edip bu fotoğraf saçmalığından nasıl kurtulacağımı merak ederek kurabiyemi yedim, kahvemi içtim. Büyük ihtimalle, Ranger’a anlatmalıydım, ama o da gider herkesi öldürürdü ve bunun karma meselesine pek faydası olmazdı. Kocaman pencereden dışarı baktığımda arabamın yerinde olmadığım gördüm.

“Kahretsin! Bok! Orospu çocuğu!” dedim.

Lula, “Bu ne çok küfür,” dedi.

“Arabamı götürmüş yine.”

Herkes birden dönüp dışarı baktı. Lula, “Evet, görünüşe göre yok,” dedi.

Rangeman kontrol odasını aradım. Telefona çıkan teknisyene, “Arabam nerede?” diye sordum.

“Hamilton’da. Cluck-in-a-Bucket’in önünde park halinde gibi.”

Yerimden fırladım. Lula’ya, “Hadi yaylan,” dedim. “Cluck-in-a-Bucket’ te. ”

Lula, “BAM!”dedi. “Beni onun üzerine sal.”

Connie’ye, “Sistemden bakmanı istediğim iki kişi daha var,” dedim. “Mortimer Lancelot ve Sylvester Larder.” Lincoln’ın plakasını bir peçeteye yazdım. “Arabanın kime ait olduğunu bilmek çok işime yarar.”

Beş dakika sonra, Cluck-in-a-Bucket'in otoparkındaydık. Lula RAV'imin arkasında oyalanıyordu. Buggy'nin içeride, tezgâhın arkasında durduğunu görebiliyorduk.

Lula, "Şimdi ne yapacağız?" dedi. "Bu işi nasıl halledeceğimiz konusunda fikrin var mı? Gidip bir sığır değneği mi bulsak?"

"Sadece arabamı istiyorum. Bu noktada, Buggy'ye ne olacağı umurumda değil."

"Evet ama adamı içeri tıktıramazsan, arabanı yeniden almasını nasıl engelleyeceksin?

"RAV'i takas edeceğim. Pes ediyorum. Anahtarı ondan alamadığıma göre, başka bir araba alacağım."

"Vay be, çok akıllıca."

Lula'ya, "Bugünlük bu kadar iş yeter bana," dedim. "Bir şey olursa ara."

ON İKİ

RAV’i bırakıp yerine dört kapılı bir Chevy Colorado pikap aldığımda vakit öğleden sonrayı bulmuştu. Aslında genellikle pikap almam ama fiyat uygundu ve çok fazla seçeneğim yoktu. Görünüşe göre, birkaç genç çift arabayı kullanmış, içinde ot içmiş ve koltuğu yakmıştı. Fazla mekanik zarar yoktu ama içerisi felaket durumdaydı.

Yeni koltuklar yerleştirilmişti ama epey içilen otun kokusu kalmıştı.

Rangeman takip cihazını RAV’ın şasisinden alıp Chevy’ nin torpido gözüne koydum, kontrol odasını arayıp aracı değiştirdiğimi haber verdim. Aynı haberi vermek için Morelli’yi de aradım ama telefon çekmedi. Muhtemelen, araba hurdalığındaki elektromıknatıs yüzündendi. Belki de, benim aradığımı görünce telefonu Delaware Nehri’ne atmıştı.

Morelli’yle aram limoniydi. Teknik olarak, ciddi bir ilişkimiz olmadığından ona karşı bir hata yapmış değildim. Fakat bu gerçek, midemin ikide bir kasılmasını engellemiyordu, zira gerçekten önemsediğim iki adamla birden süregelen bir ilişkim vardı. Ve Morelli, bu iki adamdan daha hassas olanıydı. Ranger sınırları kabul ediyor, fırsatı olduğunda sonuna kadar değerlendiriyor, gerisine karışmıyordu.

Morelli, bunların hiçbirini yapamıyordu. Morelli’nin asabiyeti ve libidosu kırmızı bölgedeydi. Gerçek şu ki, bazen Morelli’yle yaşamak daha zor oluyordu, duygularında açık olmasını tercih ediyordum. İkilem içindeydim. Morelli’nin, Ranger’ın Hawaii’ye iş için geldiğini bilmesini istiyordum. Fakat bir yandan da, bu konuşmanın yatma düzeniyle ilgili çirkin bir konuya kaymasından korkuyordum. Morelli de bu konuşmayı en az benim kadar istemiyordu.

Pikabıma atlayıp Hamilton’a doğru yola koyuldum. Morelli’den başka düşünebileceğim tek şey, Joyce Bamhardt’tı.

Bamhardt tamamlanmamış bir işti. Ortaokuldayken ve lisedeyken ondan nefret ederdim. Üstüne üstlük, onu yeni alınmış gıcır gıcır yemek masamın ve çiçeği burnunda kocamın üzerinde çıplak yakalamıştım. O zaman böyle düşünmesem de, aslında Joyce bana bir iyilik yapmıştı; zira o herif bir sürü kadınla yatan hıyarın tekiydi. Tüm bunlardan sonra, Joyce’un davranışları iyiye gitmedi, o yüzden sağ veya ölü olması umurumda olmamalı ama umurumda işte. Buyur buradan yak.

Joyce'un mahallesinden geçtim, her zamanki gibi boştu. Evinin önüne gittim. İçeride hiç yaşam belirtisi yoktu. Mercado Mews'tan ayrılıp Burg'e döndüm.

Bamhardt ailesi, Liberty Sokağı'nda yaşar. Joyce'un annesi üçüncü sınıflara öğretmenlik yapar, babasıysa Ruger Air klimalarının montajını yapar. Bamhardt ailesi evlerini düzenli tutar, mahremiyetlerini korur. Büyükannem, Joyce'un babasının gereksiz biri olduğunu söyler. Ben adamı şahsen tanımıyorum. Joyce'un babasıyla hiç iletişimim olmadı ama annesinden uzak durmam gerektiğini çok önceleri öğrendim. Annesi, Joyce'un birçok hatasını görmezden geliyordu. Bu durum belki Joyce'un işine geliyordu, ama Joyce'un sandviçlerine sümüğünü sürdüğü çocuklar açısından gayet zordu.

Bamhardt'ların evinin önünden geçtim, sonra U dönüşü yapıp ikinci defa geçtim. Ev iyi görünüyordu. En azından, Joyce'un eskiden orada yaşadığı düşünülünce olabildiğince iyi diyelim. Eğer şartlar farklı olsaydı, kapılarını çalıp Bamhardt'lara soru sorabilirdim.

Eve yakın olduğum için, uğrayıp annemin ayık olup olmadığına ve yemek yapıp yapmadığına bir bakayım dedim. Kapıda karşılaştığım büyükannem, "Annen uyuyor," dedi. "Pizza istedim. Gel, yiyelim. Pino'dan üç tane en büyük boy pizza sipariş ettim, az önce geldi."

Babam oturma odasında televizyon seyrediyordu, pizza kutularından biri dizinin üstündeydi, bacaklarının arasına bir bira şişesi sıkıştırmıştı. Büyükannemle birlikte mutfağa oturdum, ekstra peynirli, sucuklu pizzayı aldım.

"Joyce Bamhardt hakkında söylenenler nedir?" diye sordum.

"Kimse görmemiş. Grace Rizzo, Joyce'un kuyumcuyla bir ilişkisi olduğunu düşünüyor. Grace'nin kızı, kuyumcu dükkânının karşısındaki manikürcüde çalışıyor, Joyce'un sık sık kuyumcu dükkânına gidip uzun süre içeride kaldığını söylüyor. Bir keresinde de, Joyce içerideyken kapıya KAPALI levhası asmışlar."

"Frank Korda evliydi. Eğer Joyce'la yatıyorsa, onu suçlayıp ihtilaf yaratmasına inanmak zor."

Büyükannem, "Bilmiyorum, her neyse, cesedini hazırladılar," dedi. "Yarın akşam cenaze evinde görüş var. Epey dolu olacak. Eh tabii, herkes araba hurdalığında preslenmiyor ya. Televizyoncular bile gelebilir diyorlar."

Tüylerim diken diken oldu. Görüşler için büyükannemle aynı hevesi paylaşmıyordum.

Büyükannem, “Yarın sabah gidip saçlarımı ve tırnaklarımı yaptıracağım ki iyi görüneyim,” dedi.

Evimin otoparkında, yan koltuğumda yarım pizzayla arabamda oturuyordum, motorum çalışır vaziyetteydi. Scion veya Lincoln görmeyince beni öldürmek isteyenlerin üçte ikisinden kurtulduğumu hissettim. Razzle Dazzle’ın nasıl bir arabası olduğunu bilmiyordum ve bu durum beni endişelendiriyordu. Şarjı azalmış bir şok tabancam ve dolu bir saç spreyim vardı. Kendimi savunabileceğim şeyler sadece bunlardan ibaretti. Morelli’yi aradım, bu defa cevap verdi.

“Aç mısın?” diye sordum. “Yarım bir pizzam var, Pino’dan.”

“Seninle konuşmak zorunda mıyım?”

“Hayır.”

“Güzel, zira seninle konuşmaya hazır değilim.”

“Anlaşıldı. Hâlâ işte misin?”

Morelli, “Evdeyim,” diye cevap verdi. “Bob’ı gezdirmem ve beslemem gerekiyordu.”

“Yani artık gelebilir misin?”

“Evet.”

Cehennemde yanacaktım. Morelli’yi seviyor muydum? Evet. Onu özlüyor muydum? Evet. Onu pizza yemeye çağırmamın nedeni bu muydu? Hayır. Onu çağırıyordum, çünkü evde yalnız kalmaktan korkuyordum. Morelli iri ve güçlüydü, ayrıca içinde gerçekten mermi olan bir tabancası vardı. Tanrım, ne kadar da eziktim! Motoru kapatıp elimde pizza kutusuyla otoparkı geçtim. Morelli’nin cipini görene dek girişte bekledim. Sonra merdivenleri çıkıp kapımın önündeki holde bekledim. Asansörün kapısı açıldı, Morelli asansörden çıktı, ona gülümsedim.

“Yeni mi geldin?” diye sordu.

Altdudağımı ısırdım. Yapamazdım.

“Hayır,” dedim. “Seni bekliyordum. Evime girmeye korkuyorum.”

“Yani beni pizzayla kandırdın, öyle mi?”

“Hayır. Pizzayı senin için getirdim. Ama otoparka gelince bir an paniğe kapıldım.”

“İçeri girerken silahımı çekmeli miyim?”

“Seçim senin ama fena bir fikir olmayabilir.”

Morelli bana baktı. “İçeride kim var sanıyorsun?”
“Duruma göre, herhangi biri olabilir. Razzle Dazzle olabilir.”
“Razzle Dazzle da neyin nesi?”
“Berger’a göre, manyak bir katil.”
Morelli silahını çıkardı, kilidini açıp kapıyı itti. İçeri şöyle bir yürüyüp bana döndü. “Razzle Dazzle falan yok.” Beni içeri çekti, kapıyı arkamdan kapatıp silahını kılıfına koydu.
“Pizza neli?” diye sordu.
“Sucuklu ve ekstra peynirli.” Pizzayı tezgâhın üzerine koyup kapağını kaldırdım. “Üzgünüm, biram kalmadı hiç.” Morelli, pizzadan bir lokma alırken, “Olsun,” dedi. “Bu gece yine işe gitme ihtimalim var.”
“Sürekli iştesin.”
“Eğer insanlar birbirini vurmayı, bıçaklamayı, preslemeyi bırakırsa işim az olur.”
“Preslemek demişken...”
“Araba mezarlığında başka ceset yok. Connie’nin akrabaları arabaların hızlı bir şekilde dönüştüğünü söylüyor. Presleyip atıyorlar.”
“Joyce’u kuyumcunun becerdiği dedikodusu dönüyor.”
“Joyce’u herkes beceriyordu.”
“Sen de becerdin mi?” diye sordum.
“Hayır,” dedi. “Korkunç biri o. Şunu bilmelisin ki, onu arayan tek kişi sen değilsin. Korda cinayetiyle ilgili olarak da aranıyor.”
“İpucu var mı?”
“Hayır. Sende?”
“Hiçbir şey.”
Morelli, pizzadan bir dilim daha aldı, o an kapı çaldı. Morelli kapıya gidip delikten baktı.
“Bir kadın,” dedi. “Elinde bir pasta kutusu var.”
Yanına gidip baktım. Gelen Brenda Schwartz idi. “LAX’ta çöp tenekesinde cesedi bulunan adamı hatırlıyor musun?”
“Richard Crick.”
“Evet. Fotoğrafı da biliyorsun?”
“Hı-hı.”
“Sahte FBI ajanları, gerçek FBI ajanları ve Razzle Dazzle... hepsi de fotoğrafı istiyorlar. Onları da biliyorsun?” Morelli bir şey demedi, ağzını

sıkıca kapamıştı. “Pekâlâ, işte bu da Brenda Schwartz,” dedim. “Richard Crick’in nişanlısı olduğunu söylüyor. O da fotoğrafın peşinde.”

“Sana pasta mı getirmiş yani?”

“Olabilir. Kutunun içinde bomba da olabilir. Biraz dengesiz bir tip.”

Morelli, “Bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Bir silahı var ama pek büyük sayılmaz.”

Morelli, “İşte bu yüzden reflüm var,” dedi. Ve kapıyı açtı. Brenda, Morelli’ye bakarak, “Ah, Tanrım,” dedi. “Yanlış yere mi geldim? Stephanie Plum’ı arıyordum.”

Morelli’nin arkasından göründüm. “Doğru yerdesin. Erkek arkadaşım.”

Morelli, “Belki öyle, belki de değil,” dedi.

Brenda bana, “Bugün yanlış yaptık,” dedi. “Seni vurmakla tehdit etmekle falan. Her neyse sana pasta getirdim. Kız kıza yeriz, diye düşündüm.”

Ona, “Çok naziksin ama fotoğraf bende değil,” dedim.

“Evet ama nerede olduğunu biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum.”

Brenda dudaklarını ısırdı. “O halde neden bazı insanlar fotoğrafın sende olduğunu düşünüyor?”

“Yanlış biliyorlar,” dedim. “Muhtemelen senin nişanlın yüzünden.”

“Richard Crick yanlış bilgi vermezdi,” dedi. “O bir *doktordu.* Huzur içinde yatsın.”

Morelli ona, “Fotoğrafı neden istiyorsun?” diye sordu.

Brenda, “Seni ilgilendirmez,” dedi. “İstiyorum işte. Duygusal bir şey. Nişanlısıydım.”

Morelli, “Ama parmağında yüzük yok,” dedi.

Brenda gözlerini devirerek, “Dürüst olmak gerekirse o öldü,” dedi. “Sonsuza kadar yas tutmamı beklemiyorsunuz, değil mi?” Bana baktı. “Şu fotoğrafı verecek misin, vermeyecek misin?”

Şakağımdaki damarın zonkladığını hissettim. “Fotoğraf bende *değil.”*

“İyi. Nasıl istersen,” dedi Brenda. “Ama seni uyarıyorum. O fotoğrafı elime geçireceğim. Ve bu pastadan sana vermeyeceğim.” Dönüp asansöre yöneldi.

Morelli’yle içeri girip kapıyı kapattık.

“Bana gerçeği söyle,” dedi. “Fotoğraf sende mi?” Avucumun içiyle alnıma öyle bir tokat indirdim ki, neredeyse yere düşecektim. *“Ah!”*

Morelli, “Bu evet mi demek, hayır mı?”

“Şu demek: *HAYIR!* Hayır, hayır, hayır!”

“Hemen tribe girmesene, işin içindeki ben değilim.”

“Sen işin içinde olamayacak kadar meşgulsün.”

“Kimse seninle beraber işin içinde olamaz ki.” Resmen bir felaket mıknatısısın. Çekiyorsun, işinden dolayı böyle oluyor sanıyordum. Ama şurası çok açık. Katilleri üzerine çekmeden tatil bile yapamıyorsun. Hem de bir tane de değil. Katil sürüsünün hepsi peşinde. Berger, bu konuyla ilgili yardımcı olmuyor mu?”

“Bütçeleri kesilmiş.”

Morelli kahverengi ayıcıklı kurabiye kavanozuma gidip kapağını kaldırdı, tabancamı çıkardı.

“Dolu değil,” dedi.

“Dolu bir tabancayla gezmemi gerçekten istiyor musun?” Tabancayı kavanoza geri koydu. “Haklısın. Bunu sorduğuma inanamıyorum ama Ranger arkanı kolluyor mu?”

“Arabamı izliyor. Bunu geçtim, Ranger’ın ne yaptığını söylemek zor.”

Morelli’nin telefonu gelen mesajla titredi. Mesajı okuyup iç çekti. “Gitmem gerek. Sana yardım etmek isterdim ama hiçbir fikrim yok. Seni fırına kelepçeleyip tavan arasına mı kilitlesem, ne yapsam? Tavsiyelere uymuyorsun.”

“Tanrım, fena fikir değilmiş.”

“Tatlım, dikkatli ol.” Beni kendine çekip öptü. Sonra öpmeyi bırakıp pizza kutusuna baktı. “Pizzanın son dilimini yiyecek misin?”

“Senin o.”

Rex’in kafesine bir parça pizza atıp pizzayı kutusuyla beraber aldı. “Ben çıkınca kapıyı kilitle ve kimseye açma.”

Morelli’nin holde yürüyüp asansöre binişini seyrettim. *Huzursuz edici bir durum bu,* diye düşündüm. Onunla nerede durduğuma dair en ufak fikrim yoktu. Gizem konusunda bazen Ranger’la yer değiştiriyordu.

Kapımı kapatıp kilitledim ve televizyonun karşısına geçtim. Bir saat sonra sıkıldım. *Sitcom* tekrarları kısıtlı bir sayıda seyredilebiliyordu ve yemek kanalındaki Top Kek Savaşları’ın seyretmekten bıkmıştım. Ceptelefonum çaldığında, ateş karıncalarıyla ilgili bir belgeseli seyrederek uyukluyordum. Saat dokuzdu ve arayanın Morelli olduğunu düşündüm. Oysaki Joyce Bamhardt’dı.

Joyce, “Yardıma ihtiyacım var,” dedi.
“Öldüğüne dair söylentiler var.”
“Henüz değil.”
Ateş karıncalarından daha eğlenceli bir konu değildi.
“Neler oluyor?” diye sordum. “Neden kayboldun gittin?”
“İnsanlar beni arıyor.”
“Eee?”
“Eeesi, yardım edebilirsin diye düşündüm. Eğer beni kurtarırsan, beni içeri sokmana izin veririm. Sen de yakalama paranı alırsın. Vinnie mutlu olur. Her şey hallolur.”
“Ne yapmam gerekiyor?”
“İlk olarak, evimden bir şeye ihtiyacım var.”
“Evin kilitli ve alarm sistemi var.”
“Bunu çözebileceğine eminim.”
“Anahtarı ve şifreyi verirsen.”
“Ön kapının sağındaki yapay kayanın altında saklı bir anahtar var. Şifrem 6213.”
“Ne istiyorsun?”
“Bir anahtar. Küçük bir asma kilit anahtarı gibi görünüyor. Yatak odamdaki en üst çekmecede olması lazım.”
“O anahtarı alırsam ne yapacağım?”
“Sende dursun, beni ara. Cepnumaram sende var artık.”
“Neredesin?”
Telefonu kapattı.
Bir sorun vardı. Şu an çıkıp o anahtarı almak için ölüp bitiyordum. Ateş karıncalarından sıkılmıştım ve Joyce’u yakalamanın getireceği paraya ihtiyacım vardı. Ama evime geri girmek sorundu. Morelli’den yana şansımı kullanmıştım, Joyce’tan bahsetmek şöyle dursun, bana yeniden yardım et desem, bir sürahi Pepto içerdi. Ranger’dan yardım istesem, sonra onunla sevişmem gerekecekti. Aslında bu cazip geliyordu ama işin aslı, kendimden pek de hoşlanmamaya başlamıştım artık. İki erkeği sevmenin saf kargaşası, sağlıksız bir vurdumduymazlığa yol açıyordu biraz.
İç gözlem yapan bir insan değilimdir. Daha ziyade, ilerleme umuduyla her gün bir ayağımı diğerinin önüne atarım. Eğer ölüm, yaşam, selülit hakkında derin düşüncelere dalıyorsam bu genellikle duştayken olur. Ve yıkık dökük dairemdeki sıcak suyun kesilmesiyle beraber, bu düşüncelerim

de sekteye uğrar. Her neyse hoşuma ister gitsin, ister gitmesin, şu an kendi kendimi irdelemenin sızısı içindeydim ve bunu beceremiyordum. Ve kafamda Lula'nınkine benzer bir ses vardı, bu ses bana Hawaii'deyken ahlak konusunda gevşek davrandığımı ve her şeyi mahvettiğimi söylüyordu.

ON ÜÇ

Erken yatıp erken kalktım. Duş aldım, üzerimi giyindim, saçımı atkuyruğu yaptım. Rimel sürüp Chuck marka ayakkabılarımı giydim. Kendi kendime, *bugün yepyeni bir gün,* dedim. Her şeye doğru başlayacaktım. Sağlıklı bir kahvaltı yapıp yeni, pozitif bir davranışla dolu olacaktım. Artık Ranger'la dolapların içinde yiyişmeyecektim. Artık Morelli'nin gücünün arkasına sığınmayacaktım. Bu sabah sorumlu bir kadındım.

Pek fazla kahvaltılığım ve meyvem yoktu, bu yüzden kendime bir sandviç hazırlayıp evden çıktım. Otoparka inip de RAV'i göremeyince bir an için duraksadım. Kalbim birkaç saniye gümbür gümbür attıktan sonra aklıma geldi: Artık bir pikabım vardı. *Uygun,* diye düşündüm. Güç verici. Testislerim uygulamalı olarak büyümüştü.

Mercado Mews'a doğru yola çıktım, arabayı Joyce'un park yerine bıraktım, sahte kayayı aradım. Kayayı bulup ön kapının anahtarını aldım, kapıyı açıp alarmı etkisiz hale getirdim. Doğrudan Joyce'un yatak odasına gidip komodinin üst çekmecesini açtım, minik asma kilit anahtarını bulup cebime attım. Alarmı yeniden kurup kapıyı kilitledim. Anahtarı aldığım yere bıraktım ve arabaya atlayıp uzaklaştım. Maket evin yanına gelince, arabayı durdurup Joyce'u aradım. Açmadı. Mesaj bırakamıyordum.

Kırk dakika sonra, yeni ofisimizin önüne pikabı park ettim. Camdaki eğreti levhada Vincent Plum Kefalet Ofisi yazıyordu. İki çalışma masasından birinde Connie oturuyordu. Lula üzerinde oturduğu portatif sandalyede rahatsız görünüyordu.

Lula, "Bu şeyleri kim tasarlıyor?" diyordu ben içeri girdiğimde. "Kıçım sığmıyor. Herkesin kıçını sıska mı sanıyor bunlar? Peki ya, büyük ve güzel kıçlı insanlar? Biz oturmayalım mı yani? Böyle oturmaktan kıç krizine gireceğim birazdan. Kolçağı falan da yok. Tavuk kovamı nereye koyacağım?"

Connie, "Tavuk kovan yok ki," dedi.

Lula, "Evet ama olacak," diye yanıtladı. "Peki, onu nereye koyacağım?"

Ofiste sadece en gerekli şeyler vardı. Sesler boş odanın içinde yankı yapıyordu. Duvarlar, ordudan artakalan haki renge boyanmıştı. Zemin

muşambaydı. İçerisi, vitrinden gelen ışıkla ve tepede yanan 40 watt'lık ampülle aydınlanıyordu.

Connie'ye, "İç karartıcı," dedim.

Connie, "Bu daha ne ki?" dedi. "Yağmur yağsın da gör. Ağzına sıkmak istersin."

Vinnie'nin Caddy'sini pikabımın arkasında gördüm. Vinnie, kelimenin tam anlamıyla bir anda ofise girdi.

Lula, "Neyin kafasını yaşıyor bilmiyorum ama ben de istiyorum," dedi.

Vinnie, odanın ortasında durdu, elleri pantolonunun cebindeydi, topuklarının üstünde döndü. Sırıtıyor ve mutlu mutlu mırıldanıyordu. "Yaptım," dedi. "DeAngelo'yu iyi benzettim. Vincent Plum'a bulaşmayın. Asla. Bedelini ödersiniz." Vinnie, Amerikan futbolu oyuncularının sayı yaptıklarında yaptıktan gibi havada sıçradı. "Evet, bebeğim!" dedi. *"Evet!"*

Lula, "Ne yaptın?" diye sordu.

Vinnie, "Mercedes'ini at bokuyla doldurdum," dedi. "Atları olan birini tanıyorum, dün ondan dışkılarını alıp DeAngelo'nun Mercedes'ine döktüm. Mercedes'i zemininden tavanına kadar bokla doldurdum. Hepsini içeri sokmak için camın birini kırmak zorunda kaldım. DeAngelo, benim karavanımı havaya uçurdu, ben de onun arabasını bokla doldurdum. Dahice, değil mi?"

Connie, "DeAngelo, karavanı havaya falan uçurmadı," dedi. "İtfaiye şefinden az önce rapor aldım. Kahve makinesi kısa devre yapmış ve yangın çıkmış"

Vinnie'nin rengi attı. "Deme!"

Lula, "Ah, adamım," dedi. "DeAngelo çok kızacak. Neyse ki, kimin yaptığını bilmiyor."

Vinnie, "Bir not bıraktım," dedi.

Kahkahayı patlatan Lula sandalyeden düştü.

Vinnie, "Ama hepimiz onun yaptığını düşünmüştük," dedi.

Connie, "Bu kötü olabilir," dedi. "DeAngelo'yla ilgili. Onun espriden anlayacağını sanmıyorum."

Sokaktan geçen siyah bir şey gördüm, bir Escalade'dı. "Ah," dedim, "Sanırım DeAngelo geldi."

Vinnie koşup Connie'nin çalışma masasının altına saklandı.

Ön kapı sertçe açıldı, DeAngelo bir hışımla içeri daldı. Yüzü kıpkırmızıydı, deli gibi bakıyordu.

DeAngelo, “Nerede o? Burada olduğunu biliyorum,” dedi. “Sapık, yavşak sansar.”

Lula ayağa kalktı. “Hey, bak burada kim var, Tokatçı.” DeAngelo, Lula’ya ters ters baktı. “Yavşak patronun arabamı at bokuyla doldurmuş.”

Lula silkinip kadınsı tavrını takındı. “O araba zaten sana uymuyordu,” dedi. “Senin daha seksi bir şeye binmen lazım; bir Ferrari’ye veya Lamborghini’ye. Veya kocaman, kaslı bir şeye. O yerden bitme Mercedes sana göre değil. Vinnie sana iyilik yapmış. Ferrari’ye binsen sana bedavadan bir sürü sakso çekerler.”

DeAngelo, “Haklısın,” dedi. “Patronuna söyle, bana bir Ferrari alırsa, onu öldürmekten vazgeçerim.”

DeAngelo arkasını dönüp ofisten çıktı, Escalade’a binip gitti.

Lula, “Çok iyiydi,” dedi.

Vinnie, masanın altından sürünerek çıktı. “Ferrari’yi nereden alacağım peki? Bir Ferrari kaç para, haberin var mı? Evimden bile pahalı.”

Lula, “İşte bu eğlenceliydi,” dedi. “Sırada ne var? Bugün tam da birini *hamlama* modumdayım.”

“Lahonka Goudge’ı bir daha ziyaret etmemiz gerekiyor,” dedim.

Lula çantasını omzuna attı. “Hazırım.”

Pikabıma atladık, Lahonka’nın oturduğu yere doğru yol aldık.

Lula, “Sinsice mi yaklaşacağız, yoksa doğrudan dalacak mıyız?” diye sordu.

“Zili çalıp onu kibarca ikna edeceğiz.”

Lula, “Ah, evet,” dedi. “Bu daima işe yarar. Ben arabada beklesem nasıl olur?”

“Tamam,” dedim. “Arabada bekle. Uzun sürmez. Bugün pozitif bir tutum içerisindeyim ve işi halledeceğim. Üzerimdeki şu enerjiyi değiştiriyorum.”

Lula, “Aferin sana,” dedi. “Enerjini yalnızca eğer ona sinsice yaklaşır, başına yastık kılıfı geçirir ve kafasına kocaman bir sopayla vurursan daha hızlı değiştirebilirsin. *BAM!*” Pikabımı park ettim, ikimiz birden indik. “Bekleyeceğini söylemiştin,” dedim.

Lula, “Enerji değişim anını kaçırmak istemiyorum,” dedi.

“İstediğin kadar dalga geç, göreceksin. Değiştiriyorum.”

“Dalga geçtiğim yok,” dedi Lula. “Dalga geçer gibi bir halim mi var?”

“Evet.

“Pekâlâ, tamam, belki birazcık eğleniyorumdur.” Çocukların dağınık oyuncaklarının arasından yürüyüp Lahonka’nın zilini çaldık.

Lahonka kapının arkasından, “Defolun!” diye bağırdı. “Konuşmak istiyorum.”

“İşim var. Seneye gel.”

Lula, “Peki buna dersin?” dedi. “Aç şu kapıyı, yoksa delik deşik ederim.”

Lahonka, “Yapamazsın,” dedi. “Burası kamu evi. Vergiyle alımış bir kapı bu. Amerikalı vergi mükellefleri bu kapı için güzel para ödüyor.”

Lula, “Sen vergi ödüyor musun?” diye sordu.

“Şahsen değil,” dedi Lahonka. “Para vermiyorum. Para alıyorum sadece. Madalyonun iyi olan tarafındayım.”

Lula, “Geri çekil,” dedi. “Ateş ediyorum.”

“Hayır! Ateş etme!” Lahonka kapıyı açtı. “Kamu evine yeni bir kapı taktırmak ne kadar sürer, biliyor musun? O deliklerden her türlü haşerat girebilir. Geçen sefer biri kapıma delik açtığında, bir vampir yarasa girmişti.”

Lula içeri baktı. “Vergi ödemeyen birine göre gayet iyi durumdasın. Güzel mobilyaların ve düz ekran televizyonun var. Kaldırımda duran Mercedes senin mi?”

Lahonka, “Ben bir girişimciyim,” dedi. “Ben Amerikan rüyasıyım.”

Lula, “Daha çok, Amerikan kâbusuna benziyorsun,” dedi.

Lahonka’ya, “İşimize bakalım,” dedim. “Mahkeme gününü kaçırdın, yeniden ayarlamamız için bizimle gelmelisin.”

“Mahkeme günümü kaçırdığımı biliyorum. Bunu daha önce de söylediniz. Adli sisteme girmemeyi tercih ediyorum.”

Lula, “Çocuklarının senin yasalarla dalga geçen bir ihlalci olduğunu düşünerek mi büyümelerini istiyorsun?” diye sordu.

“Bu ne demek olan hattı bilmiyorum. Rusça mı konuşuyorsun?” Lahonka cebinden birkaç kredi kartı çıkarttı. “Görüyorum ki, siz iki bayan aptal değilsiniz. Anlaşalım. Bunu unutursanız, bu kredi kartlarından istediğinizi size veririm.”

Lula, “Bize rüşvet mi vermek istiyorsun?” Biz rüşvet almayız. Şerefimiz var. Kıçımızdan bile dürüstlük akar.” Kartlara baktı. “Vay be! O,

platinum American Express mi? Diğeri de Tiffany Card. Tiffany Card'ı nereden aldın?"

Lahonka, "Tiffany'yi mi seçiyorsun?" diye sordu. "Tiffany. Gerçekten iyi bir seçim."

Lula, "Sanırım Tiffany Card'ı kullanabilirim," dedi. "Tiffany Card'ı almamda sakınca yok. Kullanmam şart değil ya, cüzdanımı zengin gösterir."

Lahonka'ya, "Tiffany Card'ı istemiyor," dedim. "Bizimle şehir merkezine geleceksin."

Lahonka geri çekilip kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. Kapının arkasından, "Isır beni!" diye bağırdı.

Lula'ya, "Kapıya ateş et," dedim.

Lula, "Hani kibarca ikna edecektik?" dedi.

"Kapıya ateş et dedim!"

Lahonka, "Kapıya ateş edemezsiniz," diye seslendi. "Tam arkasında duruyorum ve kapıya ateş ederseniz beni vurursunuz. Silahsız bir kadınım."

Lula, çantasından Glock'ını çıkarırken, "Sorun değil," dedi. "Aşağıdan ateş ederim." Lula bir el ateş etti.

"*AHH!*" Lahonka çığlığı bastı. "Beni vurdun. Seni orospu çocuğu, ayağımdan vurdun beni. Öleceğim. Kan kaybından öleceğim. Sigortam da yok. Çocuklarıma ne olacak? Ben ölünce onlara kim bakacak? Onları sana bırakıyorum. Bunu hak ediyorsun, orospu çocuğu seni. Kahrolası ayakları büyüdükçe gidip spor ayakkabısı alırken görmek lazım *seni.*"

Lula'ya, "Sence gerçekten vuruldu mu?" diye sordum.

Lula omuzlarını silkti. "Kurşunun kapıdan geçeceğini düşünmemiştim, epey ucuz bir kapıymış demek ki. Bu kapılar hakkında bir yasa olmalı."

Lahonka kapıyı açtı. "Elbette vuruldum, geri zekâlı. Neyin var senin, silahsız bir kadını vurmak ne demek? Bayılacağım sanırım. Gözlerim kararıyor."

Ve Lahonka yere düştü.

Lula, Lahonka'nın ayağına baktı. "Evet, cidden vurulmuş."

Lula'ya, "Bu çok fazla kâğıt kürek işi demek," dedim.

Lula, "Ateş etmemi sen söyledin, benim fikrim değildi," dedi. "Ben sadece emirleri uygularım. Kahretsin, gerçek bir kelle avcısı bile değilim. Sorumlu kelle avcısı sensin, ben sadece kelle avcısı yardımcısıyım."

Sol gözüm seğiriyordu. Parmağımı oraya koyup birkaç derin nefes aldım. “Onu acile götürmeliyiz. Yardım et de pikaba taşıyalım.”

Lula, “İyi ki pikabın var,” dedi. “Onu arkaya yatırırız, böylece kan lekesi olmaz.”

On beş dakika sonra, hastanenin acil servisine yanaştım. Girişte durdum, Lula’yla birlikte Lahonka’yı indirmek için fırladık.

Lula, “Ah,” dedi. “Lahonka yok. Işıkta falan atlayıp gitmiş olmalı.”

Lahonka yolda ölüp kalmış mı diye bakınarak geldiğimiz yollardan bir kez daha geçtik.

Ben arabayı ofisin önüne park ederken, Lula, “Hiç kan izi görmedim,” dedi. “En azından kanatacak kadar iyi vurduğuma eminim.”

“İnsanları vurmayı bırakmalısın,” dedim. “Yasaya aykırı.”

Lula ofisin kapısını iterek açarken, “Benim hatam değildi,” dedi. “Senin hatandı. Üzerindeki büyüden, eneğinden. Berbat. Yanında olmak bana korku veriyor.”

Connie, “Aman Tanrım, ne oldu?” dedi.

Lula, “Önemli bir şey yok,” dedi. “Kimseyi yakalayamıyoruz.”

Connie, “Vurmadığınız sürece,” dedi. “Kimseyi vurmadınız, değil mi?”

Lula gözlerini kocaman açtı. “Neden sordun? Bir şey mi duydun yoksa?”

Connie, ellerini kulaklarına götürdü. “Bilmek istemiyorum. Bana anlatmayın.”

Lula, “Bana göre hava hoş,” dedi. “Zaten ben de bu konuda konuşmak istemiyorum. Pek de iyi bir deneyim değildi. Benim hatam da değildi.”

Connie’ye, “Yeni bir şey var mı?” diye sordum.

“Hayır. Bu aralar durgun,” dedi Connie. “Ofisi buraya taşımanın faydası olmadı.”

Dışarı çıkıp Joyce’u bir kez daha aradım, açmıyordu. Kaldırımda dururken gri bir Camry’nin pikabımın arkasına park ettiğini gördüm. Berger ve Gooley arabadan indiler.

Gooley, “Son ofisin yerini seviyordum,” dedi. “Alışverişe bir durak. Kefaletle dışarı çıkıp çikolatalı-vanilyalı kurabiye almaya gidebilirdin.”

Berger bana, “Taslağı bitirdik,” dedi. “Raporla yollamadan önce son kez bakmanı istedik.” Dosyadan eskizi çıkarıp bana verdi. “Fotoğraftaki adam bu muydu?”

“Fotoğrafı zar zor hatırlıyorum,” dedim. “Ama benziyor.”

Lula ofisten çıkıp geldi, omzumun üzerinden baktı. “Bu adamı tanıyorum,” dedi. “Tom Cruise.”

Resme baktım. Lula haklıydı. Bu, Tom Cruise’du. Connie dışarı çıktı. “Neler oluyor?”

Lula eskizi Connie’ye gösterdi. “Bu kim?”

Connie, “Tom Cruise,” dedi.

Gooley kahkahayı bastı, Berger ise gözlerini yumup burnunu başparmağı ve işaretparmağıyla sıktı, belli ki migreni tutacaktı. Topuklarının üzerinde dönüp Camry’ye atladıkları gibi gittiler.

“Tom Cruise’un resmiyle ne yapıyorlardı ki?” Lula heyecanlanmıştı. “Buralarda mıymış? Burada film mi çekiyormuş? Tom Cruise’u görmemde sakınca olmaz. Biraz kısa boylu olduğunu söylüyorlar ama bunu sorun etmem.”

“Fotoğraftaki adamın eskizini yaptırıyordum,” dedim. “Ama sanırım FBI ressamıyla konuşurken Tom Cruise’u düşünüyormuşum.”

Lula, “Belki de, fotoğraftaki adam Tom Cruise’du,” dedi.

Başımı olumsuzca salladım. “Tom Cruise değildi. Ama sanırım benziyordu. Saçı ve yüz şekli.”

Lula, “Proaktif davranalım derim,” dedi. “Tek yapmamız gereken, kötü adamların kökünü kazımak. Bu işin köküne ineceğiz. Entrika çevirir gibi. Hikâyenin ne olduğunu bilseydik, eminim televizyon şovuna çıkardık. Her zaman böyle zırvalar gösteriyorlar.”

“Televizyon şovu yapmak istemiyorum,” dedim. “Tamam ama ölmek de istemiyorsun. Gördüğüm kadarıyla şu FBI aptallarının senin için bir şey yaptığı yok.

Demem o ki, sorumluluk al ve neler döndüğünü anla. BAM! Sonra televizyona satmak istemezsen kitap yayımcılarından birine satarız. Hatta kendi kitabımızı bile yazabiliriz. Ne kadar zor olabilir ki?”

Proaktif olmak konusunda karışık duygular içerisindeydim. Bir taraftan, ipleri ele alma modundaydım ve Lula, FBI ajanlarının benim için pek bir şey yapmadıkları konusunda haklıydı. *Diğer* yandansa işin içine daha fazla dahil olmaktan nefret ediyordum. Kendi hikâyeme sadık kalırsam, sonunda herkesin beni rahat bırakacağını gerçekten umuyordum. Cidden pratik bir bakış açısıyla bakarsak, fotoğrafı arayan kişileri kovalarken para kazanmıyordum.

Lula, “İşe Brenda’yı inceleyerek başlayabiliriz,” dedi. “Princeton’dan önce şerit alışveriş merkezlerinden[10] birinde çalışıyormuş. Yolda giderken Saksağan’a da bakabiliriz.”

Güzel plan, diye düşündüm. 1. otoyolun üzerinde iki tane mezarlık vardı. Saksağan’ın her ikisinde de takıldığı biliniyordu. Ve Trenton’a dönerken, önceki çıkışa girip çiftlik pazarına ve bitpazarına gidebilirdim. Bu pazarların çevresinde dönümlerce ağaçlık vardı ve bu ağaçlıkların arasında tek şeritli toprak yollar vardı. Bu yollar romantizm ve uyuşturucu için kullanılırdı, Saksağan’ın durumundaysa kamp yapmak için denebilir. Saksağan, külüstür bir Crown Vic’e biner ve onda yaşardı. İhtişamlı zamanlarında, Crown Vic siyah beyaz bir polis arabasıymış ama daha sonra açık artırmada satılıp bir şekilde Saksağan’ın eline geçmiş. Saksağan, arabanın üzerindeki beyaz yerleri siyaha boyamış ama araba yine de, çiziklerle dolu, paslı bir emekli polis arabasından ibaret.

Arabayı 1. otoyoldaki bir çıkışa sürüp iki mezarlıktan daha yeni ve daha küçük olanına saptım. Zemin çoğunlukla düz olmakla beraber, arada bir birkaç ağaç görünüyordu. Tüm mezar taşları aynıydı. Çimenlere saplanmış ufak granit levhalar. Bakımı kolaydı. 40 km hızla giden bir traktörle her şeyi bir saatte dümdüz edebilirdiniz.

Mezarlığa şöyle bir göz atıp ufak şapelin ve krematoryumun etrafında tur attım, Saksağan’ın son zamanlarda oralarda takıldığına dair bir iz bulamayınca dışarı çıktım. Kamp ateşinin siyah izleri yoktu. Transmisyon yağı sızıntısına dair bir leke yoktu. Çöp poşeti yoktu. Oranın tuvalet olarak kullanıldığına dair bir şey yoktu.

İkinci mezarlık, otoyolun yirmi kilometre aşağısındaydı. Yüksek tepeleri, göz alıcı manzarası ve özenli mezar taşlarıyla gerçek bir canavardı. Tepelerin ve geniş vadinin arasından kıvrılan yollara saptım.

Saksağan’a dair bir şey bulamadım. 1. otoyola döndüm. Lula, ceptelefonunun GPS’ine The Hair Barn’ı girmişti. “Solda,” dedi. “Sonraki ışıktan dön.”

The Hair Barn birkaç hafif sanayi işinin, ucuz bir otelin, iki büyük ofis binasının ve açık hava bir alışveriş merkezinin bulunduğu bir komplekste yer alıyordu. Alışveriş merkezinin bir ucunda Kohl’s, diğer ucunda Target mağazaları vardı. The Hair Barn, alışveriş merkezinin ortasındaydı. Scion,

otoparkın dış çevresinde, diğer birkaç çalışana ait olduğunu sandığım arabaların yanına park edilmişti.

Kohl’s mağazasına yakın boş bir yer buldum. Lula’yla birlikte sahte mermer kaplı binaların arasından yürüdük. The Hair Barn’ın dışında durup Brenda’nın yaşlı bir kadının saçlarını tarayıp düzleştirmesini seyrettik.

Lula, “Hiç güzel değil,” dedi. “Kadın tıpkı Donald Trump’ın kötü günündeki hali gibi görünüyor. O adam zaten iyi gününde bile iyi görünmüyor.”

Brenda işini bitirdi, kadın yalpalayarak masaya yürüdü, Brenda etrafı toparladı. Lula dışarıda kaldı, ben Brenda’yla konuşmak için içeri girdim. Beni gören Brenda’nın bakışları dondu. “Burada ne işin var?” diye sordu. “Aklın başına geldi de, fotoğrafı mı getirdin?”

“Hayır. Bazı cevaplar istiyorum.”

Brenda dışarıda duran Lula’ya baktı. “Bakıyorum, kasını dışarıda bırakmışsın. Riskli değil mi?”

“Lula benim kasım değil.”

“Pekâlâ, neyin o zaman?”

Güzel soruydu. Yanıtı bilmiyordum. “O, Lula işte,” dedim. “Pekâlâ, evet, benim kasım.”

Brenda elindeki tarakla fırçayı bir çekmeceye koydu. “Pekâlâ, neden buradasın? Saçını mı kestirmek istiyorsun? Şu ankinden çok daha iyi duruma getirebilirim. Bir tarzın yok.”

“Atkuyruğu.”

“Evet ama sıkıcı. Bir şeyler eklemelisin. Duvarda tokalarımız var. Veya biraz renklendirebilirsin. Altın gölgeler gibi.

Saçlarının birazını çıkarıp boyatırsın. Bilirsin işte, benimki gibi karışık olur. Saçlarım ne kadar da güzel, görüyorsun.”

Onun saçlarına bakıp dudağımı ısırdım. Yolunmuş bir kanarya gibiydi resmen. “Belki bir dahaki sefere,” dedim. “Fotoğraf olayını öğrenmek istiyorum. Neden herkes onun peşinde?”

“Sana neden istediğimi söyledim. Zavallı Ritchy, onu almamı istedi.” Duraksadı. “Bir dakika. *Herkes* mi dedin?”

“Sen ve herkes.”

“Başkaları da mı var?” diye sordu.

“Bilmiyor muydun?”

Brenda’nın dudakları kıvrıldı, gözleri kısıldı. “Şu orospu çocuğu. Beni atlatmak istiyor. Tahmin etmeliydim.”

“Kim?” diye sordum. “Kimmiş o orospu çocuğu?”

“Tanrım, bu beni cidden coşturuyor.”

“Kim? Kim?”

“Kim olduğunu boşver. Ona bulaşmasan iyi edersin. Kalleşin tekidir. Ayrıca, beş parasız. Parası olduğunu söylerse ona sakın inanma.”

“Bana bir ipucu ver. Nasıl bir tip? Yaşlı mı, genç mi, şişman mı?”

Brenda, “Artık konuşamam,” dedi. “Müşterim var.” Kuaförden çıktığımda, Lula, “Ne oldu?” diye sordu. “Nasıl gitti?”

“Hiçbir yere gitmedi.”

“Bir şey öğrenmiş olmalısın.”

“Hayır,” dedim. “İşe yarar bir şey yok.” Elimi atkuyruğuma götürdüm. “Sence saçım sıkıcı mı?”

“Neye göre? Mesela, benim saçlarım kadar güzel değil. Ama diğer beyazların çoğunun saçına göre iyi.”

Pikaba atladık, anahtarı kontağa soktum.

Lula’ya, “Bence Brenda’nın dairesine bakmalıyız,” dedim. “Connie, onun West Windsor’da yaşadığını söylemişti.”

Neden olmasın, diye düşündüm. Hiçbir sebebi olmasa da, sırf meraktan istiyordum.

Lula, adresi ceptelefonunun GPS’ine girdi. “Buldum. Fazla uzak değil.”

1. otoyoldaki bir çıkışa saptım, döndüm ve Lula’nın tarifine uydum.

Lula, “Kirada oturuyor ama bir dairede değil,” dedi. “Sanırım müstakil bir ev kiralamış.”

Küçük, tek katlı, bakımsız evlerin olduğu bir mahallede ilerliyorduk. Evlerin çoğunda satılık levhası asılıydı. Birçoğunun perdesi vardı. Çoğunun arka bahçesinde salıncak kuruluydu.

Brenda’nın evini buldum. Tek arabalık garajına giden yolu vardı. Ev uçuk yeşile boyanmıştı, parlak sarı çizgileri vardı. Bahçe çıplak ama temizdi.

Lula, “Hadi bir bakalım,” dedi.

“Öylece etrafta dolanıp pencerelerden içeri bakamayız. Etrafta arabalar var. Muhtemelen evlerde de insanlar vardır. Bizi fark ederler.”

Lula, “Evet ama zaten bunu hep yapıyoruz,” dedi.

“Evet, hep yaptığımız bir şey ama onlar haklarından feragat eden suçlular. Brenda suçlu değil ki.”

Otoyola yeniden çıktım, o sırada Berger aradı. “Ressamla yeniden çalışmanı istiyoruz,” dedi.

“Bunun bir yere varacağım sanmıyorum,” dedim. “Fotoğrafı doğru düzgün hatırlamıyorum bile. Şimdiyse kafamda Tom Cruise var.”

“Sadece bir dene, olur mu? Birçok şey buna bağlı... emekliliğim gibi.”

Eğer yüz kırkla gidiyor olmasaydım, kafamı direksiyona geçirebilirdim. “Ne zaman gelmemi istiyorsun?”

“Hemen.”

ON DÖRT

Lula'yı ofise bırakıp şehir merkezine gittim. Günün ortasıydı ve yollar arabalarla doluydu. Otoparklar doluydu, caddeye park yapılamıyordu; on dakika boyunca çevredeki binaların arasında gezindikten sonra, arabayı FBI binasının altındaki kapalı garaja bırakmaya karar verdim. Burası genel bir park alanıydı ama FBI için ayrılan bir bölümleri vardı.

Asansörle altıncı kata çıkıp doğrudan konferans odasına gittim. Berger, Gooley ve ressam oradaydılar.

Berger, "Geçen seferki ressamın Tom Cruise'u aklından geçirmiş olabileceğini düşündük," dedi. "Bu yüzden, bu defa Fred'le çalışacağız."

Otururken başımla Fred'i selamladım. "İyi şanslar."

Fred gergin bir şekilde gülümsedi, daha ziyade yüzünü buruşturmuş gibiydi. Bir saat sonra, yeni bir eskizimiz oldu.

Berger, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu bana. "Adamımız bu mudur?"

Avuçlarımı açtım. Bilmiyordum. "Olabilir," dedim.

Berger, "En azından bu, Tom Cruise değil," dedi. Gooley eskize baktı. "Ashton Kutcher," dedi.

Hepimiz birden eskize baktık.

Berger, "Lanet olsun!" dedi. "Kahrolası Ashton Kutcher bu."

Eskize bir kez daha baktım, Ashton Kutcher'a benzediğini kabul etmeliydim. "Pekâlâ, ikisi de kahverengi saçlı, yani bu durumda adamın kahverengi saçlı olduğundan tamamen emin olabiliriz," dedim. "Park parasını ödüyor musunuz?"

Berger, "Artık değil," dedi. "Bütçe yok."

Asansörle eksi ikideki otoparka inip pikabıma doğru yürüdüm. Ashton Kutcher ve Tom Cruise birbirinden çok farklı tipler değildi. Kahverengi saçlar, yakışıklı, köşeli bir yüz, *Top Gun* duruşu potansiyeli. Belki de, ortak paydaları bu duruştu. Suratlarındaki o erkeksi çekicilik.

Düğmeye basıp arabanın kilidini açtım, tam kapıyı açacakken birisi beni arkadan çekti. Birkaç saniye içinde garajda sürüklenip bir minibüse fırlatılmıştım. Öyle şaşkındım ki, tepki bile verememiş, yalnızca ayaklarımı ve kollarımı beyhude sallamakla ve kocaman garajda kaybolan çığlıklar atmakla yetinebilmiştim. Parıldayan bir bıçak gördüm, bıçağın ucunu

boynumda hissettim. Mum gibi duruyordum, Raz'in yüzü, benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Kıpırdanmayı kes," dedi. "Anladın mı?"

Başımı salladım.

"İçeri gir," dedi. "Yüzüstü yat, yoksa gebertirim. Seni parçalara ayırır, atıştırmalık olarak yerim."

Adamakıllı düşünemeyecek kadar korkuyordum ama minibüse binmemin doğru bir adım olmayacağını biliyorum. Geri çekilip çığlık atmak için ağzımı açtığımda Raz, elindeki bıçağın kabzasıyla yüzüme vurdu. Ağzımdaki kanın tadını hissedince, nevrim döndü. Hayatta kalan katil moduna geçip tekmeler, çığlıklar, atmaya, onu çizmeye başladım. Bıçak Raz'in elinden düştü, ikimiz birden almaya davrandık, ben yakaladım. Raz'in üzerine atıldım, bıçağı baldırına derin bir şekilde sapladım, açılan yarıktan kanlar fışkırmaya başladı. Raz bir feryatla bacağını tuttu. Ondan sonrasını panikten dolayı pek hatırlamıyorum. Onu tekmeledim, yuvarlanarak kaçmaya çalışıyordu. Bacağı kanıyordu, küfrediyordu, bense tekmelemeye devam ediyordum. Zemindeki kanda ayağım kayınca, Raz bundan faydalanıp minibüse atladı ve kapıyı kapattı.

Motoru çalıştırıp hızla uzaklaştı.

Ben eğilip derin bir nefes aldım. Yere baktığımda kanadığımı fark ettim. Nerem kanıyordu bilemiyordum. Kan içindeki bacaklarımla asansöre binip altıncı kata çıktım. Asansörün kapısı açıldığında bir adım attım ve durdum, ben yürüdükçe yerde kan izi oluyordu, ne yapacağımı bilemedim. Birkaç kişi bana doğru koşuyordu. Berger de onlardan biriydi.

"Tanrım, kan için üzgünüm," dedim.

Sağ elime baktığını gördüm, kanlı bıçağı hâlâ tuttuğumu o an fark ettim. Bıçağı bırakıp dizimin üstüne çöktüm.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim. Sonra her yer karardı.

Gözlerimi açtığımda bir sağlık görevlisi başımda duruyordu.

"Öldüm mü?" diye sordum.

"Hayır."

"Yakında ölecek miyim?"

"Bu yaralardan dolayı değil ama enkaz gibi olduğuna dair görüş birliği var."

"Bunu ilk söyleyen sen değilsin."

“Eminim. Dudağın kesilmiş. Dikişe gerek yok bence. Kelebek bantla sardım. Seni ayağa kaldırıp buz torbası vereceğim. Burnun biraz kırılmış olabilir. Bunun için de bir buz torbası vereceğim. Burnun iyi gibi ama yine de bir doktora göstermelisin. Epey kanıyordu.”

“Başka?”

“Kollarında ve bacaklarında yüzeysel kesikler var. Yüzünde kocaman morluklar olacaktır. Oturabilir misin?”

“Evet, iyiyim. Oturtabilirsin.”

Oturmama yardım etti, kafam berraklaşıncaya ve dudaklarım hissizliğini kaybedinceye dek oturdum. Sonra ayağa kalkıp sakinleşmek için derin derin nefes aldım. Kıyafetlerim kandan sırılsıklamdı, yer de tamamen kan içindeydi.

“Benim kanım mı?” diye sordum.

Berger, “Yerdeki kan senin,” dedi. “Üzerindekinin bir kısmıysa, bıçakladığın adama ait sanırım.”

“Razzle Dazzle,” dedim.

Berger, “Garaja baksın diye aşağıya birini yolladım,” dedi. “Eğer FBI’ın yerine park ettiysen, saldırıyı kaydetmişizdir.”

“Bir anda çıktı,” dedim. “Arabamın kilidini açıyordum, üzerime atlayıp beni minibüse bindirmeye çalıştı.”

Gooley, kalabalığın arasından sıyrılıp yanıma geldi. “Kaset toplantı odasında,” dedi. “Bakmaya fırsatım olmadı.”

Sağlık görevlisine teşekkür ettim, buz torbalarımı ve havlularımı alıp Berger ve Gooley’nin peşinden toplantı odasına gittim. Masanın etrafına oturup odanın diğer tarafındaki düz ekrana baktık.

Berger, “Bunu seyretmek istediğine emin misin?” diye sordu.

“Kesinlikle.” Çünkü bir şey hatırlamıyordum. Razzle’ın beni parçalayıp yemek istediğini söyledikten sonrası bulanıktı.

Görüntü pürüzlü ve siyah beyazdı.

“Renkli değil mi?” diye sordum.

Berger, “Bütçe yok,” dedi. “Radio Shack’ın hissesini kestik.”

İlk otuz saniye boyunca yalnızca park yerinin görüntüsü vardı. Pikabım ekranın en köşesinde görünüyordu. Nihayet ben göründüm, arabaların arasından yürüyordum. Pikabıma yaklaştım, kumandaya bastım, bir adam arkamdan hızla yanaştı. Üzerinde kot ve rüzgârlık vardı. *Binbir Gece Masalları* filminde kullanılanlar gibi bir şey vardı elinde. Kalın bir kabzası

olan kavisli bir bıçaktı bu. Beni atkuyruğumdan tutup minibüse doğru çekti. Bıçağı boğazıma dayayıp yüzüme yaklaştı.

Berger, "Ne diyor?" diye sordu.

"Beni çok fena öldüreceğini söyledi. Öldürüp minik parçalara ayıracakmış ve yiyecekmiş."

Gooley, "Hasta herif," dedi. "Sevdim bunu."

Kaset devam ediyordu. Kendimi, Raz'den kaçmaya çalışırken Raz, yüzüme bıçağın kabzasıyla vururken ve kafam geriye düşerken seyrettim.

Raz, bana vurduğunda üçümüzün birden nefesi kesildi. Raz geri çekilip ben kendimi toparlarken bir duraksama oldu. Bundan sonraysa benim saf içgüdülerim devreye giriyordu. Ayağına olabildiğince güçlü bir şekilde basarak onu şaşırtıyordum. Ayağına bakmak için eğilince de, yüzüne tekme atıyordum.

"Çüş!" dedi Gooley, "Of!"

Raz, beni dizlerimden yakalıyordu, birlikte yere düşüp yuvarlanarak dövüşüyorduk. O bana yumruk atmaya çalışıyordu, bense onu çiziyor ve ısırıyordum. Saçlarını çekip kasıklarına dizimle tekme atıyordum.

Berger, "Aman Tanrım," dedi. "Bu acıtmıştır."

Kendimi bıçağa uzanırken, bıçağı iyice kavrayıp Raz'e savururken ve baldırına yirmi beş santimlik bir kesik açarken seyrettim.

Berger ve Gooley aynı anda, "Yok artık!" dediler.

Raz yaralı bacağına uzanırken ben ayağa kalkıyordum. Raz yarı cenin pozisyonunda hem kasıklarını, hem de yarasını korumaya çalışırken, böbreklerine birkaç tekme atıyordum.

Gooley, *"Ha siktir!"* dedi.

Raz yuvarlanıyor, ayağa kalkıyor ve kendini minibüse zar zor atıyor ve kapıyı hızla kapatıyordu. O uzaklaşırken ben bıçağı sallayarak çığlık atıyordum.

"Eve gidip bu kıyafetlerden kurtulmam gerek," dedim. "Bir şey var mı?"

Berger, "Benim açımdan yok," dedi.

Gooley, "Benim için de," dedi. "Bir şeyim yok. Biraz hava alabilirim. Adama son tekmeyi attığında öğle yemeğimi kusmadığım için şanslıyım."

"Tehdit altındaydım," diyerek kendimi savundum.

Otoparkımda korku verici herhangi bir araba yoktu. Siyah Lincoln, minibüs, Scion yoktu. Yalpalayarak apartmanıma girip daireme çıktım.

Mutfakta durup soyundum, çıkardığım her şeyi plastik çöp poşetine koyup poşeti kapının yanına bıraktım. O kıyafetler yıkanmanın ötesindeydi, çöpe gideceklerdi.

Yalpalayarak banyoya gidip üzerimdeki tüm kan temizleninceye ve ben hıçkırmayı kesinceye dek sıcak suyun altında durdum. Neden ağladığımı bilmiyordum. Yani, kavgada yenilmemiştim, değil mi? Saçlarımı son kez şampuanlayıp köpürttüm. Duştan çıktığımda aynaya bakmaktan kaçındım, havluya sarındım.

Yatak odama girdiğim an Ranger'la burun buruna geldim. Yavaşça, tüm vücudumu inceledi. "Bebeğim."

"Enkaz gibi göründüğümü *söyleme* sakın."

"Kendini gördün mü?"

"Hayır."

Bana yeni bir buz torbası verdi. "Bunu yüzüne koymalısın. Doktor burnuna baktı mı?"

"Hayır. Sence röntgen falan çektirmek miyim?" Ranger, "Nefes alabiliyor musun?" diye sordu. "Ağrın var mı?"

"Evet, nefes alabiliyorum. Diğer yerlerim ne kadar acıyorsa, burnum da o kadar acıyor."

"Biraz şişmiş. Onun dışında, iyi görünüyor. Eğer bir değişiklik olursa, gidip göstermelisin."

"Saldırıya uğradığımı nerden öğrendin?"

"Altıncı katta bir arkadaşımız var."

Ranger, duygularını belli eden bir adam değildi ama kafasından dumanlar çıktığını görebiliyordum resmen. "Bir şeye mi kızdın sen?" diye sordum.

"Öfke, üretken bir duygu değildir. Mutlu değilim, diyelim."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Biliyorsun zaten. Kötü bir şeyin ortasındasın ve dikkatli davranmıyorsun. Giyin ve oturma odasına gel. Senin için bir sunumum var."

Vay be! Ranger yanımda kalıp giyinmemi seyretmedi. Üzerimden havluyu çekmedi. Soyunmadı. Gerçekten kötü görünüyor olmalıydım. Banyoya gidip aynada kendime baktım. Öğğğ! Düşündüğümden daha kötüydü. Sağ gözümün altında kocaman bir morluk ve gitgide büyüyen bir şişlik vardı. Burnumdan hâlâ azar azar kan sızıyordu. Dudağım kesik

ve şişti, epey morarmıştı. Geri kalan yerlerimse yaralar ve morluklarla doluydu. Seks tanrıçası sayılmazdım.

Üzerime bir kot ve tişört geçirdim, saçlarımı hafifçe kuruttum. Buz torbasını yüzüme koyup Ranger'ın yanına gittim.

"Smith & Wesson'un burada," dedi. "Kurabiye kavanozundan aldım. Gördüğüm kadarıyla, mühimmatın yok. Çantandan şok tabancanı çıkardım. Ölü. Şarj edilmesi lazım. Ayrıca, biber gazın bitmiş, saç spreyi kullanıyorsun."

Buz torbasının yerini değiştirdim. "Saç spreyi şaşırtıcı şekilde iyi."

Ranger, "Zorlama," dedi. "İyi değilim." Masadan bir tabanca alıp bana uzattı. "Bu yarı otomatik, küçük bir Glock. Benimkinden daha küçük ve daha hafif. Kullanıma hazır. Nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Evet."

"Nasıl dolduracağını?"

"Evet."

"Şarjörü yalnızca sen, sıcak bir vücuda hepsini boşalttıktan sonra boş göreceğim."

"Tanrım," dedim.

"Suyuma git. Sonraki adımsa şok tabancası. Bu, şu an taşıdığından daha büyük. 500 kiloluk bir ineği bile devirebilir. Ama eğer şarjı boşsa hiçbir şeyi deviremez."

Başımı salladım. "Evet, efendim."

"Anlaşıldı mı?" diye sordu.

"Olabilir."

Ranger hafifçe gülümsedi.

"Gerçek şu ki, kendimi savunma şeklimde gurur duyuyorum. Hâlâ hayattayım ve sadece bir kez ağladım. Ne kadar kötü görünsem de, diğer adamdan daha iyi haldeyim." Ranger, "Panik ve öfkeyle iyi iş çıkarıyorsun," dedi. Masaya baktım. "Bu saat nedir?"

"Saat işlevi görüyor ama aynı zamanda bir takip sistemi. Bileğinde olduğu sürece, seni bulabilirim. Yan tarafında üç küçük düğme var. Kırmızıya basarsan gelir alırım seni."

"Mavi düğme ne için?"

"Saati ayarlıyor."

Hıhh!

Kolumdaki saati çıkarıp yeni saatimi taktım. Ranger'a, "Pırlanta takmak varken," dedim.

"İyi bir kız olursan, belki."

"Ne kadar iyi olmam lazım?" diye sordum.

"Mosmor bir gözün, kırık bir burnun ve yarık bir dudağın var ve hâlâ flört etme derdindesin."

"En kötüsü bu değil," dedim. "Erkeklerden uzak durmaya karar verdim."

"Her şeyi göz önüne alırsak, kötü bir plan sayılmaz," dedi Ranger. "Gitmem lazım. Yardıma veya başka bir şeye ihtiyacın olursa, ara."

"Şimdi de *sen* flört ediyorsun."

Ranger, "Flört değildi," dedi. "Açık bir davetti." Ranger gidince kapıyı kilitledim. Zinciri takıp kilidin dilini çevirdim. Bunların hiçbiri Ranger'ı içeri girmekten alıkoyamamıştı ve bunu nasıl becerdiğini merak etmekten çoktan vazgeçmiştim.

Kendime bir sandviç yapıp yemek masasına gittim. Çiğnemek azap veriyordu ama yine de, hepsini mideme indirebildim. Bilgisayarımdaki arama programlarından birini açıp Brenda'nın kocalarını araştırmaya başladım.

Brenda, liseyi bitirir bitirmez Herbert Luckert'la evlenmişti. On yıl süren evlilik boşanmayla sonuçlanmıştı. Bir yıl sonra, Harry Zimmer'la evlenmişti. Bu evlilik de yedi ayın ardından boşanmayla bitmişti. Brenda bundan sonra Bemard Schwartz'la evleninceye dek dokuz yıl yalnız kalmıştı. Bu evlilik de, Schwartz'ın üç yıl sonra tüm ilaç kutusunu yarım litre votkayla çırpıcıdan geçirip içmesinin ardından son uykusuna dalmasıyla bitmişti.

Brenda, Schwartz'la evlendiğinde adamın eyaletin tamamına yayılmış otuz beş adet araba yıkama yeri vardı. İntihar ettiğindeyse bu sayı dörde düşmüştü ve bunlar da ipotekliydi. Adam evini de birkaç ay önce kaybetmişti. Tüm bunların fotoğrafla bir ilgisi var mıydı, bilemiyorum ama bana dosyalanacak bir şey gibi geldi.

Arama programından çıkıp e-postalarıma baktım. Çoğunlukla istenmeyen e-postalardı. Yavaşça dudaklarıma ve burnuma dokundum. Şefkatle. Banyoya gidip kendime bir daha baktım. İyi sayılmazdı ama en azından baldırımda otuz santimlik derin bir kesik yoktu. *Umarım Razzle Dazzle çok acı çekiyordur,* diye düşündüm. Bacağı enfeksiyon kapsa

ve kesilse umurumda olmazdı. Ceptelefonum çaldı, Joyce'un aradığını umuyordum, böylelikle ona anahtarın bende olduğunu söyleyebilirdim. Fakat arayan numara annemlerin eve aitti.

"Korda'nın görüşü bu akşam saat yedide," dedi büyükannem. "Sen de gidip bakarsın diye düşündüm. Ben de seninle gelirim diye umuyordum."

"Tabii ki."

"Akşam yemeğine gelecek misin? Annen tavuk ve pilav yapıyor."

Annem yüzümü görse, kalpten giderdi. "Yemeğe gelemem," dedim.

"Tamam ama gecikme sakın. Kalabalık olacak, geride kalmak istemiyorum. Tabutun önü epey alengirli olacak."

Telefonu kapatıp buz almaya gittim. *Ne kadar buz, o kadar iyilik,* diye düşündüm.

Saat altı buçuğu gösterdiğinde, buzdan ne beklenirse o kadar iyiydim. Siyah kalem etek, siyah topuklu ayakkabı ve krem rengi U yaka bluz ve ona uygun bir hırka giydim. Saçlarımı kabartıp dağınık bıraktım, böylece burnumun ve patlak dudağımın o kadar dikkat çekmeyeceğini umuyordum. Bolca kapatıcı sürüp gözümün altındaki morluğu kapatmaya çalıştım. Göğüs çatalım daha çok çıksın diye destekli sutyenimi taktım. Aynaya son kez baktım, olabildiğince iyi olduğumu düşünüyordum.

Yeni Glock'ımı çantama attım, tabii ki şok tabancamı da. GPS saatim kolumdaydı, inci küpelerimi taktım. Boynumda, bıçağın ufacık delik açtığı yerde bant ve diz kapağımda kocaman bir sargı vardı. Tam bir *All-American Girl*[11] olmuştum.

ON BEŞ

Büyükannem kapıda beni bekliyordu. Ben arabayı kenara çekince hemen bindi. Az topuklu siyah ayakkabı, eflatun rengi etek-ceket, beyaz bir bluz giymiş, elineyse 45'lik tabancasını sığdıracak kadar büyük bir siyah deri çanta almıştı.

Pikaba yerleşti, emniyet kemerini takıp bana baktı. “Ne hoş olmuşsun,” dedi. “Bu bluz takımın çok şıkmış.” Yüzüme ve bantlarıma hiç yorum yapmadı.

“Başka?” diye sordum.

“Saçın da böyle güzel olmuş. Artık pek böyle serbest bırakmıyorsun.” Büyükannem saatine baktı. “Hadi gidelim.”

“Peki ya yüzüm?”

“Ne olmuş yüzüne?”

“Mesela, gözüm mor.”

Büyükannem, “Evet, kötü,” dedi. “Ama daha kötü hallerini gördüm. Kaşlarının yandığı o patlamayı hatırlıyor musun?”

Vay be, nereden nereye geldik, diye düşündüm. Öz büyükannem beni mosmor gözle gördüğüne şaşırmıyor bile.

Ben de artık kabul edebilirim. Ben bir enkazım.

“Nasıl oldu bu morluk bakalım?” diye sordu büyükannem.

“Otoparkta kayıp düştüm.”

Büyükannem, “Çok fena,” dedi. “Bunu bir sohbet konusu haline getirebilirim. Bir şeyler uydursam sakıncası olur mu?”

“Evet, olur!”

Cenaze evine olan kısa yolu gittik, büyükannemi girişte indirip park yeri aradım. Cenaze evinin otoparkı doluydu, bir blok ileride park yeri bulabildim. Büyükannem görüş hakkında haklıydı. Bina tıklım tıklımdı. Saat yediyi üç geçe insanlar ön verandanın kapısından akın akın giriyorlardı.

Dikkat çekmemeyi umarak başımı olabildiğince öne eğerek yürüyordum. Bir numaralı odaya salona tam girecekken ceptelefonum çaldı.

Joyce, “Görüşe gideceğini biliyordum,” dedi.

“Neredesin?”

“Dışarıdayım. Çıkıp arama sakın. Beni asla bulamazsın. İçeri gelip bakmak için ölüyorum ama çok riskli.”

“Evet, seni yakalarım.”

Joyce, “Endişe ettiğim son şeysin,” dedi. “Anahtarı aldın mı?”

“Evet. Şimdi ne olacak?”

“Sende kalsın. Tabutun yanına gittin mi? Yaslı dulu gördün mü?”

“Hayır. Lobiden geçmek yirmi dakikamı aldı. Burası tıklım tıklım.”

Joyce, “Dul hakkında bilgi istiyorum,” dedi. “Taktığı mücevherleri bilmek istiyorum. Tabut kapalı, değil mi?”

“Emin değilim ama adam sıkıştırıldı ve birkaç gün çürüdü. Bu noktada, şu an pek çekici göründüğünü zannetmiyorum.”

“Eskiden de çekici değildi zaten. İnsanlar nasıl peki? Göze çarpan biri var mı?”

“Ne açıdan?”

“Pembe Panterdeki David Niven’ı hatırlıyor musun?” Etrafa bakındım. David Niven’ı göremedim. “Burada David Niven yok,” dedim.

Joyce’la telefonu kapattık. Morelli’yle karşılaştım. “Burada ne işin var?” diye sordum. “İş üzerinde misin, yoksa kurabiyelerden yemeye mi geldin?”

“İş üstündeyim. Başkomiser burada polis bulunmasını istedi, Joyce’u arıyorum.”

“Sence bulacak mısın?”

“Burada değil. Buraya gelmesi için deli olması lazım. Tabii Joyce’un manyaklıklarını değerlendirmek zor.”

“Kesinlikle.”

Morelli’nin yüzünde o duygusuz polis ifadesi vardı. “Berger bana kasedi seyrettirdi.”

“Eee?” diye sordum.

“İyi ki, seninle değil de Ranger’la kavga etmişim. Tam bir hayvansın. O serserinin işini fena bitirmişsin.”

“Tehdit altındaydım.”

“Ona şüphem yok.” Bakışları, yüzümden derin göğüs dekolteme inince yumuşadı. “Bu bluzu sevdim.”

İşte bu, tanıdığım ve sevdiğim Morelli. “Bluzla ilgili bu tespit, işlerin normale döndüğü anlamına mı geliyor?”

“Hayır. Yüzüne odaklanmak istemediğim anlamına geliyor. Burnu kırık olan benim ama sen benden beter görünüyorsun.” Parmağının ucuyla burnuma ve ağzımın kenarına yavaşça dokundu. “Acıyor mu?”

“Çok değil ama öpersen geçer.”

Burnuma ve dudağıma ufacık birer öpücük kondurdu. “Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm.”

“Benden hoşlanıyor musun?”

“Hayır ama çabalıyorum.”

Sanırım bununla yaşayabilirdim. “Bana saldıran kişi Razzle Dazzle’dı. Kasette onu tanıyabildin mi?”

Morelli başım olumsuzca salladı. “Hayır. Ama Berger onu tanıyor gibi.”

“Bu sabah Brenda’yla konuştum. Pek bir şey çıkmadı. Herkesin neden bu fotoğrafın peşinde olduğuna dair hâlâ bir fikrim yok.”

“Berger, bana olaydaki kişileri genel olarak anlattı ve kasedi seyretmem için çağırdı ama daha fazlasını söylemiyor. Hikâyenin tamamını bildiğini sanmıyorum. Fotoğrafı isteyen onun üstündeki birisi. Önemsiz değil.”

“Berger neden sana iyi davranıyor?”

“Fotoğrafı gören tek kişi sensin, benim de seninle bağlantım var.”

“Ama fotoğraf bende değil ve hiçbir şey bilmiyorum.

FBI ressamına Ashton Kutcher ve Tom Cruise’u çizdirdim. Morelli avuçlarını göstererek, “Kimse sana inanmıyor,” dedi.

“Sen inanıyor musun?”

“Evet. Yalan söyleyerek kazanacağın bir şey yok. Ve bu akşam boynundan aşağısı gerçekten çok seksi görünüyor.”

“Benden hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Tatlım, bu bluz *hoşlanmakla hoşlanmamanın* ötesinde bir şey.”

Göğsüne yavaşça vurdum. “Büyükannemi bulmam gerek.”

Büyükannem üçüncü sıradan bir portatif sandalye kapmış, yanındakini de benim için tutmuştu. “Fena halde hayal kırıklığına uğradım,” dedi. “Daha iyi bir şey bekliyordum, Frank Korda’nın araba hurdalığından çıkmış halini mesela. Haber yapmak için bir gazetecinin geldiğini bile sanmıyorum. Hiç katil de yok. Sadece Connie’nin dayısı Gino, o da zaten emekli. Sırf bir şeyler yemek için gelmiştir. Joyce Bamhardt’ı görmeyi umuyordum. Hiç değilse bu bile olurdu.”

Büyükannem tabuta uzun uzun baktı. “Sence üzerini giydirmişler midir?” diye sordu. “Sence kravatı nasıldır? Preslenen birini giydirmek eminim ki zor olmuştur. Muhtemelen *waffle* gibi görünüyordur.” Derin bir of çekti. “Bakmayı öyle çok istiyorum ki.”

Ben bakmak istemiyordum. Hem de hiç. Ben de tıpkı Morelli gibi, Bamhardt’ın burada olabileceğini düşünerek gelmiştim. Ve artık onunla konuştuğuma göre, gitmek için sabırsızlanıyordum.

Büyükanneme, “Daha ne kadar kalmak istiyorsun?” diye sordum. “Gitmeye hazır mısın?”

Büyükannem, “Belki bir on dakika daha,” dedi. “Dul Korda ağlayacak mı, diye bekliyorum.”

Bu ihtimal, sıfır ile hiç arasındaydı. Bayan Korda’nın dudakları sımsıkı kapalı, gözleri kupkuruydu. Evde *Cheers* dizisinin tekrar bölümlerini seyrediyor olmayı yeğler gibi bir havası vardı. Ne mücevher taktığını üçüncü sıradan görmek zordu ama sanırım altından küçük halka küpeler ve sade bir altın zincir takmıştı.

Büyükanneme, “Şöyle bir dolaşıp geleyim,” dedim. “Seninle yiyeceklerin olduğu yerde buluşuruz.”

Pasta ve kahvenin olduğu masaya vardığımda annem aradı. “Ne oldu sana? İyi misin?”

“İyiyim.”

“Hayır, değilsin. On sekiz kişi arayıp senin trafik kazası geçirip geçirmediğini sordu. Yarım saattir arıyorum ama telefona bakmıyorsun.”

“Görüş odasındayken telefonun çaldığını duymamışım. Çok gürültülüydü.”

“Myra Kruger gözünün mosmor olduğunu söyledi. Cindy Beryl de dizkapağının kırık olduğunu. Kırık dizkapağıyla nasıl araba kullanabiliyorsun?”

“Dizkapağım kırık falan değil. Dizimde bir çizik var, gözümün altı morardı. Otoparktayken ayağım kaydı düştüm ve başımı park halindeki arabaya çarptım. Önemli bir şey yok.”

“Vuruldun mu yoksa?”

“Hayır!”

Telefonu kapatıp pastaların durduğu tepsiye baktım. Patlak dudağımla yiyebileceğim kadar yumuşak bir şey yoktu. Beni anneme kim ispiyonlamış

olabilir acaba, diye düşünerek etrafa bakındım. Telefonum yeniden çaldı. Joyce.

Joyce, “Eeee?” dedi. “Ne takmış?”

“Altın küçük halka küpe ve altın kolye. Çok pahalı şeyler gibi görünmüyordu ama ben pek de anlamam.”

“Küpede veya kolyede pırlanta var mıydı?”

“Hayır.”

Joyce, “Enteresan,” dedi. Ve telefonu kapattı. Büyükannem, pastaların durduğu masaya geldiğinde saat dokuza geliyordu. Üç kurabiye yedi, dört tane de peçeteye sarıp çantasına attı, artık eve gitmek için hazırdı.

“Sen gittikten sonra güzelleşti,” dedi. “Melvin Shupe sıraya girdi ve tam tabutun başına geldiğinde osurdu. Özür diledi ama dul kadın yaygarayı kopardı. Cenaze müdürü, elinde oda spreyiyle geldi. Adam spreyi sıkınca, Louisa Belman’ın astım krizi tuttu, kadını hava alması için arka kapıdan dışarı çıkardılar. Earl Krizinski arkamda oturuyordu, Louisa’yı kucaklarına alırken kadının külotunu gördüğünü ve şeyinin kalktığını söyledi.”

“Louisa Belman doksan üç yaşında!”

“Pekâlâ, sanırım Earl’e göre, külot külottur.”

Pikabıma doğru olsaysızca yürüdük. Bindiğimizde, büyükanneme mesaj geldi. “Annie’den,” dedi. “Gerçek aşkını bulup bulmadığını merak ediyor.”

“Ona, aramadığımı ama eğer bulursam ilk söyleyeceğim kişinin o olduğunu söyle.”

Büyükannem, “Bunu yazmak uzun sürer,” dedi. “Sadece *henüz değil* yazacağım.” Mesajı yazıp arkasına yaslandı. “Ben gençken bu işler daha kolaydı. Bir erkek arkadaşın olurdu ve onunla evlenirdin. Çocuklarınız olurdu, yaşlanırdınız, sonra biriniz ölürdünüz, o kadar.”

“Tanrım! Gerçek aşk yok mu?”

“Gerçek aşk her zaman vardır. Ama benim zamanımda, kendi kendini ya ona sahip olduğuna ikna ederdin ya da ihtiyacın olmadığına.”

Büyükannemi eve bıraktım ama ben içeri girmedim. Uzun bir gün olmuştu ve sakin daireme girmeye can atıyordum. Her zamanki gibi, otoparkımda kötü adam var mı, diye bakınıp pikabımı park ettim, bir elimde Glock’ımla arka kapıdan girdim. Asansöre binip ikinci kata çıktım, holde yürürken, *ateş etmeyi öğrensem iyi olacak,* diye düşünüyordum. Temel

kuralları biliyordum. Lula, Morelli ve Ranger, yarı otomatik kullanıyorlardı. Dolayısıyla benim etkim daha çoktu ama pratiğim azdı.

Daireme girdim, Glock hâlâ elimdeydi. Televizyonun açık olduğunu fark ettim. Ranger veya Morelli olduğunu sandım ama içerideki Joyce Bamhardt'tı.

Joyce, "Selam dostum," dedi.

"Ne işin var burada? Senin dostun değilim ayrıca. *Asla* arkadaşın dahi olmadım. Asla da olmak *istemem*."

"Ah, çok üzüldüm."

"İçeri nasıl girdin?"

"Yangın merdiveninden çıkıp pencereni levyeyle açtım."

Glock'ı kaldırdım. "Sanırım sana teşekkür etmem gerek. İşimi kolaylaştırdın."

"Aptallaşma. Hiçbir yere gitmiyorum. Özellikle de, hapse."

"Yakalama kararım var, silahımı sana doğrultuyorum." Joyce, "Cidden," dedi. "İndir şu silahı. Beni vurmayacaksın. Birincisi, tüm halın kandan mahvolur. Çok da güzel bir şey değil ama. Ayrıca, silahsızım. Şu kâğıt kürek işini düşün, ölümcül bir silahla saldırmanı söylemiyorum bile. Bu da, turuncu tulumun içinde epey zaman geçirmen anlamına gelir."

"Senden nefret ediyorum."

Joyce, "Vıdı vıdı vıdı," dedi. "Boşver. Ayrıca, yepyeni bir insanım."

"Yalan söylemiyor musun yani?"

"Pekâlâ, elbette söylüyorum. Herkes yalan söyler."

"Kocalarım soymuyor musun?"

"Tamam, bir kere soydum. Bunda ne var anlamıyorum. Hepsi de enayiydi zaten."

"O halde neyin yeni?"

"Birincisi, saçımda sarı balyaj var. Nasıl olmuş?"

Joyce'un saçları ateş kızılına boyanmıştı, sarı balyajlar pastanın üzerindeki krema gibi duruyordu. Saçının bir kısmı gerçek, bir kısmı çıtçıttı. Hepsine birden bakınca, epey gür görünüyordu. Saçlarını Farah Fawcett'ınki gibi iri bukleler halinde sarıp bırakmıştı.

Renge daha yakından baktım. "Güzel olmuş. Tenine gitmiş." *Vay be,* diye düşündüm, şimdi de saçma iltifat ediyordum. Bu tamamen yanlıştı.

Joyce, "Sen de kendine biraz çekidüzen versen fena olmaz," dedi. "Hiçbir zaman harika görünmedin ama şu an her zamankinden kötü

görünüyorsun. Morelli'yle kavgaya mı tutuştun?”

“Otoparkta kayıp düştüm.”

“Evet, tabii. Suratını da böyle mi dağıttın? Bugün alnımda enayi mi yazıyor?”

“Neden buradasın?”

“Anahtarımı alacaktım ama sonra fark ettim ki, burası saklanmam için muhteşem bir yer. Kimse beni burada aramaz.”

“Saklanmak ha? Burada mı?” Başımı hararetle salladım. “Hayır. Hayır, hayır, olmaz. Asla.”

Joyce, “Buna alış,” dedi. “Gitmeyeceğim.”

Kendi kendime, *ödülden gözünü ayırma,* dedim. *Yakalama planına uy. Bırak, burada kalsın. Sonra uyuduğu zaman yavaşça yanına git, onu canavar şok tabancasıyla şokla ve kelepçele. Sonra onu hapse götür ve paranı al.*

“Frank Korda’yı sen mi öldürdün?” diye sordum.

“Hayır ama eğer hâlâ ölmeseydi, bunu düşünebilirdim. Aşağılık herif bana yalan söyledi.”

“Vay alçak.”

“Hay zıkkım.” Joyce televizyon kanallarını zaplıyordu. “En basit paketi aldığına inanamıyorum. Şu aptal televizyonda bir şey seyretmiyorsun. Burada yaşamak benim için cidden zor olacak.”

Ödülüne odaklan, dedim kendi kendime. *Budala olup da onu sırf eğlencesine vurma. Halının kirlenmesi konusunda haklı. Kandan kurtulmak zor.*

“Ben genellikle yemek kanalını seyrederim,” dedim.

“Tanrım, bu çok evcimence. Yemek yapabiliyor musun?”

“Hayır. İnsanları yemek yaparken seyretmeyi seviyorum.”

“Tuhaf.”

Çantamdan anahtarı çıkarıp Joyce’a verdim. “Bu anahtar nedir?”

“Hazine sandığının anahtarı.”

Yok artık, hazine sandığıymış. En iyisi sormamak, diye karar verdim. Muhtemelen bilmek istemezdim.

Joyce, “Tüm daireni aradım,” dedi. “Hiç şarap yok. Zaten başka pek bir şey de bulamadım. Sanırım hamster yahnisi yapmanın bir tık yukarısındasın. Bu münzevi varoluşa nasıl katlanıyorsun anlayamıyorum.”

Ona şok verip kelepçeledikten sonra saçlarını kazıyabilirim, diye düşündüm. Eğlenceli olur. Kaşlarını da kazıyabilirim.

“Ah, bu kız muhabbeti çok hoşuma gitti,” dedim. “Ama çok yorgunum, gidip yatayım.”

Joyce, “Sanırım kanepede uyumak zorundayım,” dedi. “Evet, misafir süitimde İngiltere kraliçesi kalıyor.” Rex’i ve dizüstü bilgisayarımı alıp yatak odama geçtim. Onları o şeytan dölüyle birlikte bırakacak değildim. Joyce’a bir yastık ve yorgan verip yatak odamın kapısını kilitledim. Kelepçeleri, şok tabancamı ve Glock’ı komodinimin üzerine koydum. *Mise en place*[12]. Bunu yemek kanalından öğrenmiştim. Kullanım rahatlığı için her şey yerli yerinde.

Cenaze evine giderken giydiğim eteği ve bluzu çıkarıp tişört ve eşofman altı giydim. Işığı söndürüp dizüstü bilgisayarımı alıp yatağa girdim. Hâlâ erkendi ve birçok kemirgen gibi Joyce da geceleri ayakta oluyordu. Böylelikle, bilgisayarımdan biraz araştırma yapıp Joyce’a gece yarısından sonra bakacaktım.

Gece yarısı olunca yataktan kalktım, kapımı yavaşça açıp baktım. Joyce film seyrediyordu.

“N’aber?” dedi.

“Eh işte. Her şey yolunda mı?”

“Mahrumiyet bölgesinde olduğum göz önüne alınırsa ne kadar iyi olabilirse işte.”

Kapımı yeniden kapatıp kilitledim. Gözlerimi açık tutamıyordum. Özellikle de, morarmış ve şiş olanı. Alarmımı saat dörde kurdum, ışığımı söndürüp yorganın altına girdim.

ON ALTI

Uyandığımda karanlıktı. Alarm henüz çalmaya başlamamıştı. Çiş yapmam gerekiyordu. Yataktan kalktım, odamın kapısını açtım, karanlık daireme baktım. Joyce nihayet uyumuştu. Çok şükür. Sessizce çişimi yapıp sonra da Joyce'u şoklayabilirdim. Parmak uçlarımda banyoya yürüdüm, oradaki gece lambasını açık bırakmıştım. Tüylü bir şeye bastığımı hissedince sıçradım. Odama koştum, kalbim küt küt atıyodu, Glock'ımı alıp yeniden banyoya gittim.

Köşedeki hayvanı gördüm. Rex olamazdı, fazla büyüktü. *Sıçan,* diye düşündüm. *Kocaman bir sıçan.* Kuyruğunu ve şişko vücudunu görebiliyordum. Yaklaştım, hareket etmiyordu. Işığı yakıp yaklaştım. Birkaç el ateş ettikten sonra anladım. Joyce'un takma saçıydı.

Joyce arkamdan, "Neler oluyor?" dedi. "Çıtçıtımı öldürdün."

"Fare sandım."

"Hiç kızıl fare gördün mü? Ben ona bir tomar para döktüm. Gerçek saçtandı o."

"Üzgünüm. Karanlıktı."

Joyce, "Neden seninle yaşıyorsam," dedi. "Eziğin tekisin."

"Dikkat et," dedim. "Tabancam hâlâ elimde. Ve bu paspas benim için o kadar da önemli değil."

Joyce'a baktım ve çıplak olduğunu fark ettim. "Çıplaksın," dedim. "Bu da neyin nesi?"

"Ben böyle uyurum."

"İğrenç. Seni çıplak görmek istemiyorum. Kanepemde çıplak yatmanı istemiyorum. Dezenfekte etmem gerekecek."

"Ne yani, cinsel yolla bulaşan bir hastalığın yok ya?"

"Öğğğ. Hayır!"

Hızla banyoya döndüm, klozeti çamaşır suyuyla iyice silip işimi gördüm, ardından yine yatak odama gittim. Kapımı kilitleyip komodini kapımın önüne çektim.

Birkaç saat sonra yatak odamdan çıktığımda Joyce giyinikti ve televizyon seyrediyordu. Saçında çıtçıt yoktu ve korkunç görünüyordu, dünkü makyajını hâlâ silmemişti. Tıpkı Frankenstein'ın gelini gibiydi. Banyoya gidip yere baktım, ölü saç yerden alınmıştı ama yerde on tel saç

vardı. İyi haber şu ki, Glock'la ateş etmeyi gayet iyi biliyordum. Endişe edeceğim şeylerden biri eksilmişti.

Aynada yüzüme dikkatle baktım. Şişlik inmişti ama morluk trafiği bile durduracak cinstendi. Hızlıca duş aldım, giyinip mutfağa geçtim.

"Kahve!" diye seslendi Joyce. "Kahveye ihtiyacım var."

"Geliyor. Neden kendin yapmadın?"

"Hiç *Kona*[13] bulamadım. İyi kahveni nerede saklıyorsun?"

"Rezil, ucuz kahvemi nerede saklıyorsam orada. Ah, bir saniye, sadece tek tip kahvem var."

Eğer burada uzun süre kalacak olsa onu gerçekten öldürürdüm. Yeni bir plana ihtiyacım vardı. Saçını çekmeli veya kaltağı tokatlamak bir şey olmamalıydı, zira bunu kaybederdim. Onu dün gece şoklama şansını kaybetmiştim. Bugün için daha iyi bir şey düşünmeliydim. Belki de, bunu Lula'yla birlikte yapmalıydık. Birimiz dikkatini dağıtırken diğerimiz de şok verirdi.

Kahve yaptım ama bunun dışında, fazla bir şey yoktu. Annemden getirdiklerim bitmişti. Yarım kutu kraker, yarım kutu Froot Loops[14] ve hamster krakeri. Süt yok. Meyve suyu yok. Ekmek yok. Fıstık ezmesi kavanozu boştu. Ağzıma bir avuç Froot Loops atıp kalanı kahvesiyle beraber Joyce'a verdim.

"Sadece bu var," dedim. "Alışverişe çıkmam lazım."

"Froot Loops mu?"

"Meyve gibi işte," dedim.

"Kahveme krema istiyorum. Ve kahvaltı olarak da kruvasan."

"Gördüğün gibi, kremam ve kruvasanım yok. Öğle yemeği için bir şeyler getiririm."

Artı, Lula'yı ve şok tabancamı da getirecektim.

Joyce, "Giovichinni'nin tavuklu salatasından istiyorum," dedi. "Ve bir şişe *Chardonnay*."

"Tabii."

Ona bir kasabayı aydınlatmaya yetecek kadar volt verecektim. Kahvemi bir dikişte yuvarladım, sonra gidip dizüstü bilgisayarımı yatağın bazasıyla döşeğin arasına koydum, eşyalarımı postacı çantama tıkıştırıp yanıma bir eşofman üstü aldım.

Joyce'a, "Beni öldürmeye çalışan birkaç kişi var," dedim. "Kapıyı kilitle ve kimseyi içeri alma."

Joyce, "Gelsinler de görsünler," dedi.

Kapıyı açmadan önce delikten baktım. Holde kimse yoktu. Süper. Asansörde ve otoparkta da kimse yoktu. Semt boyunca gidip ofise vardım, sokağın karşısında Lincoln duruyordu. Slasher ve Lancer'a el sallayıp Lula ve Connie'nin yanına, içeri girdim.

Connie, "Çüş," dedi. "Ne oldu sana böyle?"

Şişen patlamış dudağımın acıdığını hissettim ve neredeyse normale döndüğüne karar verdim. "Otopark kazası."

"İyi misin?"

"Evet," dedim. "Çalışacak kadar iyiyim."

Lula, "Bunu yapanı tanıyor muyuz?" diye sordu.

"Razzle Dazzle. Bende olmayan fotoğrafı isteyen geri zekâlılardan biri."

Lula, "Şu geri zekâlılardan bahsetsene," dedi. "Şu iki palyaço bir saattir sokakta oturuyorlar. Gerçekten beyinsiz bunlar. Şimdiye dek seni vurmaya veya hırpalamaya çalışmadılar. Muhtemelen şok tabancaları bile yoktur. Onlar için üzülmeye başlıyorum. Belli ki, amatörler."

Connie bana bir dosya verdi. "Onları senin için bir arama programından araştırdım. Bana kiralık katil gibi geldiler. Her ikisi de Atlantic City'deki kumarhanelerden birinde güvenlikçi olarak çalışıyormuş, altı ay önce kumarhanenin bütçesi azalınca işlerine son verilmiş. Ondan sonra herhangi bir işe girdiklerine dair bir kayıt yok. Lancelot evli ve iki çocuğu var. Larder ise boşanmış ve annesiyle birlikte yaşıyor. Son karısı evini almış."

Connie, "Dört," dedi. "Hiç çocuğu yok."

"Peki ya, Lincoln?"

"Lincoln çalıntı. Newark'ta bir otoparktan çalınmış. Onları ele vermemi ister misin?"

"Hayır. Lincoln'ı fark etmek kolay oluyor. Nerede olduklarını bilmeyi yeğlerim."

Lula'ya, "Miden nasıl oldu?" diye sordum.

Lula, "Kalktığımda iyiydi ama şu an pek de iyi sayılmaz," dedi.

Connie, "Kahvaltı olarak yediğin çift sosisli, ekstra yağlı sandviçten olabilir mi acaba?" dedi. "Ve de arkasından yediğin bir düzine *donut.* "

Lula, “Düzinenin tamamını yemedim ki,” dedi. “Kutuda iki tane kaldı. Eğer o kadar çok çeşit olmasaydı, bu kadar yemezdim. Herhangi bir mutfak deneyimini kaçırmak beni üzüyor.”

“Yeni bir şok tabancam oldu,” dedim. “Buggy’nin üzerinde denemek istiyorum.”

Lula, “Bam!” dedi, “Hadi yapalım şunu.”

Lula’yla birlikte ofisten çıktık, Lula pikaba binerken ben de Lancer’la konuşmak için sokağın karşısına geçtim. Lancer, “Üzerinden kamyon geçmiş gibi,” dedi. “Razzle Dazzle’la bir görüşme yaptım.”

“Ona fotoğrafı verdin mi?”

“Verecek bir fotoğraf yok elimde.”

“Hayatta olduğun için şanslısın. O harbiden psikopattır.” Duymak istediğim bu değildi.

“Lula’yla birlikte bir suçlunun peşine düşeceğiz. Kahvaltı yapmak isterseniz, bir iki saat burada olmayacağım.”

“Olmaz,” dedi Lancer. “Sana tutkal gibi yapışacağız. Sen nereye, biz oraya.”

“O halde neden bu sabah evimin önünde değildiniz?”

“Yaşlı herifin teki bizi kovdu. Oranın özel bir otopark olduğunu, oraya park edemeyeceğimizi söyledi. Üstelik, onun yerine park etmişiz.”

“Kocaman, kırmızı bir Cadillac’ı mı vardı?”

“Evet. Bize bağırdı, polisi aramakla tehdit etti.”

5A’da oturan Bay Kolakowski, Tanrı onu korusun. Dünyadaki en çatlak adamdır.

“Beni kaybedecek olursanız, Orchard Sokağı’na gidiyorum,” dedim Lancer’a.

“Trenton’ın kuzeyinde, değil mi?”

“Evet.”

Sokağın karşısına geçtim, direksiyonun başına oturup gaza bastım. Orchard Sokağı’nın yakınlarına bile gitmiyordum. Buggy, şehrin diğer tarafında oturuyordu. Arabayı kaldırımdan indirdim, bir blok ileri gittim, sola saptım. Lancer arkamdaydı. Sağa dönüp sonraki kavşakta ışığı geçtim. Lancer kırmızıda durdu. Sonraki bloktan sola döndüm, sonra tekrar sola ve elveda Lancer!

Hamilton’dan geçip Pulling’e döndüm.

Lula, “Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi. “Şu son *donut*’tan dolayı. Onda bir şey vardı. İçi krema dolu olanlardandı, sanırım bayat krema kullanmışlar.”

“On tane yedin!”

“Evet, ama diğerleri rahatsız etmedi. Diyorum işte, sonuncu kötüydü. Geğirsem rahatlarım.”

Park edip Bugkowski’lerin evine birkaç dakika baktım. Hiç hareket yoktu. Buggy’nin içeride oturmuş, yemek almaya nasıl gideceğini düşündüğünden emindim. Son iki *donutu* getirseydim keşke. Yeniden gaza bastım, U dönüşü yapıp Pino’ya gittim. Yirmi dakika sonra, üzerinde buharı tüten bir pizzayla Bugkowski’lerin evinin önündeydim.

Lula’ya, “İşte böyle yapacağız,” dedim. “Pizza kutusunu alıp arka koltuğa geçeceksin. Ben zili çalıp onu kefaletname için götürmemiz gerektiğini söyleyeceğim. Hayır, diyecek ama sonra pizzanın kokusunu alınca peşine düşecek. Pikabın arkasına binince de ona şok vereceğim ve kelepçe takacağım.”

“Ona daha önce de şok verdin ama işe yaramadı.”

“Şimdi daha büyük bir şok tabancam var.”

Kasanın kapağını açtım, Lula kasaya çıktı. Anahtarı cebime koydum, böylece Buggy onu alamazdı. Kapıya gittim. Buggy kapıyı açıp arkama baktı.

“Güzel pikap.”

Lula, bir dilim pizzayı Buggy’ye doğru sallıyordu. “He-yooo, Buggy tatlım!”

Buggy, “Pizzası var,” dedi. Yanımdan geçip direkt pikaba yöneldi. Lula’ya, “Daha fazla var mı?” diye sordu.

Lula, “Neredeyse tamamı,” dedi. “Biraz ister misin?”

Buggy kasaya tırmanırken, “Evet,” dedi.

Arkasından koştum, o pizzaya uzanırken şok tabancamı ensesine dayayıp düğmeye bastım. Buggy bir an için hareketsiz kaldı, saçından ateş çıktığına yemin edebilirim, sonra Lula’nın kucağına yüzüstü yığıldı.

Lula pizza kutusunu kenara koyarken, “Burnu kadınsal yerlerime değdi,” dedi. “Bunu daha önce yapmamış değilim ama her şeyin bir yeri ve zamanı var, ne dediğimi anlıyor musun?”

Pizza kutusuna baktım. İki dilim eksikti.

Lula’ya, “İki dilim pizza mı yedin?” diye sordum.

“Midemi bastırır diye düşündüm ama yanılmışım.”

Buggy’nin el ve ayak bileklerini kelepçeledim ve onu Lula’ya doğru ittim.

“Yeni bir Lahonka vakası istemeyiz,” dedim. “Şok tabancasını al ve Buggy’nin yanında, arkada kal. Kendine gelir ve hareketlenmeye başlarsa, şok ver.”

Lula, “Polis merkezine kadar dayanabilir miyim bilmiyorum,” dedi. “Yanında antasit var mı? Ya da Pepto?”

Çantama baktım.

Lula, “O pembe şey ne?” diye sordu. “Pepto gibi görünüyor.”

“Annie Hart’ın verdiği şey.”

Lula uzanıp şişeyi aldı. “Her neyse artık.”

Şişeyi bir dikişte bitirip geğirdi. “Ah, evet. Daha iyiyim.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzım açık kalmıştı.

Lula, “Ne var?” dedi.

“Annie’nin bana verdiği şeyi içtin. İçinde ne olduğu konusunda en ufak fikrim yok. Kadın antika bir tip. Aşk iksirleri yapıyor. Bence Tibet öküzü gözü ve manda sidiği içtin.”

Lula, “Tadı hiç de manda sidiği gibi değildi bir kere,” dedi. “Pembe renkliydi. Bu aşk iksirleri nasıl işliyor?”

“Bilmiyorum.”

“Yani, ilk görüşte âşık mı oluyorsun? Bu fikir hoşuma gitti. Dünyada pek romantizm kalmadı. Bunu fahişelik yaparken de sürekli söylerdim. Eğer müşteri isterse işin içine bedavadan biraz romantizm katardım, ne demek istediğimi anlıyorsan tabii. Mesela, Buggy. Aslında şirin biri.”

Buggy’nin gözleri hafifçe açıldı, salyaları akıyordu, osurdu.

“O bir köprü altı *troll’ü*,[15]” dedim.

“Evet ama o aşk iksirini içtiğime göre, kötü zevkimden dolayı beni affedersin. Ayrıca, köprü altı *troll*’leri artık çok popüler. Mesela Shrek. Herkes Shrek’e bayılıyor. Küvette ağzından köpükler çıkarışını hatırlıyor musun? Ne tatlıydı.”

“O bir çizgi film.”

Lula, “Sıcaklamaya başladım,” dedi. “Buradaki Bay Şirin Kurabiye’yle az önce aramda geçen romantik münasebetten dolayı olabilir. Ve bunu kabul

etmekten nefret etsem de, aşk hayatım en az bir haftadır çorak bir arazi gibi.”

Bunu duymamış gibi yapacaktım. O pembe şeyde ispirto olduğunu farz edecektim. Aşağı atladım, kasayı kapattım ve direksiyonun başına geçtim. Bay Şirin Kurabiye’yi sokağın karşısına sürükleme konusunda kendime güvenemediğimden, pikabı otoparka değil, polis merkezinin araçtan indirme yerine çekip yardım istedim.

Lula’yla ofise döndüğümüzde Vinnie oradaydı. Vinnie’ye, “Lewis Bugkowski’yi az önce içeri tıktım,” dedi.

Vinnie, “Aradı bile,” dedi. “Yeniden kefaletle çıkmak istiyor ama kefaleti verecek kimsesi yok. Ebeveyni daha fazla para veremez. Onu beslemek zorunda kalmaları zaten yetiyormuş, öyle dediler.”

Lula elini kaldırdı. “Ben hallederim. Kefaleti hallederim. Bırakın yapayım.”

Connie, “Bu bir rezalet,” dedi. “Uzun zamandır temizdi.”

“Uyuşturucu değil,” dedim. “Buggy’ye karşı tuhaf bir bağı oldu.”

Lula, “Çok hoş,” dedi. “Tıpkı Shrek gibi. Onu her parçasıyla sevebilirim.”

Connie, “Bu yanlış,” dedi. “Çok, çok ama çok yanlış.” Lula, “Çok heyecanlıyım,” dedi. “İlk defa kefaletle birini çıkaracağım. Tıpkı bir hayvan barınağına gidip bir kedi yavrusu almak gibi.”

Connie, “Bu iyi bir fikir değil,” dedi. “Buggy bir kedi yavrusu değil. Buggy bir...”

“Denyo mu?” diye öneride bulundum. “Mankafa, geri zekâlı, asalak, sersem, kaba, beyinsiz, öküz... Kapkaççılığından ve araba hırsızlığından bahsetmiyorum bile.”

Lula, “Sevgilimden bahsederken sözlerine dikkat et,” dedi. “Onu kefaletle çıkarmak cidden harika bir fikir. Bir suçluya sahip çıkacağım. Ona çok iyi bakacağım.”

Vinnie, “Onu nasıl çıkaracaksın?” diye sordu. “Paran var mı? Karşılığında ne vereceksin?”

Lula, “Firebird’üm var ya,” dedi.

Hepimizin birden nefesi kesildi. Lula, Firebird’üne *tapardı.*

Connie, “Bu iş ciddi,” dedi. “Onu bir kliniğe götürüp kan testi yaptır. Veya belki de, sadece eve gidip biraz uzanması gerekiyordun *Donut*taki şekerden dolayı bir tür reaksiyon gösteriyor olabilir.”

Lula, “Benim kocaman bir kalbim var,” dedi. “Altın bir kalbim var ve görünmeyen yerlerdeki iyiliği bile görebilirim. Mesela, ikimiz de Lewis’e bakıyoruz; sen elma sirkesi görüyorsun, bense elmalı çörek görüyorum.”

Connie, “Daha önce hiç elmalı çörek görmedin ki,” dedi.

Lula, “Pekâlâ, artık gözlerimi açtım,” dedi. “Çok şükür! Hepsinden öte, ilk görüşte aşk testine çıktım. Aşk iksiri içmiş olabilirim.”

Vinnie, “Bunu sevdim,” dedi. “Eğer Buggy firar ederse Firebird benim olur. Ben de onu DeAngelo’ya veririm, böylelikle beni öldürmekten vazgeçer.” Vinnie, kâğıtları Lula’ya uzattı. “İşaretli yeri imzala.”

Lula ayağa kalktı. “Sen tatlı patatesimi dışarı çıkarırken, yanında olacağım,” dedi. “Onu eve ben götürmek istiyorum.”

Lula’ya, “Joyce’u yakalamak için sana ihtiyacım var,” dedim.

Lula, “Sorun değil,” dedi. “Uzun sürmez. Aşk böceğim hapisten çıkar çıkmaz, Joyce için sana yardım etmeye geleceğim.”

Tatlı patatesten, aşk böceğinden, şirin elmalı çörekten nefret ediyordum ama Joyce’u dairemden çıkarmam gerekiyordu, onu yakalayınca alacağım paraya ihtiyacım vardı.

“Harika,” dedim. “Vinnie’nin peşine takılıp polis merkezine gideriz, Buggy’yi dışarı çıkartıp eve götürürüz, sonra da gider Joyce’u yakalarız.”

“BAM!” dedi Lula.

Dışarı çıkıp Slasher ve Lancer’a el salladım. Yine sokağın karşısında bekliyorlardı.

Lancer, “Bana yalan söyledin!” diye seslendi. “İnsanlara yalan söylersen, cennete gidemezsin.”

Vinnie, Cadilac’ına atladı, Lula’yla birlikte peşine takıldık. Lancer ve Slasher de bizim peşimize takıldı.

Vinnie düz gitti, ben sağa döndüm. Lancer beni takip ediyordu. İki blok daha gittim, sola döndüm, trafik ışığında durmadan geçtim. Lancer aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı. Işıkta durmadı, bir Jeep ona yandan çarptı. Yaralanan olmuş mu diye bakmak için kenara çektim.

Lula, “Hepsi de iyi görünüyor,” dedi. “Ama mutlu görünmüyorlar.”

ON YEDİ

Lula'yı belediye binasına bıraktım, ben pikapta bekliyordum. Telefonumdan e-postalarıma baktım, biraz müzik dinledim. Uyuyakalmaktan korkuyordum. Bende bu şans varken Raz, beni o şekilde buluverirdi. Connie aradığında neredeyse bir saattir orada öyle oturuyordum.

"Arkadaşların yeniden sokağın karşısına geldiler," dedi. "Ve arabaları haşat halde. Sen iyi misin?"

"İyiyim. Işıkta durmayıp geçmeye çalışırken yandan darbeyi yediler. Onlara bir pizza söylesene, benim hesabıma yazarsın."

Birkaç dakika sonra, Lula, Vinnie ve Buggy binadan çıktılar. Vinnie, Caddy'sine atladığı gibi gaza bastı. Lula ve Buggy pikaba bindiler. Lula ön koltuğa oturdu, Buggy ise arkamıza sıkıştı.

"Buraya sığmıyorum," dedi. "Ben kullanmak istiyorum."

"Seçeneklerimiz şöyle bak," dedim. "Ya olduğun yerde kalırsın ya da yürürsün."

"Ben kullanmak istiyorum! "

Lula, "Ne kadar da şirin, değil mi?" dedi. "İzin ver de kullansın. İyi bir sürücü o."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bence öyle. Arabanı kaç kere çaldı ama hiçbirinde zarar gelmedi."

"O kullanmayacak," dedim. "Konuşma burada bitmiştir."

Buggy, "Nefesimi tutacağım," dedi.

Motoru çalıştırırken Buggy'ye dikiz aynasından baktım. "Benim için hava hoş. Mosmor olup ölsen bile umurumda değil."

Buggy, "Nefesimi tuttuğumda altıma işerim hep," dedi.

Lula, "Ne sevimli," dedi. "Eminim Shrek de pantolonuna işiyordun"

Lula'ya dik dik baktım. "İnip arkaya binmek zorunda kalacak."

"Tatlişkom, arkada gitmek ister misin?" diye sordu Lula.

"Hayır. Ben kullanmak istiyorum."

Lula çantasına baktı, bir tane Snickers buldu. Pikaptan inip Snickers'ı arkaya attı. "Git yakala!" dedi.

Buggy inip arkaya koştu, kasaya atladı. O, Snickers'ı eline alır almaz gaza bastım.

Broad’dan Hamilton’a geçtim, Pulling’e döndüm, Bugkowski’lerin evinin önünde durdum. Başımı camdan çıkarıp Buggy’ye seslendim.

“Evdesin. Artık inebilirsin.”

Buggy, “Hayır,” dedi.

Lula, “Çok özel değil mi?” dedi. “Benden ayrılmak istemiyor. Onu dışarı çıkarmakla cidden iyi yaptık.”

“Ve şimdi de kefaleti geri bozmak zorundasın, çünkü Joyce’u içeri tıkmamız gerekiyor.”

Lula, “Ondan ayrılmak zorunda olmam çok üzücü,” dedi. Çantasından bir Snickers daha çıkarıp Bugkowski’lerin evinin önüne attı. Buggy kasadan atlayıp Snickers’ı kaptı, gaza bastım. *Adios muchaco.*[16]

İçeri girdiğimizde Joyce hâlâ televizyon seyrediyordu. “Geciktin,” dedi. “Açlıktan ölüyorum. Tavuklu salatam nerede? Şarabım nerede?”

“Buzdolabında,” dedim. “Keyfine bak.”

Lula, “Bunun Joyce olduğuna emin misin?” dedi. “Sürtük gibi görünmüyor. Daha ziyade tüm eşyasını çantasına tıkıştırıp sokakta yaşayan tipler gibi görünüyor.”

Joyce buzdolabına doğru yürürken Lula’ya, “Çekil önümden, şişko,” dedi.

Lula ona ters ters baktı. “Ne dedin sen?”

Joyce buzdolabının kapısını açarken arkasına geçtim.

Zızzzzz. Joyce yere yığıldı.

Lula, “Onu tekmelesem sakıncası olur mu?” diye sordu.

“Evet, olur. Onu açıklanamayan morluklarla teslim etmek istemem.”

Tam Joyce’u kelepçeleyecekken Connie aradı.

“Bir haberim var ama iyi mi, kötü mü bilmiyorum,” dedi. “Joyce’a yönelik suçlamalar düşürüldü. Mahkeme kefaleti iade ediyor.”

“Daha şimdi ona tabancayla şok verdim.”

Connie, “Aferin sana,” dedi.

Telefonu kapatıp Lula’ya durumu ilettim.

“Madem onu içeri tıktırmıyoruz, o halde tekmeleyebilir miyim?”

“Hayır!”

“Onu ne yapacağız?”

“Dairemden çıkaracağız.”

Joyce'u sürükleyip eşyalarıyla birlikte hole bıraktık. Kapımı kilitledim, Lula'yla birlikte pikabıma yürüdük.

Lula'ya, "Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedim. "Onu hapse tıktırmak tatmin edici olacaktı ama en azından artık benim alanımdan çıktı."

"Evet, artık tek yapman gereken onun pirelerinden kurtulmak. Bugün biraz çamaşır suyu al, hatta belki kutsal sudan alıp etrafa püskürtmek isteyebilirsin."

"Alışveriş listeme ekleyeceğim."

Lula, "Tavuklu salata fikri iyiydi ama," dedi. "Giovichinni'nin Yeri'nde durup biraz alalım. Artık bal küpüm benimle olduğuna göre, daha sağlıklı beslenip iyi bir örnek teşkil edeceğim."

Hamilton üzerinde kefalet ofisinin inşaatının yanından geçerken yavaşladım.

Lula, "İlerleme var," dedi. "Pencereleri yapmışlar, tuğladan ön kısmı yapıyorlar. Burası bittiğinde, Vinnie'nin ölmüş olacak olması çok kötü."

Giovichinni'nin önüne geldiğimizde, pikabı park edecek kadar yer vardı. Lula'yla birlikte inip doğrudan mezelerin durduğu tezgâha gittik. Bir tavuklu kulüp sandviç aldım, Lula ise büyük boy tavuklu salata, büyük boy lahana salatası ve büyük boy sütlaç aldı.

Kasada Gina Giovichinni duruyordu.

Siyah-yeşil gözüme bakarak, "Aman Tanrım!" dedi. "Morelli'nin seni dövdüğünü duymuştum ama şu ana kadar buna inanmamıştım."

"Beni dövmedi," dedim. "Ben otoparkta düştüm."

Gina, "Seni itti, değil mi?" diye sordu.

"Hayır!"

Sandviçimi alıp dükkânın ön kapısında çıktığımda kalakaldım. Buggy, pikabımın arkasında oturuyordu.

Lula, "Elmalı çöreğim!" dedi. "Aç mısın?" diye sordu Buggy'ye.

Buggy'nin gözü kesekâğıdındaydı. "Evet," dedi.

Lula, yemeğini ona verip biraz daha yiyecek almak için yeniden dükkâna girdi. Ben direksiyonun başına geçip kapıları kilitledim ve sandviçimi yedim. Lula geldiğinde kapıları açıp o biner binmez yeniden kilitledim. Elmalı çöreğin, beni dışarı atıp basıp gitmesinden korkuyordum.

Lula, emniyet kemerini takarken, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Sanırım şansımız değişti. Buggy'yi yakaladık. Joyce'u dairemden attık. O halde, Lahonka'yı yakalayalım, derim." Lula, "Bam!" dedi. "Hatta

çifte bam!” Dönüp arka camdan Buggy’ye baktı. “O da bizimle gelsin.”

“Ne?”

“Onu boş eve götürüp öylece bırakamayız, ne yapacağını bilemeyiz. O kötü bir çocuk.”

Aynadan kötü çocuğa baktım. Gömleğine bir sürü sütlaç dökmüştü. “Onun elmalı çörek olduğunu sanıyordum.” Lula, “Aynı anda hem elmalı çörek hem de kötü bir çocuk olabilirsin,” dedi. “Aynı anda olabilir. Onu çok çekici yapan da bu zaten. Palamut dolmasına benziyor ama gerçekten çok karışık bir şey. Bir erkekte hoşuma giden budur. Ayrıca, çantamda hiç Snickers kalmadı. Onu pikaptan nasıl atarız bilemiyorum.”

Haklıydı. Motoru çalıştırıp Lahonka’nın evine doğru yola koyuldum. Lula’yla inip palamut dolmasına bizi pikapta beklemesini söyledik.

Buggy, bacağının tekini dışarı atarken, “Hı hı,” dedi.

Lula’ya, “O, senin sorumluluğunda,” dedim. “Anahtarlarımı, çantamı veya pikabımı almasını istemiyorum.”

Yürüyüp Lahonka’nın kapısını çaldım. Lula ile Buggy hemen arkamdaydılar.

Buggy, “Kapıya yara bandı yapıştırmışlar,” dedi.

Lula, “Benim açtığım deliği kapatmak için,” dedi.

Lahonka içeriden, “Defolun!” diye bağırdı. “Sizden nefret ediyorum.”

Buggy, “Hiç nazik değil,” dedi.

Lula ona, “O bir suçlu,” diye açıklama yaptı. “Onu yakalamak zorundayız.”

Buggy bizi kenara itti, kapıya kalçasıyla vurdu ve kapı menteşelerinden çıktı.

Lahonka, “Ne oluyor be?” dedi.

Ayağında kocaman bir sargı vardı, koltuk değnekleriyle ayakta duruyordu.

Buggy, “Ayağına ne olmuş?” diye sordu.

Lula, “Ben vurdum,” dedi.

Buggy, “Vay be!” dedi. “İyiymiş.” Lula’ya baktı. “Onun pikaba binmesini istiyor musun?”

Lula, “Evet,” dedi. “Onu polis merkezine götürmeliyiz.”

Buggy, “Polis merkezi o kadar da fena sayılmaz,” dedi. “Bana çizburger verdiler.”

Buggy, Lahonka’yı sanki bir oyuncak bebekmiş gibi tutup kolunun altına aldı, ben de o esnada kadının koltuk değneklerini tutmaya çalışıyordum.

Lula, “Ballı turtam bu kadar güçlü olduğu için neredeyse düşüp bayılacağım,” dedi. “Acı veren bir şey olduğundan kimseye şişman demem ama şu bir gerçek ki, Lahonka adeta bir kum torbası. Benim de belli bir kilom var ama benimki dengeli bir şekilde dağılmış. Kocaman güzel popom, iri göğüslerimi mükemmel şekilde dengeliyor. Lahonka’nın tüm kilosuysa sarkık poposunda toplanmış. Lahonka gibi birini yerden kaldırmak oldukça zor olsa gerek.”

Lahonka, Lula’ya, “Tüm bunları bana söyleyecek cesareti nereden buluyorsun?” diye seslendi. “Sen kocaman bir fahişeden başka bir halt değilsin!”

Lula, ellerini kalçalarına dayadı. “Değilim,” dedi. “Fahişeliği bıraktım.”

Buggy, “Fahişeleri severim,” dedi. “Tıpkı Cluck-in-a-Bucket’e gitmek gibidir, ne sipariş edersen onu alırsın.” Lula, “Tatlım, sevgilin olduğunda da işler böyledir,” dedi.

Lahonka, “Hıh,” dedi. “Benimle değil. Ben ne vermek istersem onu alırsın. Sonra da teşekkür etsen iyi olur.”

Benimle de değil, diye düşündüm. Yeni politikam, kimseye bir şey *vermemekti.*

Buggy, Lahonka’yı pikaba taşıyıp arkaya bindirdi.

Lula, ona kelepçeleri uzatırken, “Onu kelepçelemeliyiz, tatlışkom,” dedi.

Lahonka tükürüyor, tırnaklamaya çalışıyor, küfürler ediyordu. Buggy, onun bileğini tutmakta zorlanıyordu.

Buggy, “Eğer durmazsan, ayağına tekme atarım ha,” dedi.

Lahonka bu tehdidi düşünürken bir an için hareketsiz kaldı. Buggy, kadının üzerine oturup kelepçeyi taktı.

Lula, Buggy’ye, “Aferin,” dedi. “Kaçmasına izin verme sakın. Çok sinsidir.”

Buggy, Lula’ya baktı. “Başka Snickers’ın var mı?”

Lula, “Hayır,” dedi. “Ama Lahonka’yı bırakır bırakmaz alacağız.”

Lahonka, “Beni, bu King Kong’la yalnız bırakmayacaksınız, değil mi?” dedi. “Koca kıçı üzerimde ve nefes alamıyorum. Ayağımdan vurduğunuz

yetmedi mi? Ben zavallı, çalışan bir kadınım. Çocuklarıma bakmak zorundayım.”

Belediye binasına gidip arabayı otoparka park ettim. Polisin yardımına ihtiyacım yoktu. Lahonka eğer yürümeyi redderse Buggy’den onu kucağına alıp karşıya geçirmesini isteyebilirdim. Lula’yla inip pikabın arkasına geçtik.

Lahonka yoktu.

Lula, “Yola çıktığımızda burada olduğuna yemin edebilirim,” dedi.

Buggy sırtını arka cama dayamış oturuyordu. “Son ışıkta indi,” dedi.

“Kaçmasını engelleyecektin hani?” dedim.

“Evet ama anne olduğunu söyleyip ağladı. Ben de kıyamadım.”

Lula, Buggy’ye, “Bu çok hoş,” dedi. “Sen iyi kalpli bir adamsın.”

“Hiç de hoş değil!” dedim. “Lahonka Goudge, bir dolandırıcı ve suçlu. İnsanların kimliklerini çalıyor. Ve Bay Patates Kafa da gitmesine izin veriyor!”

Buggy, “Snickers alabilir miyim şimdi?” diye sordu.

“Hiçbir şey alamazsın,” dedim. *“HİÇBİR ŞEY!”*

Buggy yüzünü buruşturdu. “Söz vermiştiniz.”

“Lahonka’yı polise teslim edince Snickers alacağımıza söz vermiştik. Lahonka’yı teslim ettik mi peki?” diye sordum. “Hayır, etmedik. O halde, hiçbir şey almıyorsun. Her şeyin bir sonucu vardır.”

“Yoo! Ben sonucu olmayan bir sürü şey yapıyorum.”

“Benim pikabımda değil,” dedim. “Benim pikabımda her şeyin sonucu vardır.”

Lula, “İyi bir politika,” dedi. “Sonuçları önemsemesek, nerede olurduk bir düşünsene. Mesela, tabancamızda kurşun olmasa? Mesela, bozuk patates salatası yemesek? Mesela, ballı turtamızla önlem almasak?”

Hawaii’deyken doğum kontrolü konusundaki ihmalimi hatırlayınca vücuduma bir panik dalgası yayıldı.

Lula, “Sen iyi misin?” diye sordu. “Rengin attı birden ve terliyorsun.”

“Sonuçları düşünüyordum da.”

Lula, “Evet, benim de ödüm kopuyor,” dedi.

ON SEKİZ

Lula arabasını alabilsin diye, Lula ile Buggy'yi kefalet ofisine bıraktım. Slasher ve Lancer hâlâ orada park halindeydiler, uyukluyor gibi görünüyorlardı. Vinnie ile Connie'nin arabaları yoktu, ofis kapalıydı. Cumartesi günü herkes erkenden gitmişti.

Lula, Buggy'ye, "Seni Firebird'ümle eve bırakacağım," dedi.

Buggy gözlerini kocaman açtı. "Ben kullanmak istiyorum."

Lula, "Elbette istersin," dedi. "Ama çok ince ayarlara sahip bir araçtır."

"Evet."

"Pekâlâ, tamam, öyle harikasın ki," dedi Lula. Ve anahtarı Buggy'ye verdi.

Lula'ya, "Hemen bin ki, sensiz gitmesin," dedim.

Lula, "Öyle bir şey yapmaz," dedi. "O benim bal küpüm."

Ve bal küpü, direksiyonun başına geçip gaza bastı. Lula, "Hey!" diye seslendi. "Beklesene!"

"Atla," dedim. "Ona yetişirim."

Üç blok ötede, Buggy ışıkta durdu. Lula atlayıp Firebird'e koştu, yolcu kapısını açıp oturdu. Gördüğüm kadarıyla, görev tamamlanmıştı.

Süpermarkette durup biraz alışveriş yaptım. Ekmek, süt, fıstık ezmesi, zeytin, bir kutu cips, dondurulmuş pizza, Vienna Fingers kurabiyeleri, bir kova kızarmış tavuk parçaları, çilekli Pop-Tart. Bir kez daha durup altılı bira ve bir şişe kırmızı şarap aldım. Bu akşam ziyafet çekecektim. Kızarmış tavuk ve Vienna Fingers yiyecek, bira içecektim. Yarın akşam da, pizza yapıp kırmızı şarap içecektim. Erkek yok. Joyce yok. Elmalı çörek yok. Sadece ben, Rex ve TV.

Poşetleri daireme taşıdım, mutfak tezgâhının üzerine koydum. Tüylerim diken diken oldu. Televizyon açıktı. Glock'ı kaptığım gibi oturma odasına gittim. Joyce oradaydı. "Ne oluyor?"

Joyce, "Bu gerçekten iğrençti," dedi. "Beni holde bırakıp gittin. Gidecek daha iyi bir yerim olsa, zaten giderdim."

"Daireme yeniden nasıl girdin?"

"O aptal yangın merdivenini kullandım yine. Bu iş artık kabak tadı veriyor." Kalkıp mutfağa geldi. Aldıklarıma bakıyordu. "Tavuklu salatam ve şarabım nerede?"

“Tavuklu salata almadım. Burada olacağını zannetmiyordum. İyi bir haberim var: Hakkındaki suçlamalar düştü.”

“Ne hoş. Suçlamalar zaten düzmeceydi. O konuda hiç endişe duymuyordum ki.”

“Ne konuda *duyuyorsun* peki?”

Joyce, “Burada hiç yeşil bir şey yok,” dedi.

“Zeytin var.”

“Zeytin meyvedir. Şu iğrençliğe bak. Bir tane bile sebze almamışsın.”

“Pizzanın üzerinde domates sosu var.”

“O da bir meyve.”

Hayatım zaten yeterince boktan değilmiş gibi, şimdi de Joyce Bamhardt’ın benden daha akıllı olduğunu ve benden çok daha iyi beslendiğini görüyordum.

“Soruma cevap vermedin,” dedim. “Ne konuda endişe duyuyorsun?”

Joyce, kızarmış tavuk kovasında ne olduğu belirsiz bir parça seçti. “Pembe Panter diye bir şey duydun mu hiç?”

“Film olan mı?”

“Hayır, örgüt. Uluslararası mücevher hırsızlığı şebekesine İnterpol’ün taktığı isim bu. İnterpol, isimleri bu filmlerden seçti.”

“Filmleri harikadır.”

Joyce, “Odaklansana,” dedi. “Şebekeden bahsediyoruz. Frank Korda şebekenin bir parçasıydı. Trenton’daki sünepe bir herifin Pembe Panterde bağlantısı olduğuna inanmak zor, biliyorum. Demek istediğim şu ki, Pembe Panterler *cidden büyük.* Hatta *DEVASA!* Bir defasında, Tokyo’daki bir kuyumcudan tek seferde yirmi yedi milyon dolarlık pırlanta kolye çaldılar. Her neyse Korda bir şekilde onlarla bağlantı halindeydi.”

“Çıkarı neydi?”

“Korda’ya göre Panterler, çalıntı mücevherleri satabiliyordu. Korda mücevher çalmanın zor olmadığını, esas zor olanın o çalıntı mücevheri satmak olduğunu söylüyordu.”

“Korda mücevher mi çalıyordu.”

“Hem de nasıl. Hakiki mücevheri mağazasına getiriyor, belirli bir kârla satıyordu, sonra da müşteriye sahtesini verip gönderiyordu. Ayrıca, çarşı pazar dolaşıyor, çalıyor ve yerine sahtesini koyuyordu.”

“Senin buradaki rolün ne?”

“Büyümek istiyordu. New York’ta birkaç parça görmüş. Bir tanesi Harry Winston’daymış. Bir tanesi de Chopard’da. Bunun dört kişilik bir operasyon olduğunu söyledi. Yardım etmek için Pembe Panterlerden iki kişi daha olacaktı, beni de dikkat çekmemem için kullanacaklardı. Eğer bu işi başarırsam Pembe Panterlerin beni aralarına alacaklarını söyledi.”

“Pembe Pantere olmak istiyor muydun ki?”

“Pembe Panter üyesi olmak için sağ taşağımı verirdim.”

“Taşağın mı var?”

“Hayır ama *olsa verirdim* diyorum.”

“Korda’yı kimin öldürdüğünü biliyor musun?”

“Panterler. Frank’i sık sık ziyaret edip hıfsızlığı planlamasına yardım ediyordum...”

Elimde olmadan kıkırdadım.

Joyce, “Komik olan nedir?” diye sordu.

“*Hıfsızlık* dedin de.”

“Büyü biraz. Kendi aramızda böyle diyoruz biz.”

Bir bira açıp nefes almadan yarısını içtim. Kendi kendime, gülmek yok, dedim. Eğer Joyce’a gülersen, sana hikâyenin devamını anlatmayacaktır ve ne kadar saçma olursa olsun, sen bunu duymak istiyorsun.

“Tamam,” dedim. “Özür dilerim. Hıfsızlığı planlama konusunda Frank’e yardım ediyordun.”

“Evet, biraz da aylaklık ediyorduk. Çaldığı kolyeyi bana vereceğine söz vermişti ama sonra veremedi, zira kolye fazla dikkat çekiciydi. Sonra bir gün, karısını o kolyeyi takmış gezerken gördüm. Neler olup bittiğini öğrenmek için mağazaya gittim. Büyük bir kavgaya tutuştuk. Bana her şeyin bittiğini söyledi. Pembe Panterciler beni istemiyormuş, kendi de bir şekilde şebekeden ayrılıyormuş. Tatsız şeyler söyledi. Ben de kolyeye ne olduğunu sordum. Karısının kolyeyi görüp istediğini söyledi. Ben de madem öyle, bana borçlusun, dedim. Gidip kasadan bir kolye aldım. Peşimden koşup bağırarak kolyeyi çaldığımı söyledi. Buna inanabiliyor musun?”

“Tutuklandın ve Vinnie kefaletini ödedi.”

“Aynen öyle. Mercedes’imi bıraktım.”

“Şu presleneni mi?”

“Evet. Bu açıdan bakarsak, iyi sayılır, değil mi? Her neyse sonra Frank’ten bir mesaj aldım, benimle konuşmak istiyordu. Her zamanki gibi, mağazanın arkasındaki otoparka gittim. Frank dışarı çıktı, kolye elindeydi. Cidden üzgündü. Sonra bilirsin ya, arkası geldi işte, yüzümü bir bakıma onun kucağına gömdüğümden görüşüm kısıtlıydı.”

Öğğğ!

Joyce, “Pembe bir ışık çaktı,” dedi. “Frank’e dair her şey aniden gevşedi. *Her şey.* Ve sonra, bana şok verdiler. Kendime geldiğimde, Frank’le birlikte bir arabanın bagajına sıkışmış haldeydim. Frank ölmüştü. Nasıl öldüğünü bilemiyorum. Vurulmamıştı. Kan yoktu. Kalp krizi geçirmiş olabilir. Ben Frank’in altından kurtulup oradan çıkıncaya dek hava kararmıştı. Araba hurdalığındaydık. Bagajdan zar zor çıkabildim, peşime bir köpek takıldı ve hayatım pahasına koştum. Neyse ki, araba çitin yakınına park edilmişti. Tel örgülerden tıpkı bir ninja gibi geçtim.

“Sence bunu yapanlar Pembe Panterler miydi?”

“Başka kim olabilir ki? Frank’e şok verdiklerinde, o pembe şimşeği gördüm.”

“Ve evine dönmekten korkuyorsun.”

Joyce, “İzliyor olabilirler,” dedi. “Beni bir kez öldürmeye kalktılar. Yaşadığımı görürlerse denemeye devam edeceklerdir.”

Bir parça tavuk alıp kemirirken biramın kalanını tek dikişte yuvarladım. “Akla yatkın değil. Seni neden öldürmek istesinler ki?”

“Sanırım çok şey biliyorum. Frank bana hırsızlardan bazısının ismini söylemişti. New York’ta beraber iş yapacağımız iki kişinin fotoğrafını görmüştüm.”

Pembe Panterlerin çalışma tarzını bilmiyordum ama ben eğer birinin ölmesini istiyorsam, onu araba mezarlığında öylece bırakmazdım. Bırakıp gitmeden evvel, öldüğünden kesinlikle emin olurdum.

“Neden polise gitmiyorsun?” diye sordum.

“Hikâyeme inansalar bile, bana nasıl yardım edecekler ki?”

Benim sormak istediğim de buydu işte. “Neden buradasın peki? Sana nasıl yardımcı *olabileceğimi* düşünüyorsun?”

“Hazine sandığına ihtiyacım var. Her şey onun içinde. Pembe Panterlerin iletişim listesi. Panterlerle iletişime geçebilirsem uzlaşabilirim diye düşünüyorum.”

“Bu hazine sandığı nerede?”

“Frank, onu her zaman mağazada tutardı.”

“Neye benzediğini biliyorsun, değil mi?”

“Minyatür bir korsan sandığı gibi görünüyor. Frank bir şeyi saklamak istiyorsan onu açıkta bırakmalısın, çünkü kimse oralara bakmaz, derdi. Sandığı, kasanın arkasındaki rafa koyardı. Çerçeveli fotoğraflar, ufak camdan vazolar durur orada. Sandık da tam ortalarındadır.”

Tavuk parçamı bitirip ellerimi yıkadım. Canım kurabiye istiyordu ama Vienna Fingers paketini Joyce’un yanında açmayacaktım. Paylaşmak istemiyordum.

“Mağazaya girmeyeceğim,” dedim.

“Zor değil. Şifreyi biliyorum. Frank girerken bakmıştım.”

“O zaman neden kendin gitmiyorsun?”

“Panterler seyrediyor olabilir.”

“Bence hepsi de çoktan Pembe Panter diyarına gitmiştir.”

“Asla. Panterler kolay kolay vazgeçmez.” Gözlerini tezgâhın üzerindeki Vienna Fingers’a dikti. “Burada sonsuza dek kalacağım gibi geliyor.”

“O Vienna Fingers’ı yemeyi düşünme bile,” dedim. “Benim kıçımda duracağına, seninkinde dursun. Belli ki, kıçının ne kadar büyüdüğü umurunda değil.”

İşte seçeneklerim, diye düşündüm. Ona şok verebilirdim ve bayıldığında yeniden hole sürükleyip yatak odamın penceresini tahtayla kapatabilirdim. Hazine sandığını almaya gidebilirdim. Veya onu öldürebilirdim.

“O mağazaya nasıl gireceğim?” diye sordum. “Yetenekli olduğunu düşünüyordum.”

“Yanlış düşünmüşsün. Yeteneğim falan yok.” Kendimi küçümsüyor değildim. Şansım, arkadaşlarım ve umutsuzluktan doğan gayretim vardı sadece.

Joyce, “Yeteneği *olan* kişileri tanıyorsun,” dedi. “Tamam,” dedim. “Gidip o aptal sandığı alacağım.” Vienna Fingers kutusunu alıp çantama attım. “Sakın pizzamı yeme, şarabımı içme.”

Joyce, kutulardan birinden bir parça kâğıt yırtıp üzerine şifreyi yazdı. “Ranger’a selam söyle. Karşılığında bir şey isterse otuzbir çekmesine yardım edeceğimi söylersin.”

Bir an için üç numaralı seçeneğimi düşündüm. Birinin cidden Joyce’u öldürmesi gerekiyordu. Korkumsa bunu elime yüzüme bulaştırmaktı. Sonra

ne olacaktı? Hayatının sonuna dek dairemde yaşayan bir sebze olacaktı ve ona kaşık kaşık çorba içirecek, ayağını ovacaktım. Çantamı omzuma atıp dairemden ayrıldım. Asansöre binerken Ranger'ı aradım.

"Yardıma ihtiyacını var," dedim. "Kuyumcu dükkânına girmem gerek."

Bir anlık sessizlik oldu. "Aksesuvar mı bakacaksın?"

"Frank Korda'nın mağazasına girmem gerek. Beni içeri sokabilir misin? Güvenlik şifresini biliyorum."

"Sorun değil."

"Şimdi evden çıktım. Yirmi dakika sonra mağazanın arkasında buluşalım."

Glock'ım hâlâ çantamdaydı. Onu elime alıp sıkıca tutarak binadan çıktım, gözlerimle otoparkı tarayarak Razzle Dazzle'ı ararken pikabıma yürüdüm. Pikaba bindim, direksiyonun başına oturdum, kapıları kilitledim.

Olaysız bir şekilde Korda'nın mağazasına vardım. Ranger'ın Porsche 911'i çoktan oradaydı. Pikabımı onun arkasına park edip indim.

Ranger, "Bebeğim," dedi. "Gece vakti mücevher hırsızlığı yapmak için siyah giyinmen gerekir."

Ranger tabii ki siyahlar içindeydi.

"Mücevher hırsızlığı değil," dedim. "Ufak bir korsan sandığı arayacağım."

Ranger bana kızılötesi gözlük uzattı. "Bunu kullan. İçerisi karanlık, yolunu cep feneriyle bul."

Ranger kapıya gidip kilide baktı. Cebinden incecik bir alet çıkarıp kilide soktu, birkaç saniye sonra içerideydik. Güvenlik kodunu girdim, gözlüğü taktım ve doğrudan kasanın arkasındaki rafa doğru yürüdüm. Çerçeveler ve minik vazolar vardı ama sandık yoktu. Tüm odayı aradım. Sandık yoktu.

Arka taraftaki odaya geçip orayı aradım. Hiçbir şey yoktu.

Ranger, "İyi gitmediği izlenimine kapıldım," dedi.

"Joyce, sandığın kasanın arkasındaki rafta durduğunu söylemişti. Ama orada yok. Her yere baktım, bulamıyorum."

"Joyce mu?"

"Bamhardt. Daireme taşındı ve onu dışarı atamıyorum. Tabancayla şok verip hole sürükledim ama yine girdi."

Ranger, "İçeri nasıl girebiliyor?" diye sordu.

"Yangın merdiveninden."

“Oraya elektrik verebilirim.”

“Bu benim de aklıma geldi ama Bayan Delgado’nun kedisi çarpılır.”

Ranger gözlüğümü çıkardı. “Benimle birlikte eve gelmek ister misin?”

Bir adım geriledim. “Teklifin için teşekkür ederim ama *hayır.* Erkeklerle işim olmaz.”

Ranger gülümsedi. “Sonsuza dek mi?”

“Bazı şeyleri kafamda netleştirinceye dek.”

“Peki ya eğer netleşmezse?”

“Eğer kendi kendime netleştiremezsem senden yardım isterim.”

“Bebeğim, kılavuzu karga olanın burnu boktan çıkmaz.”

Apartmanımın otoparkında oturup Vienna Fingers paketinin yarısını yedim. Dairemin ışığı yanıyordu. Joyce sıcacık oturmuş keyif çatıyor, televizyon seyrediyor, muhtemelen kendime aldığım şarabı içiyordu. Ranger kuşkusuz Rangeman’ın yedinci katındaki çatı katındaydı. Morelli büyük ihtimalle evde, Bob’la birlikte maç seyrediyordu. Bense burada, pikabımda saklanıyordum. Ne kadar zavallıca! Vienna Fingers’in kalanını çantama atıp Glock’ımı aldım. Pikaptan inip arka kapıya giden yolu geçtim. Binaya üç metre kala Raz karanlıktan çıkıp önüme atlayıverdi, elinde bıçak vardı.

“Seni kaltak,” dedi. “Şimdi konuşalım. Anlaşalım, ha?”

Elinde bıçakla üzerime atıldı, onu sağlam olan bacağından vurdum. Bir an için ikimiz de şoke olduk, kıpırdayamadık.

Raz eğilip bacağına bakınca derinden bir of çekti. “Lanet olsun,” dedi.

“Konu nedir?” die sordum. “Bende olmayan o fotoğrafı neden istiyorsun?”

“Patron git al, dedi ve ben de alırım. Alamazsam, yine vurulurum. Hem de bu sefer, testislerime taş bağlanmış bir şekilde kafa üstü asılmış haldeyken, gözümden vurulurum.”

Dönüp otoparka doğru yalpalayarak yürüdü.

“Hey,” dedim. “Seninle işim bitmedi. Dur, yoksa vururum.”

“Manyak Amerikalı kaltak,” dedi. “Vursana. Umurumda mı sanıyorsun? Bir daha vur. Ben acıyla yaşarım.”

Gümüş rengi Sentra’sma binip uzaklaştı.

Bay Daly, ikinci katın penceresinden başını uzattı. “Bu da neydi? Silah sesi duymuş olabilir miyim?”

Tabancamı çantama atarken başımı kaldırıp Bay Daly'ye baktım. "Ben bir şey duymadım," dedim. "Birinin televizyonundan gelmiştir."

Daireme vardığımda kesik kesik nefes alıyorum, ellerim titriyordu. Öyle ki, kilidi açabilmek için anahtarı iki elimde birden tutmak zorunda kaldım, içeri girdim, derin derin nefes aldım, şarabı almak için doğrudan mutfağa gittim. Şişenin yarısı doluydu. Yeterdi. Su bardağına biraz şarap koyup oturma odasına gittim. Joyce, beni orada bekliyordu.

"Sandık mağazada değildi," dedim. "Rafta yoktu. Hiçbir yerde yoktu."

"Bu imkânsız. Her zaman rafta dururdu."

"En son ne zaman gördün?"

"Tutuklandığım gün. Frank, Pembe Panterlerle artık işimizin olmadığını söyledi ve anahtarı istedi. Ben de anahtarın yanımda olmadığım söyledim, ona anahtarı asla vermeyeceğimden söz etmedim. Bunu dediğimde sandığa baktığını anımsıyorum. Mağazaya en son o zaman gittim. Daha sonra aynı gün gittiğimde, içeri girmedim."

"Pembe Panterlerin sizi araba hurdalığına attıktan sonra mağazaya gidip sandığı aldıklarına eminim."

Joyce, "Bu çok adice olur," dedi. "Pazarlık etmek için o sandığa ihtiyacım vardı. En azından, anahtar bende. Anahtarın üstünde sandığın numarası var. Sorun şu ki, sandık olmadan Panterlerle iletişime geçmem imkânsız."

Bardağıma baktım. Boştu. "Anahtarı Craigslist'e[17] koyup alıcı çıkar mı diye bekleyebilirsin. Pembe Panterlerin *Facebook* sayfası var mıymış, baktın mı? Herkesin *Facebook* sayfası vardır. Benim yok tabii ama diğer herkesin var."

"Nedense Pembe Panterlerin *Facebook* sayfası olduğunu düşünmüyorum."

"Bu akşam beni görmeye gelen oldu mu?"

"Evet, üzerinden tır geçmiş gibi görünen bir Rus Çingenesi geldi. Adını anlayamadım ama yalpalıyordu. Gözüm pek tutmadı, o yüzden içeri almadım. Karşılaştınız mı?"

"Evet, aşağıda bekliyordu."

"Eee?"

"Onu vurdum, o da gitti."

“Çok güzel. Pizzayı fırına koyalım mı, ne dersin? Biraz daha şarabımız var mı?”

ON DOKUZ

Normalde, pazar günleri kalktığımda kendimi harika hissederim. Kilise ayinine katılmadığım için Tanrı'dan af diler, sonra dönüp uyumaya devam ederim. Bu sabahsa vurduğum adam için endişelenerek uyandım. Hayatını tehdit edebilecek bir yara değildi, ama yine de kurşunu çıkartmak ve iltihap kapmasını önlemekle uğraşmak zorundaydı. Neyse ki, büyük ihtimalle onu bıçakladığım zaman tetanos aşısı yaptırmıştı. Aslında, enfeksiyondan ölse çok daha iyi olurdu. Pek hoş bir adam değildi.

Joyce Bamhardt'ın oturma odamda olduğunu hatırlayınca Raz aklımdan çıkıverdi. Onu evden tamamen yollamanın bir yolunu bulmalıydım, ne kadar çabuk gitse, o kadar iyiydi. Üzerime bir tişört ve eşofman altı geçirip mutfağa gittim. Joyce çoktan mutfağa geçmişti, dolapları karıştırıyor, hiç kuşkusuz somon füme, havyar ve kruvasan arıyordu.

"Güya alışverişe gittin, yiyecek hiçbir şey bulamıyorum."

"Au contraire,[18] en sevdiğim şeyleri ve ayrıca pazar sabahına özel yiyeceğimi aldım. Çilekli Pop-Tartlar."

Kahve hazırladım, kutudan bir tane Pop-Tart çıkardım. Joyce'a, "Düşündüm de," dedim. "Gitmen gerek. Eve gitmelisin. Pembe Panterlerin daha iyi ve daha büyük işlere geçtiğinden eminim. Üstelik tabancan var, değil mi? Eğer seni rahatsız edecek olurlarsa vurur geçersin."

Joyce, "Bu herifler profesyonel," dedi. "Burg'ün serserilerine benzemezler. Ayrıca, çok paspal görünüyorsun. Üzerindekilere bak."

"Eşofman. Çok rahat. Madem konu buna geldi, son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? Tıpkı hayvanat bahçesindeki orangutanların evindeki korkuluğa benziyorsun."

"Farkındaysan kaçıyorum. Boynumdaki kolyeyi satıp birkaç şey aldım, giysi dolabım elimin altında da sanki."

"Saçını taramakla başlayabilirsin mesela."

"Eğer çıtçıtımı vurmamış olsaydın, saçım gayet düzgün görünecekti. Sen esas kendi saçına baksana. Senin saçının güzel göründüğü oldu mu *hiç* acaba?"

"Morelli saçlarımı beğeniyor. Saçlarımın bir enerjisi olduğunu söyler."

“Madem saçına bu kadar bayılıyor, neden burada değil? Hiç *görüşmediğinizi* rahatlıkla söyleyebilirim.”

“Meşgul.”

“Evet, Marianne Mikulski’yle meşgul.”

Fincanıma kahve ve süt koydum. “İşiyle meşgul.”

“Tabii, tabii. Buna inanmaya devam et.”

“Marianne Mikulski evli bir kere.”

“Marianne Mikulski, o ezik kocasından ayrıldı ve avlanıyor. Dedikodulara bakılırsa eski sevgilini avlamış.”

“Dairemden ayrılman konusuna dönelim.”

“Sandığa ihtiyacım var. Panterlerde olduğuna inanmak istemiyorum. Diğer tek ihtimal, Frank’in evinde olması.”

“Neden evinde olsun ki?”

“Belki ben tutuklandıktan sonra, güvende olması için eve götürdü. Veya o ortadan kaybolduğunda karısı almış olabilir.”

“Karısı neden alsın ki?”

“Bilmiyorum. Belki Frank, ona Panterlerden bahsetmiştir. Veya kadın için manevi değeri vardır.”

“Evlerine giremem. Mağaza boştu ve sen şifreyi biliyordun ama ev çok riskli.”

“Kimse yokken girersin.”

“Ne zaman yani?”

“Yarın. Frank gömülürken.”

“Eğer bugün gidersen yaparım,” dedim.

“Sen sandığı bulduğunda gideceğim.”

Yine üç seçeneğim vardı. Pazar günüydü ve camlarımı kapattırmak için tahta bulmam çok düşük bir ihtimaldi. En cazip seçeneğim Joyce’u öldürmek olsa da, bunu beceremeyeceğimi biliyordum. Dolayısıyla, sandığı almak zorundaydım.

Pop-Tartımı ve kahvemi bitirip duş aldım, üzerimi giyindim ve dairemi Joyce’a bırakarak çıktım. Otoparktan çıkıp yan sokakta park halinde duran Lincoln’ın yanından geçtim. Lancer hemen peşime düşüp beni Morelli’nin evine giderken takip etti. Park ettim ve acaba kapıya gitmeden önce aramalı mıyım, diye düşünerek bir dakikalık cinnet geçirdim.

Ya, Marianne Mikulski oradaysa? Ya, bilmek istemediğim bir şeyle karşılaşırsam? Ben öylece oturmuş düşünürken Morelli aradı.

“Orada öylece takılacak mısın, yoksa içeri girecek misin?” diye sordu.

“Yalnız mısın?”

“Bob sayılır mı?”

Telefonu kapatıp kapıya gittim. Bob oturma odasından hızla gelip üzerime atladı, neredeyse beni yere düşürecekti. Ensesini okşayıp köpek sesleri çıkardım.

“İşte benim oğlum,” dedim. “İşte benim kocaman oğlum. Uslu mu? Uslu davranıyor mu bakayım?” Bob kocaman, kabarık, kızıl tüylü bir köpekti, tüyleri güzelce tarandığında bir Golden Retriever’ı andırıyordu.

Morelli camdan dışarı bakarak, “Refakatçin var,” dedi.

“Lancer ve Slasher. Sahte FBI ajanları. Pek tehdit oluşturmuyorlar.”

“Kim oluşturuyor?”

“Razzle Dazzle. Otoparktaki adam. Bir de, Marianne Mikulski.”

“Marianne neden tehdit olsun ki?”

“Onunla görüldüğüne dair dedikodular var.”

“Yani?”

Morelli’nin ayakları çıplaktı, üzerinde solmuş bir kot pantolon ve lacivert tişört vardı. Duştan sonra saçları daha tam kurumamıştı ve fırından yeni çıkmış tarçınlı kurabiye gibi kokuyordu. Üzerine atlayıp kıyafetlerini çıkarmamak ve boynunu yalamamak için kendimi zor tutuyordum. Neyse ki, erkeklerden uzak durduğum için seçim yapmak zorunda değildim.

“Sadece sordum,” dedim.

Morelli mutfağa doğru yürüdü. “Marianne komşum. İki ev aşağıda oturuyor. Bob’la oynaması için köpeğini getiriyor. Bu dedikoduyu çıkaran kim?”

“Joyce Bamhardt.”

Morelli iki fincan kahve koyup birini bana verdi. “Bu sabah annem, büyükannemle birlikte kiliseye giderken uğrayıp tarçınlı kurabiye bıraktı. İkisi de seni sordu. Burnuna yumruk attığımı düşünüyorlar.”

Kurabiyelerden bir tane alıp tezgâha dayandım. “Bunu ben de duyuyorum. Böyle olmadığını söylediğimde insanların hayal kırıklığı yüzlerinden okunuyor.”

“Yeniden mutfağımda olman çok güzel ve bu anı bozmak istemem ama Joyce’la dedikodu yapma fırsatını nereden bulduğunu öğrenebilir miyim?”

“Daireme çöktü. Ondan kurtulamıyorum.”

Morelli, kahveyi ağzından püskürttü. Eliyle çenesindeki kahveyi sildi.

“Tekrar söylesene.”

“Pembe Panterleri duydun mu?”

“Filmlerden mi, mücevher hırsızlarından mı bahsediyorsun?”

“Mücevher hırsızlarından. Joyce, onların kendisinin peşinde olduğunu düşünüyor.”

Morelli, “Devam et,” dedi.

“Joyce’a göre, Frank Korda da bir Pembe Panter’di. Joyce’un Korda’yla ilişkisi varmış ve New York’ta Panterlerle yapılacak bir iş için Korda’ya yardım ediyormuş. Sonra bazı şeyler ters gitmiş ve Panterler onları öldürmeye çalışmış, Joyce kaçmayı başarmış.”

“Ye seninle yaşıyor, neden?”

“Hiç parası yok ve evine dönmeye korkuyor.”

“Panterler hâlâ peşinde diye mi?”

“Korkudan. Ve bulması gereken küçük bir sandık var.”

“Ve senden onu bulmanı mı istiyor?”

“Evet.”

Morelli, “Baştan başlayalım,” dedi. “Korda, Pembe Panter değildi. Aslında, Pembe Panterler diye bir örgüt yok. İnterpol birbiriyle çok alakası olmayan bir grup elmas hırsızından tek bir isimle bahsetmek için onlara bu ismi verdi. Bunlar daha ziyade, eski Yugoslavya, şimdiyse Karadağ olan yerden gelme suçlular.”

Tarçınlı kurabiyemi bitirip kahvemi yudumladım. Bunu duyduğuma çok da şaşırmamıştım. Zaten her şey çok abartılı görünmüştü.

Morelli, “Devam edelim,” dedi. “Vakayı oluşturmak için Frank Korda’dan ve ezilen Mercedes’ten yeterince cinayet kanıtı topladık. Bazı test sonuçları hâlâ çıkmadığı için şimdilik sana bundan daha fazlasını söyleyemem ama katilin Karadağlı olmadığına seni temin ederim.”

“Joyce mu?”

“Sanmıyorum ama adı hâlâ listede.”

“Onun usta bir yalancı olduğunu biliyorum ama şu Pembe Panter olayına inanmış gibi görünüyordu.”

Morelli, “Belki de, Korda ona yalan söylüyordu,” dedi. “Ne için?”

Morelli omuzlarını silkti. “Seks için değil. Joyce’u Dollar Store’dan[19] boncukla satın alabilirsin.”

Şu hazine sandığı olayına girmek istemiyordum. Morelli'den öğrendiklerimin ışığında, hazine sandığının hiçbir anlamı yoktu. Yine de, sandığın peşine düşüp Korda'nın evine girmem çok zayıf bir ihtimaldi ve Morelli'yi buna karıştırmak istemiyordum. Çünkü daha ziyade, onun yasayı bana tercih edeceğinden ve beni yolumdan döndüreceğinden korkuyordum.

Morelli, parmağını tişörtümün boyun kısmında gezdirdi. "Bu arada, seksten bahsetmişken yukarıda benim de boncuklarım var, eğer ilgini çekiyorsa."

"Beni Joyce'la bir mi tutuyorsun?"

"Hayır. Joyce'a boncuğumu vermezdim."

"Cazip bir teklif ama erkeklerle işim olmaz."

Morelli, "Bütün erkeklerle mi?" diye sordu.

"Evet."

"Eğer *bütün* erkeklerleyse o zaman anlaşabilirim galiba. Prensibini değiştirdiğinde haber ver."

Çantamı omzuma attım. "Uğramam gereken yerler var. Yapacak işlerim var."

Morelli, beni tutup kendine çekti. Dilini, boncukları yeniden düşünmeme yetecek kadar kullanarak beni öptü. Midemin alev aldığını hissettim.

"Mımm," dedim.

"Kalmaman çok kötü. Boncuk konusundaki uzlaşmayı bir tane daha tarçınlı kurabiyeyle tatlandırabilirdim."

"Tarçınlı kurabiye cidden muhteşemdi."

Bir saat sonra yeniden Morelli'nin ön kapısındaydım.

Morelli'ye, "Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedim.

"Bu, telafi seksi sayılır mı? Ya da hâlâ yapmamız gereken telafi seksi var mı?"

"Erkeklerden uzak durmam gerekiyordu. Ve ayrıca hiç boncuk alamadım."

"Evet, boncuk konusunda yalan söyledim ama istersen tarçınlı kurabiye verebilirim."

"Alacağım olsun."

"Joyce'u dairenden atmak için yardıma ihtiyacın var mı? Fiziksel olarak uzaklaştırabilirim."

“Bunu yaptım bile. Yangın merdiveninden geri geliyor.”

“Pencerelerine daha iyi kilitler takabilirim. Alarm kurabilirim. Güvenlik kamerası takabilirim veya tahta çakabilirim.”

“İş buraya varabilir ama şimdilik eve gidip onunla konuşacağım.”

Kapıyı açtım, sokağın karşısında duran Lincoln’a baktım. Morelli, “Onlardan kurtulmamı ister misin?” diye sordu. “Hayır. Beni takip etmelerine alıştım. Bence zararsızlar.”

Morelli beni alnımdan öptü. “Beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Az çok.”

Pikaba atladım, Joyce’un yanına dönmeden önce Lahonka’ya son bir kez uğramaya karar verdim. Lahonka’nın dairesinin önüne gidip boş avluya baktım. Hiç oyuncak yoktu. Yürüyüp kapıyı çaldım, uyduruk menteşelerle tutturulan kapı ardına kadar açıldı. Daire boştu. Hiç mobilya yoktu. Geniş ekranlı televizyon yoktu. Lahonka yoktu.

Lancer ve Slasher, arkama park etmişlerdi. Sessizce oturmuş olan biteni seyrediyorlardı. Lahonka’nın yan dairesinin kapısını çaldım. Yaşlı bir adam kapıyı açtı.

“Lahonka’yı arıyorum,” dedim.

“Gitti. Bu sabah erkenden gitti. Kapının önüne bir pikap geldi, her şeyini ona yükledi ve gitti.”

“Nereye gittiğini biliyor musunuz?”

“Güneye,” dedi. “New Orleans’ta ve Tampa, Florida’da kız kardeşleri var. Onlardan birine gitmiş olabilir.”

Adama teşekkür edip pikabıma geri döndüm. Birisi bölgeden tüydüğünde dosyası benim için ikincil hale gelir. Eğer kefaleti yeterince yüksekse Connie elektronik ortamda araştırma yapar. Kaçağın nerede olduğunu bulursa yerel olmayan bir kelle avcısı kullanabilir veya Ranger ya da Vinnie’yi gönderebilir. Lahonka’nın kefaleti düşüktü.

Arkamda yarım arabadan az mesafede Lincoln’la şehrin diğer tarafına geçtim. Hamilton’daki Tasty Pasty Bakery’de durup Joyce’a bir torba dolusu kruvasan aldım. Lancer ve Slasher’a da bir şey alırdım aslında ama onlara zaten daha önce pizza ikram etmiştim ve para içinde yüzmüyordum. Beni apartmanımın köşesine kadar takip edip yan sokağa park ettiler. Onlara paralel oluncaya dek geri gidip camımı indirdim.

Slasher’a, “Planınız nedir?” diye sordum.

Slasher, “Senin peşindeyiz,” dedi. “Bizi fotoğrafa götürmeni bekliyoruz, sonra üzerine atlayacağız.”

“Dairemde olmadığını nereden biliyorsunuz?”

“Olmadığını söyledin.”

“Bana inandınız mı yani?”

Slasher’ın yanakları hafifçe kızardı. “Olabilir.”

Camımı kapatıp otoparka devam ettim. Raz’i etrafta göremiyordum. Acıyı sevmesine rağmen, vurulmanın onu bir nebze yavaşlattığını umuyordum.

Daireme girdiğimde Joyce çizgi film seyrediyordu. Ona kurvasan torbasını verip televizyonu kapattım.

“Flaş haber,” dedim. “Morelli’yle konuştum. Frank Korda, Pembe Panter değilmiş. Panterler, Avrupa’da faaliyet gösteren pırlanta hırsızlarıymış ve gerçek bir örgüt bile değillermiş.”

Joyce, “Belki de, başka Pembe Panterlerdendi,” dedi. “Bir tane olduğunu kim söyledi ki?”

Bu konuda asla tartışmayacaktım. “Önemi yok,” dedim. “Gitmek zorundasın. Burada daha fazla kalamazsın. Seni öldürmeye çalışan biri varsa da umurumda değil. Gitmezsen seni *ben* öldürürüm.”

Joyce, elinde kruvasan torbasıyla ayağa kalktı. “Zaten ben de daha fazla dayanamıyorum. Banyonda daha fazla zaman harcayacağıma, ölürüm daha iyi. Ayrıca, televizyonun da iğrenç. Anlaşalım. Gideceğim ama yarın sandığı arayacağına söz ver.”

“Asla.”

“Söz ver, yoksa gitmem. Eğer bu banyoya ve televizyona sen katlanabiliyorsan, ben de katlanabilirim.”

Yüce Tanrım! “Çabalarım,” dedim. “Ama söz veremem.”

Beş dakika sonra, Joyce ve kruvasanları, kapımın -ve neredeyse hayatımın- dışındaydı. Rex’i ve kafesini yeniden mutfağa götürüp tezgâhın üstüne koydum. Ona temiz su ve bir parça Pop-Tart verdim, kalanını kendim yedim. Dizüstü bilgisayarımı yatağın altından çıkarıp yemek masamın üzerine koyup açtım. İlerleme kaydediyordum.

YİRMİ

Frank Korda ve eşi Pat, iki arabalık garajı ve maun ağacından yapılma ön kapısı olan, siyah panjurlu, kolonicilik dönemi mimarisine sahip beyaz bir evde yaşıyordu. Bu ev, Hamilton'ın orta sınıf sakinlerinin oturduğu bir çıkmaz sokağın sonundaydı. Korda'nın anma töreni sabah saat dokuzdaydı. Daha sonra cenaze defnedilecek ve arkasından dostları ve akrabaları ikramlar için bu eve geleceklerdi. Güneş doğarken kolaçan etmek için evin önünden arabayla geçtim. Sessizlik hâkimdi. Işıklar yanmıyordu. Dul kadın erkenci bir tip değildi demek ki.

Ben de erkenci bir tip değildim ama bugün görev başındaydım. Joyce'u dairemden atmak istiyordum ve şu sandığa merak sarmıştım. İçindekileri görmek istiyordum.

Lula'yı arayıp arkamı kollaması gerektiğini söylemiştim. Saat 08.30'da kafede buluşacaktık. Cenazeye uygun giyinmesini istemiştim, böylece ortamda sırıtmazdık ve komşular içeri sızdığımızı fark etmezdi. Eve nasıl gireceğim konusunda en ufak fikrim yoktu. Arka camı kırabilirdim belki. Eğer alarm çalarsa girdiğim gibi geri çıkardım, Joyce de sandık olmadan yaşamak zorunda kalırdı.

Her zamanki siyah cenaze kıyafetimi ve siyah topuklu ayakkabılarımı giymiştim, küçük korsan sandığını rahatça içine atabileceğim büyük bir çanta takmıştım. Kafenin önüne park ettim; Lula, Firebird'ünü arkama çekti. İnip yürüdü.

"Firebird ile gitmek istersin sanmıştım," dedi. "Kalabalıkta pikaba göre daha az göze çarpar."

Arabasına baktım. "Bilemiyorum. İkisi de aynı derecede dikkat çekici bence. Firebird kıpkırmızı."

"Evet ama sevgilim senin pikabına sığmıyor ve takım elbiseyle bagajda oturması çok dikkat çeker."

"Sevgilin mi?"

"Kas gücüne ihtiyacımız olur diye düşünerek onu da getirdim. Takım elbise giydirdim, her şeyini ayarladım. Dün gece annesiyle tanıştım, pek bir şey demedi ama beni sevdi sanırım."

Lula'ya, "O gelemez," dedim. "Bir eve gireceğiz. Bu yasadışı."

"Sorun yok. O zaten sürekli yasadışı şeyler yapıyor."

“Sorun bu değil ki. Tanık istemiyorum.”

“Seni anlıyorum ama onu arabamdan nasıl indireceğimi bilmiyorum.”

“Arabada kalsın. Pikabı alalım. Ona bir saate kadar döneceğimizi söyle.”

Lula arabasına gitti, Buggy’yle kısa bir konuşma yapıp yeniden pikaba döndü.

“Her şey tamamdır.”

Trafiğe çıktım, Buggy arkamdan geliyordu.

Lula yan aynadan bakarak, “Hıh, yanlış anlamış olmalı,” dedi.

Birkaç sokak ilerledim, Buggy hâlâ yakınımızdaydı. Lula’ya, “Ondan kurtulmaya çalışırken zaman kaybediyorum,” dedim. “Şunu cebinden arayıp uzaklaşmasını söylesene.”

Lula, “Ceptelefonu yok ki,” dedi. “Annesi yeteri kadar para vermiyor. Kendi alabilmek için de yeteri kadar cüzdan çalamadı henüz. İnsanlar kapkaççılar hakkında yanlış düşünüyor. Geçinmek zor.”

“O zaman neden bir işte çalışmıyor?”

Lula, “İnsan sevdiği işi yapmalı,” dedi. “O, kalbinin sesini dinleyen bir adam.”

Korda’nın sokağına saptığımda, siyah cenaze limuzini ters tarafa doğru yanımdan geçti. Bu limuzin Pat Korda’yı anma törenine götürüyordu, bu da evin boş olduğu anlamına geliyordu. Pikabı park edip birkaç dakika evi gözetledim. Dışarıda park edilmiş başka araç yoktu, hiç hareket yoktu. Hikâyeme kılıf olsun diye, Giovichinni’ye uğrayıp bir tencere erişte almıştım. Eğer gerekirse, saati yanlış anlayıp erken geldiğimi söyleyecektim.

Elimde tencereyle kapıya yürüyüp zili çaldım. Açan olmadı. İçeriyi dikkatle dinledim. Ev sessizdi.

Lula ve Buggy arkamdaydılar. Lancer ve Slasher ise Firebird’ün arkasına park etmişlerdi. Lula’nın üzerinde siyah elastan bir mini etek, siyah kruvaze bir bluz ve daha zayıf birine göre tasarlanmış, sahte leopar kürk vardı. On iki santim sivri topuklu siyah ayakkabılar giymişti. Saçlarıysa duruma göre ayçiçeği sarısıydı. Buggy ise Rus malı ikinci el takım elbisesinin içinde bir aynasız gibi görünüyordu.

Lula, “Aşkımın kapıyı tekmeleyerek açmasını ister misin?” diye sordu.

“Hayır!”

“Arkadan dolaşıp camı kırsak?”

“Hayır. Mülke zarar vermek istemiyorum.”

Lula, “O halde, içeri nasıl gireceğiz?” dedi.

Buggy beni kenara iterek, “Ben giriyorum,” dedi. “Beklemekten sıkıldım.”

Ve kapıyı açtı. Kilitli değildi. Parmak uçlarımda içeri girip etrafa bakındım. Lula’ya, “Büfeyi kurmuşlar,” dedim. “Buggy’nin bir şey yemesine *SAKIN* izin verme.”

Lula, Buggy’ye, “ Duydun mu, aşkitom?” dedi. “Cenaze yemeğine dokunmayacağız. Burada işimiz bitince seni kahvaltıya götüreceğim.”

Buggy, “Kahvaltıyı severim,” dedi.

Mutfağı bulup elimdeki tencereyi setin üzerine bıraktım. Tezgâhın üzerinde bir sürü tencere, fırından gelmiş kesekağıtları ve birkaç kahveli kek vardı. Profesyonel bir kahve semaveri hazırdı ve semaverin yanında dolu bir bar vardı. Mutfağa hızlıca göz gezdirip yemek odasına, sonra da oturma odasına geçtim.

Lula arkamdan geliyordu. “Ne arıyoruz?”

“Küçük bir sandık. Korsan sandığı.”

“Şöminenin üzerinde duran gibi mi yani?”

Vay anasını, işte sandık! Tam da Joyce’un tarif ettiği gibi.

Lula sandığı şöminenin üzerinden alıp inceledi. “Bu sandığı bu kada özel yapan nedir? İçinde ne var?” sandığı ters çevirip altına baktı. “Şöyle yazıyor: *Bayan Kitty, Huzur İçinde Uyu*”

Sandığın kapağı açıldı, küller Lula’nın üzerine dökülüp tüm odaya yayıldı.”

Lula, “Bu da ne?” dedi.

Elimi ağzıma kapattım. Gülsem mi, öğürsem mi, çığlık mı atsam bilemedim. “Sanırım Bayan Kitty yakılmıştı, bunlar onun külleri.”

Lula kendine baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Kediye alerjim var. Boğazım şişiyor. Nefes alamıyorum. Boğuluyorum. Biri bir şey yapsın, 911’i arayın!”

Mutfağa koşup kilerden minik elektrik süpürgesini aldı, üzerindeki küllerden kurtulmaya başladı.

“Kahrolası kediler,” dedi.

Zavallı Bayan Kitty’nin ebedi istirahatgâhı fena olmuştu.

Lula yüzüne dokundu. “Kurdeşen olmuş gibi görünüyor muyum?”

“Hayır, görünmüyorsun,” dedim. “Kedi külüne alerjin olamaz. Sterildir. Kızarıklık yok.”

“Kurdeşen olmuş gibiyim. Pütür pütür kızarıklık olduğuna eminim.”

“Her şey kafanda biter,” dedim.

Lula, “Çok çabuk etkileniyorum,” dedi. “Ailem histeriye meyillidir.”

Sandığı inceledim, başka sahte bir alt kısmı veya gizli bir mesaj var mı diye bakındım. Bir şey bulamayınca sandığı yeniden şöminenin üzerine bıraktım.

Buggy, “Artık kahvaltı yapalım mı?” diye sordu.

Lula’ya, “Evi hızlıca arayıp başka sandık var mı diye bakacağım,” dedim. “Ziyaretçilere karşı gözlerini açık tut, bu arada Bayan Kitty’nin küllerini temizlemek istersin belki.”

Evi gelişigüzel aradım, bir şey bulamadım, on dakika sonra hep birlikte kapıdaydık. Lula ve Buggy, Firebird’e atlayıp kahvaltı yapmaya gittiler. Ben de pikabımı iki blok öteye çekip cenaze yakınlarının mezarlıktan dönmelerini bekledim.

Lancer ve Slasher arkama park etmişlerdi. Şu an için pek bir tehdit oluşturmuyorlardı ama patronları düğmeye basarsa, bu durum değişebilir diye düşünüyordum. Ve kendimi acil bir tehdit altında hissetmesem de, büyük, korkunç ve iğrenç bir sorunum olduğunu bana sürekli hatırlatıyorlardı.

Arabalar doluştuğunda neredeyse öğlen olmuştu. Bu arabalardan birinde büyükannemin olduğundan emindim. Onsuz olmazdı. Son arabanın da gelmesini bekledikten sonra, kalabalığa katılmak için bir on dakika daha bekledim. Morluklarımı kapatmak için adamakıllı bir makyaj yapmıştım, ama zaten on dakika sonra herkes bir iki içki yuvarlamış olacağından ve akılları fikirleri karides salatasında olacağından, kimse buna dikkat etmeyecekti.

Eve girip büyükannemi buldum. Esther Philpot’la birlikte kanepede oturuyordu. Porto şarabına benzer bir şey içiyorlardı, ellerinde birer tabak kurabiye vardı. Merhaba deyip tabağından bir kurabiye aldım.

Büyükannem, “Seni cenazede göremedim,” dedi.

“Yetişemedim,” dedim. “Daha önceden verilmiş bir sözüm vardı.”

Büyükannem, Esther’a, “O, çalışan bir kadın,” dedi. “Ve bir tabancası var. Benimki kadar büyük değil ama fena sayılmaz.”

Esther, büyükanneme, “Sende ne var?” diye sordu.

Büyükannem, “45’lik uzun namlulu,” diye cevap verdi. “Peki ya sen?”

“Bende küçük bir Beretta Bobcat var. Geçen yıl Noel’de torunum verdi.”

İkisi birden bana baktılar. Esther, “Sende ne var canım?” diye sordu.

“Glock.”

Büyükannem, “Çıkarsana şu mereti,” dedi. “Ne zaman Glock aldın? Görebilir miyim?”

Esther, “Glock’ım olsa hoşuma giderdi,” dedi.

Uzanıp çantamın içindeki tabancama baktılar.

Büyükannem, “Çok güzel,” dedi.

“Ben azıcık dolaşayım.” Etrafa bakındım.

Büyükannem arkasına yaslandı. “Yemek odasında küçük top kekler, mutfakta da likör var. Sanırım yaslı dulu da orada bulabilirsin. Daha törendeyken bile zil zurna sarhoştu. Onu suçlayamam. Cenaze stresli ve berbat bir iştir.”

Esther, “Berbatmış, aman götüm!” dedi. “O üzgün falan değil. Kutlama yapıyor. Onunla sadece ev için birlikte kalıyordu. Bunu herkes biliyor. Frank onu aldatıyordu zaten. Mitchell Menton’ın karısı Cheryl’la. Ve bir de, Bitsy Durham vardı. Kocası kent konseyinde çalışıyor. Daha başkaları olduğuna eminim.”

Büyükannem, “Sanırım Frank, şu orta yaş krizlerinden birindeydi,” dedi.

Esther, “Bir kuyumcuyla ilişki yaşamanın avantajları vardır galiba,” dedi.

Mutfağa geçtim, Pat Korda domuz pastırması sarması atıştıyor ve renksiz bir şey içiyordu.

“Votka mı?” diye sordum.

“Lanet olsun,” dedi.

İçkiden kendim için su bardağına biraz koydum. “Bence de.”

Pat, “Sana dedim,” dedi. “Haline baksana. Görünüşe göre, birisi seni fena benzetmiş.”

“Evet, son haftalarda oldu.”

Pat gözlerini yuvarlayıp biraz sola kaydı. “Anlatsana.”

“Kocan için üzüldüm.”

“Teşekkürler. Biraz domuz pastırması ister misin? Votkayla iyi gidiyor ama votkayla her şey iyi gitmez mi ki zaten?”

“Şöminenin üzerindeki sandığı gördüm. Korsan sandığına benziyor.”

Pat, “Bayan Kitty,” dedi. “Kedimizdi. Frank onu dükkânda saklardı ama o ölünce sandığı eve geri getirdim.”

“Enteresan bir sandık. Özel yapım mı?”

“Frank onu evcil hayvan krematoryumundan almıştı.” Frank Korda’yı eğer Pember Panterler öldürmediyse, Joyce öldürmediyse, o halde kim öldürdü? Karısı olabilir mi? “Pembe giyer misin?” diye sordum.

“Hayır. Pembeden nefret ederim.” Votkasından bir yudum daha aldı. “Frank pembe severdi. Hayatı pembeydi. Sürtüklerine de Pembe Panter olduğunu söylerdi. Hah! Düşünebiliyor musun?”

“Bunu biliyor muydun?”

“Tatlım, kadınlar her haltı bilir. Frank, bunu rutin haline getirmişti. Bunu bir Schwarzenegger filminden kapmıştı: *Gerçek Yalanlar.* Schwarzenegger bir casustu ve bunu karısı bile bilmiyordu. Kadın onun sıkıcı bir tip olduğunu düşünüyordu. Ama kendini casus diy*e yutturan* başka bir adama bayılıyordu. Yani kadın, çakma casusa vermeyi düşünüyordu, tamam mı? Her neyse, Frank bu filmi seyretti ve kendini kaptırdı. Yüz kere seyretmiştir. Sigaran var mı?”

“Hayır, üzgünüm. Sigara kullanmıyorum.”

“Lanet olsun, artık kimse sigara kullanmıyor. Ne zaman bir sigara içeyim desem, kimse içmiyor.”

“Pembe Panter-Schwarzenegger rutinine dönersek,” dedim.

Pat pastırmayı bırakıp peynire geçti. “Frank muhteşem görünüşlü bir adam değildi. Kısa boylu, kel ve gözlüklüydü, yapılı bir vücudu yoktu. Ama büyük bir mücevher hırsızı gibi davranabileceğini ve kadınları böylece yatağa atabileceğini keşfetti. Düşün işte.”

“Sen bunları nereden biliyorsun? Sana anlatıyor muydu?”

“Bir şeyler karıştırdığım biliyordum, bir dedektif tuttum. O da parçaları benim için birleştirdi.”

“Ama Frank’i boşamadın.”

“Bunu düşündüm ama amaç neydi ki? Rahatım yerinde. Evimi seviyorum. Çöpü atacak, karı küreyecek biri var. Ayrıca işin en iyi kısmı, Frank’in ihtiyaçlarını karşılayacak aptal sürtüklerin olmasıydı. Onlara meyve sepetinin tamamım veriyordum ama kendimi vermek istemiyordum.”

Boşalan bardağına baktı. “Oh, lanet olsun. Birisi votkamı içmiş. Ah, bir dakika, ben içtim ya!” Deli gibi, histerik bir şekilde güldü.

“Frank’i kim öldürmüş olabilir sence?” diye sordum.

“Muhtemelen kendisine verilen kolyenin sahte olduğunu çakan bir Pembe Panter sürtüğü. Şahsen, yüzde yüz mutlu değilim. Çünkü artık çöpü dışarı kendim çıkarmak zorundayım.”

Pat Korda’yı bırakıp büyükannemin yanına döndüm. “Eve dönüyorum,” dedim. “Seni bırakayım mı?”

“Hayır, teşekkürler. Esther’la birlikte döneceğim. Mezarlıktaki töreni kaçırman kötü oldu. Mezarlık çok hoştu.

Merhum birkaç parça odunla gömüldü. Şimdi kendini kamp yapıyor gibi hissediyordur. Kamp ateşi gibi koktuğuna yemin edebilirim.”

Esther, başını evet anlamında salladı. “Kesinlikle kamp ateşi gibi kokuyordu. Çok hoş bir kokuydu.”

Saksağan’ın mezarını ziyaret etmem gerektiğini kafama not ettim.

YİRMİ BİR

Üzerimi değiştirmek için eve döndüğümde Joyce'un geri döndüğünü gördüm.

"Bak işte," dedim. "Seni vurup cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere gömeceğim."

"Sakin ol. Sandığımı almaya geldim sadece. Sabah Korda'nın evine gittin, değil mi?"

"Doğru. Hem iyi, hem de kötü haberlerim var. İyi haber şu: Pembe Panterler seni öldürmeye çalışmıyor. Kötü haberse hazine sandığını buldum ama içindeki tek hazine Kordaların kedisi Bayan Kitty'nin külleriymiş."

Joyce'un rengi attı. "Sana inanmıyorum."

"İnan. Çünkü doğru. Pat Korda'ya sor. Sandığı şöminesinin üzerine koymuş. Sırf merakımdan soruyorum, o sandığı *cidden* ne için istiyordun?"

Joyce, dudaklarını sımsıkı birleştirdi, birkaç saniye duraksadı. "Bu gerçekten çok üzücü," dedi nihayet. "Sanırım gerçekten doğruyu söylüyorsun. Böyle iğrenç bir şeyi uyduracak kadar hayal gücün yok."

"Peki ya sandık?"

"Artık önemi yok. Frank, kasanın şifresini onun içinde sakladığını söylemişti. Yarısı bendeki anahtarın üzerinde, yarısı da sandığın içindeymiş."

"Kasayı mı soyacaktm yani?"

"Hayır. Şifreyi satacaktım. Kasayı soyarsam, çalıntı mal satan birini bulmam gerekirdi. Ve Pembe Panterlere güvenme şansım pek yoktu. Sonra aklıma sen geldin. Gidip Ranger'a kapıyı açtıracak kadar budalaydın. Bana sandığı getirebilirdin."

"Peki ya, şifreyi satın alan kişi? O içeri nasıl girecekti?" Joyce, "Orası benim sorunum değil," dedi. "Ön vitrinden içeri buldozerle girse bile umurumda olmazdı."

Joyce'un hâlâ eskisi gibi iğrenç ve kokuşmuş olduğunu bilmek içimi rahatlattı. Kendi hayatımın büyük kısmı kontrolüm dışında gelişiyordu, başkalarının tutarlı olduğunu bilmek güzeldi.

Joyce'a, "Her şey anlaşıldığına göre, sanırım artık gidiyorsun ve bir daha da dönmüyorsun," dedim.

“Evet, sanırım ama birinin beni bırakması lazım. Arabamın preslendiğini unutmadın ya.”

“Buraya nasıl geldin?”

“Taksiyle. Ve yine taksiyle dönemem. Gelir kaynağım buhar olup uçtu.”

***

Kırk beş dakika sonra, Joyce’u evine bıraktım.

Joyce, “Pembe Panterlerin peşimde olmadığından eminsin, değil mi?” diye sordu.

“Eminim. Korda her şeyi uydurmuş. Kadınları yatağa atmak için uydurduğu bir hikâyeymiş. Tek sen değilsin. Ve eğer sana mücevher verdiyse, muhtemelen sahtedir.”

“Hayır. Bunu kolyemi rehin verdiğimde anladım zaten. Bir şey almadım.”

İçimde dikiz aynasından bakarsam Joyce’un arkamdan koştuğunu görürüm korkusuyla yola koyuldum.

Çantamda kira paramı kazanmak için üzerinde çalışmaya başlamam gereken bir tomar dosya vardı. Lahonka, Buggy ve Joyce’u hallettikten sonra, *enerjimi artık hayatta kalmaya, yani fotoğraf avcılarından kurtulmaya vermem gerekiyor,* diye düşündüm. Raz her an karşıma çıkabilirdi, ben onu bulamazdım. Brenda aynı nişanlı saçmalığına devam edecekti, en azından şimdilik. Bu da, Lancer ve Slasher’ı zayıf halka olarak gösteriyordu. Beni takip etmekten başka talimat almadıklarına ikna olmuştum. Gerçek bilgi istiyorsam gıda zincirinin üst basamağına çıkmalıydım.

Şehir merkezine doğru giderken Berger’ı aradım. “Fotoğraf olayıyla ilgili herhangi bir gelişme var mı?” diye sordum.

“Önemli bir şey yok.”

“Peki ya önemsiz şeyler?”

“İnsanların üçte ikisi, ikinci eskizin Ashton Kutcher’a benzediği konusunda hemfikir.”

“Lancelot veya Larder hakkında bir şey var mı?”

“Hayır.”

“Olsa söyler miydin?”

Bir anlık sessizlik. “Kesinlikle.”

Cevap vermeden önce duraksamasından, aslında cevabının hayır olduğunu anladım. Telefonu kapatıp Morelli'yi aradım.

"Joyce gitti," dedim. "Dairem yine bana kaldı."

"Bu bir davet mi?"

"Hayır. Bir açıklama. Davet mi istiyorsun?"

"Belki."

"*Belki* mi?"

"Şu an müsait değilim. Korda olayıyla ilgili bir tutuklama yapmaya hazırlanıyoruz."

"Gerçekten mi? Kimi peki?"

"Sana söyleyemem."

"Bana takılıyor musun?"

"Tatlım, sana takıldığım zaman nefesin kesiliyor ve daha fazlasını istiyorsun."

"Şimdi öyle yapmam," dedim. "Şu an dişlerimi kilitliyorum, gözlerim kısık."

Morelli, "Gitmem gerek," dedi.

"Hayır! Bana bir iyilik yap."

"Umarım takılmakla ilgili bir şeydir."

"FBI ve beni muhtemelen öldürmek isteyen üç kişiyle ilgili."

"Gözüm üzerinde," dedi.

"Berger hiç yardımcı olmuyor. Bir şeyler biliyor ama paylaşmıyor. Seninle konuşur diye düşündüm."

"Seni ararım."

Morelli kendi tarafından çalışırken ben de duruma başka bir açıdan yaklaşayım, diye düşündüm. Broad üzerinde beş yüz metre gidip sağa, yan sokağa döndüm, sonra bir daha sağa ve kefalet ofisinin önünde bir park yeri buldum. Connie'nin arabası oradaydı. Vinnie yoktu. Lula yoktu.

İçeri girdiğimde Connie, *Star* dergisinin sayfalarını karıştırıyordu.

"N'aber?" dedim. "Millet nerede?"

"Vinnie evde saklanıyor. DeAngelo, bir Ferrari isteyecek diye korkuyor. Lula bir yerlerde, şu moron herifin üzerinde inliyor. Ve ben de bu cehennem deliğindeyim. Tepemde sıçanların gezindiğini duyabiliyorum. Bir saldırı planladıklarına eminim."

“Benim için biraz araştırma yaparsın diye umuyordum. Mortimer Lancelot ve Sylvester Larder hakkında araştırma yaptık ama daha derine inmemiz gerekiyor. Bu insanlar birisi için çalışıyor. Kim olduğunu bulmak istiyorum. Kumarha nede güvenlik görevlisi olarak çalışırken tanıştıkları biri olmalı.”

Connie, “Bu da araştırmayı elli bin kişiyle sınırlar,” dedi.”

“Karanlık birisi olmalı.”

“Tamam, kırk beş bin oldu.”

“Fikrin var mı?”

“Kredi kartı ödemelerine bakabilirim ama nakit ödeme yapıldıysa bunu asla göremeyiz. Kumarhaneye gidip oradakilerle konuşsan daha iyi olur.”

“Lula’yla birlikte gitmek isterim ama o morondan ayrılamıyor.”

Connie, “Gerçek aşkı olduğunu söylüyor,” dedi. “Şu aşk iksiriyle ilgili bir durum.”

Lula’nın gerçek aşkını bulmak istemesini anlıyordum. Ve çamurlu suyu, çorba suyuna dönüştürmek için gösterdiği çabayı da anlıyordum. Buggy’nin onun gerçek aşkı olmadığına tamamen inanmıyordum, zira Lula’nın eski sevgililerini de görmüştüm ve Buggy’nin onlardan çok da bir farkı yoktu. Ama Lula’nın gerçek aşkı olsun veya olmasın, Buggy’ye daha fazla tahammül edemeyecektim. Buggy’nin gitmesi gerekiyordu. Eğer Lula bu fiyaskoyu başlatanın aşk iksiri olduğuna kendini ikna ederse, kendini bundan kurtulmaya da ikna edebilirdi.

Büyükannemi aradım. “Annie Hart’la konuşmam gerek.” Büyükannem, “Bu akşam bovling oynayacağız,” dedi. “Beni o alacak. İstersen onu akşam yemeğine davet edebiliriz.”

“Harika olur. Anneme, Annie’nin tabağının yanına üç tabak daha koymasını söyle lütfen.”

Sonra Lula’yı aradım. “Neredesin?” diye sordum. “Şekerparemle birlikte alışveriş merkezindeyiz. Dairy Queen’de dondurma yemek istedi, bir de deri cekete ihtiyacı var. Ona uygun deri ceket bulmak kolay değil, çok fazla deri lazım. Ona ceket yapmak için bir ineğin tüm derisini kullanmak gerek. Neyse ki, kredi kartımın limitini yükselttiler.”

“Vampir olduğunu zannettiğinde aslında sadece dişinin apse yaptığı zamanı hatırlasana.”

“Evet.”

“Ve bu sabah kedi külüne alerjin olduğunu zannettiğini ama aslında iyi olduğunu hatırla.”

“Evet.”

“Buggy’ye olan bu ilgin, bu anlattığım diğer hayali şeyler gibiyse? Hadi ama.”

“Kolay etkilenen biri olduğumu kabul ediyorum ama Shrek’in gerçek aşkım olduğundan eminim.”

“Buggy’yi mi kast ediyorsun?”

“Evet, ne dedim ki?”

“Gerçek aşkının Shrek olduğunu söyledin.”

“Pekâlâ, Buggy çok *Shrek'vari* bir tip.”

Lula’ya, “İşte şimdi bir yere varıyoruz,” dedim. “Belki de, gerçekten Shrek, senin gerçek aşkındır.”

Lula, “Bunu düşüneceğim,” dedi.

Lula’ya, “Bu akşam Atantic City’ye gitmem gerek, biraz araştırma yapacağım,” dedim. “Var mısın?”

“Tabii ki. Altantic City’ye bayılırım. Buggy’yle birlikte oranın altını üstüne getiririz.”

“Saat altıda annemlerin evde buluşalım. Yemek yer, güneye doğru yola çıkarız.”

Eğer biri hakkında bilgi almak istemiyorsanız, kot pantolon ve tişört, Atlantic City kumarhaneleri için mükemmel bir kıyafettir. Ama eğer amacınız bilgi almak, bedava içki ve akşam yemeğiyse biraz göğüs çatalı göstermekte sakınca yoktur.

Eve gittim, üzerimdekileri marka bir kot pantolon, dar ve derin dekolteli kırmızı bluzumla değiştirdikten sonra bantlı, topuklu açık ayakkabılarımı giydim. Sallantılı küpelerimi taktım, birkaç kat maskara sürdüm. Şok tabancamı, Glock’ımı ve diğer kızsal eşyalarımı daha zarif bir çantaya aktardım. Artık gitmeye hazırdım.

Altıya birkaç dakika kala annemlerin eve vardım, pikabı Annie’nin arabasının arkasına park ettim. Lancer ve Slasher de yarım blok ileri park ettiler. Sokakta hiç trafik yoktu. Yaşlılar hâlâ restoranda, indirimli yemeklerini yiyorlardı. Çocuklar futbol ve piyano derslerinden eve yeni dönmüşlerdi. Çalışan anneler mutfakta çılgın bir telaşla yemek hazırlarken bir yandan da Costco’dan[20] aldıkları şarapla beraber

Cheetos tıkınıyorlardı. Annemlerin sokağındaki erkekler, televizyon başından ayrılmayan tiplerdi. Ön avluların hiçbirinde ipotek levhası yoktu. Buradaki komşuluklar uzun süreliydi. Evleri suyun altında kalsa umursamayacak, çalışkan insanlar. Burg'de hiç kimse kefalet kullanmazdı.

Büyükannem kapıda beni bekliyordu. "Gündüz çok erken ayrıldın," dedi. "Dulun kafası güzel oldu, tavuklu salatanın üzerine düşüp bayıldı. Yukarı taşıdılar. Bunu her gün görmezsin."

"Annie nerede?"

"Mutfakta, annene yardım ediyor."

Mutfağa gittik, ekmek sepetinden bir tane mısırlı *muffin* aldım.

Annie'ye, "Bir sorunumuz var," dedim. "Bana verdiğin minik şişedeki pembe şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette."

"Onu Lula içti ve şimdi de panzehirine ihtiyacı var."

Annie, "Tanrım, alerjik reaksiyon mu gösterdi?" diye sordu.

"Hayır. Bir kum torbasına âşık oldu."

Annie, "Çok tuhaf," dedi. "Cep boy bir mide ilacıydı sadece. Sindirim sorunun vardı."

"Başka var mı?"

Büyükannem, "Bende biraz var," dedi. "Bana da biraz verdi. Gerçek aşkımı görürsem içerim diye saklıyordum."

Annie, büyükanneme, "Senin gerçek bir aşkın mı var?" diye sordu.

Büyükannem, "George Clooney'ye bitiyorum," dedi. "Ama genellikle Hoilywood'da kalıyor."

"O pembe şeyden Lula'ya biraz daha verip aşk iksirinin panzehiri olduğunu söylemek istiyorum," dedim.

Annie, "Bu biraz aldatıcı," dedi. "Bu fikri pek beğenmedim. Belki de, onun gerçek aşkıdır?"

Büyükannem, "Evet," dedi. "Tarihe müdahale etmemesi gereken şu zaman yolcularından biri olabilir."

Lula ön kapıdan, "Yehoooo," diye seslendi. "Sevgilimle biz geldik."

Büyükannem, Annie, annem ve ben sevgiliyi görmeye gittik.

Lula, "İşte benim zeki ve seksi erkeğim, Buggy," dedi. Kollarını kısmen Buggy'nin vücuduna sarmıştı.

"Evet," dedi Buggy.

Babam oturma odasına televizyon seyrediyor ve gazete okuyordu. Buggy'ye şöyle bir baktı, yüzünü buruşturup yeniden gazetesine döndü. Annemle büyükannem yemeği almak üzere mutfağa koştular, hepimiz birlikte sofraya oturduk.

Annie, Lula'ya, "Buggy'yle uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?" diye sordu.

Lula, "Neredeyse bir haftadır," dedi.

Annie bu defa Buggy'ye döndü. "Ne işi yapıyorsun?"

Buggy, "Kapkaççıyım," dedi.

Lula, Buggy'ye baktı. "Hem de en iyisinden. Çok iri olduğundan insanın gözünü korkutuyor."

Annem tam bir sığır budunu babamın önüne koydu, büyükannem elinde kocaman bir tencere patates püresiyle geldi. Babam eti parçalara böldü, annemle büyükannem masaya bezelye, et suyu sosu ve elma püresi getirdiler. Buggy'nin gözleri yemeklerin arasında geziniyordu. Babamın hemen yanında oturuyordu, çatalı elinde hazırdı, başlayabileceğine dair işaret bekliyor, elinde kocaman bıçakla hâlâ eti kesmekte olan babamı yakından takip ediyordu.

Babam bir parça et alıp bıçağı masaya bıraktı.

Annem, "Buggy," dedi, "İstediğin gibi ye."

Buggy et tabağının üzerine atılıp kaim dilimleri tabağına atarken, "Tamam," dedi.

Birkaç saniye sonra, Buggy'nin tabağında et, patates, bezelye ve elmalı püreden oluşan bir dağ oluşuverdi. Buggy bu dağın üzerinden ta ki tabağından taşıp masa örtüsünü kirletinceye dek sos döktü. Yiyeceği ağzına götürüyor, çiğniyor, yutuyor, inliyor, ağzım şaplatıyordu. Ağzından taşan sos çenesinden akıyordu. Masadaki herkes dehşetle donmuş bir halde, Buggy'nin yemek yiyişini seyrediyordu.

Lula, "Harika görünmüyor mu?" dedi. "Yemekten keyif alan bir adamı insan nasıl sevmez?"

Annie, büyükanneme, "Panzehiri, Stephanie'ye ver," dedi. "Sana verdiğimi. İçinde pembe sıvı olan minik şişeyi."

Büyükannem, "Tamam," dedi. "Ama ben gidince yemeğimi almasına izin vermeyin."

Lula, "Ne panzehiriymiş o?"

Annie, “Birkaç gün öne Stephanie’ye bir aşk iksiri vermiştim,” dedi. “Ama yetersiz bir şey olduğunu anladım ve bir panzehir hazırladım.”

Büyükannem minik pembe şişeyle geri döndü. “Alın,” deyip şişeyi masanın üzerine bıraktı.

Lula, “Stephanie’nin aşk iksirini içen bendim,” dedi. “Nesi yetersizdi ki?”

Annie sustu kaldı. Bir cevabı yoktu.

Büyükannem araya girdi. “Kurt yapar,” dedi. “Eğer panzehiri kısa süre içinde içmezsen kurtlanırsın ve saçlarının tamamı dökülür.”

Lula, “Peki ya, gerçek aşkı bulmak?” dedi.

Büyükannem, “Gerçek aşkın ve kurtların arasında tercih yapmalısın,” dedi.

Lula titredi. “Kurtlanmak istemiyorum. Sizce çok mu geç kalmışımdır? Panzehir bende işe yarar mı?”

Büyükannem, “Öğrenmemizin tek yolu bu,” dedi.

Lula şişeyi bir dikişte bitirip saçına dokundu. “Saçım dökülüyor mu? Kurtlanmış gibi görünüyor muyum? Sanki içimde bir şeyler kıpırdıyor gibi hissediyorum.”

Annie, “Başka?” dedi. “Biraz ürperme var mı?”

Lula, “Evet, azıcık olabilir,” dedi.

Annie, “Panzehir işe yarıyor demektir,” dedi.

Lula hiç kıpırdamadan oturdu. “Artık içimde kurtçuk hissetmiyorum.”

Buggy, Lula’nın tabağındaki et parçasını alıp ağzına attı.

Lula, Buggy’ye, “Ne yaptın sen?” dedi. “Benim etimi aldın.”

Buggy, “Bal küpü acıktı,” dedi.

Lula, “Shrek asla Prenses Fiona’nın etini almazdı,” dedi.

Buggy, “Ama ben Shrek değilim ki,” dedi. “Ben bal küpüyüm.”

Lula ona, “Bal küpü falan değilsin,” dedi. “Sana bal küpü diyen de kim?”

“Sen dedin ya.”

Lula, “Sanmıyorum,” dedi. “Yanlış anlamışsındır.”

Buggy, “Tatlı istiyorum,” dedi.

Lula, “Bu nasıl bir davranış?” dedi. “Çok kaba. Birinin evine gidip de *tatlı istiyorum* denmez. Senin sorunun nedir? Seni çok başka bir açıdan görmeye başlıyorum. Annen, sana görgü kurallarını öğretmedi mi?”

Buggy, “Çok şirin olduğum için görgü kurallarına ihtiyacım yok,” dedi.

Lula, “Hayal dünyasında yaşıyorsun,” dedi.

“Hıh, eğer tatlı yoksa ben eve gidiyorum. Arabanın anahtarlarını ver.”

Lula burnunu kıvırıp gözlerini kısarak Buggy’ye baktı. “Pardon?”

“Eve gidiyorum. Arabanı istiyorum.”

“Sen bir şey mi çektin? Sana arabamı vermiyorum. Kıçına tekmeyi basmadığım için şanslısın.” Lula masaya baktı. “Pardon, *arkana* demek istemiştim.”

Babam gülümsüyordu. Büyükannemin zırvalarını dinlememek için genellike başı öne eğik halde, yemeğini çabucak yerdi. Bu akşamsa, Lula’nın Buggy’yi azarlamasını seyrederek eğleniyordu.

Buggy, anneme baktı. “Tatlı var mı?”

Annem, “Tart yaptım,” dedi.

Buggy oturuşunu dikleştirdi. “Tarta bayılırım.”

“Sen bir öküzsün ve tart yemeyi hak etmiyorsun,” dedi Lula.

Buggy, “Öğleden sonra üzerimde fingirderken öküz demiyordun ama,” dedi.

Babam kahkahayı bastı, annem su bardağındaki viskisini tazeledi.

Lula herkese dönüp, “Bu, panzehri içmeden önceydi,” diye açıklama yaptı. “İksirin etkisi altındaydım.”

Buggy, “Fingirdemeyi severim,” dedi. “Ama iyi bir et yemeği kadar değil.”

Annem odaklanamayan gözlerle masada oturan Buggy’ye baktı. “Teşekkürler, canım.”

Buggy’ye, “Gitsen iyi olur,” dedim.

“Biraz tart yemeden gitmem.”

“Tartın yarısını verirsem gider misin?” diye sordum. “Evet.”

Buggy birkaç dakika sonra elinde tartıyla birlikte annesinin evine doğru yürüyordu.

Lula, “Şu kurtçuklar konusunda endişeliyim,” dedi, “İçimde hâlâ biraz var sanki.”

YİRMİ İKİ

“Nasıl oldu da o beyinsiz Buggy’yi sevdiğimi düşündüm bilemiyorum,” dedi Lula. “Sana söyleyeyim, bugünlerde ne içtiğine dikkat et.”

Kumarhanenin otoparkında geziniyor, asansöre yakın bir yer bulmaya çalışıyordum. Güneye doğru yola çıkmadan evvel Lancer ve Slasher’ı atlatmak için uğraşmıştım. Ancak yine de, hâlâ Raz -ve muhtemelen diğerleri- konusunda endişeliydim.

Güzel bir yer buldum. Lula’yla birlikte kumarhane katına çıkan asansöre bindik. Pek iyi bir kumarbaz sayılmam ama kumarhanede takılmayı severim. Yanıp sönen ışıklar, zillerin çalması, insanların enerjisi, tema park; fantezi diyarı havası... Makinelere az bir miktar para atacağım ama kazanmaya dair hiç hayalim yok. *Blackjack* oynayacak kadar hızlı sayı sayamam, rulet masasında ölü gibiyim, dünyanın en kötü poker oyuncusuyum.

Lula, “Ben makinelerde biraz oynayacağım,” dedi.

“Çalışıyoruz,” dedim. “Makinelerde ne zaman oynasan kaybediyorsun.”

“Evet ama bugün şanslı günümdeyim.”

“Her zaman böyle dersin zaten.”

“Çünkü pozitif bir insanım. Bardağımın yarısı dolu. Sen bardağının yarısı boş olanlardansın.”

“Hadi bakalım, göreceğiz,” dedim. “İhtiyacım olursa seni ararım.”

Bu özel kumarhaneye ilk gelişimdi. Ahşap kaldırımın uzak ucunda yer alıyordu ve birinin o mesafeyi yürümesi için iyi bir neden yoktu. Etrafta gezinip alanın nasıl yayıldığına baktım, güvenlikleri inceledim. Diğer tüm kumarhanelerde olduğu gibi, üniformalı güvenlik görevlileri ve sade giyimli, bakışları can sıkıntısından donuklaşmış tipler vardı. Kulaklarında merkez kumandanın verdiği kulaklıklar takılıydı ve vardiyalarının sonunda kendilerine vaat edilen sert içki, onları umutsuzluktan kendilerini vurmaktan alıkoyuyordu.

Burada durmaktansa köpek kulübesi temizlemeyi yeğler gibi görünen birini seçip görüş alanına doğru ilerledim. “Hey,” dedim. “Nasıl gidiyor?”

“Yavaş.”

“Evet, fazla insan yok. Sanırım hafta sonları yoğun oluyordur. Epeydir gelmemiştim. Son zamanlarda diğer tarafta takılıyordum.”

“Sen ve diğer herkes.”

“Buradaki bir güvenlikçiyle konuşurduk. Çok hoştu ama onu bu gece göremedim. Adı, Mortimer Lancelot.”

“Morty,” dedi adam. “Artık burada çalışmıyor. Bütçe yok.”

“Hay aksi. Peki, şimdi ne yapıyor? Diğer kumarhanelerden birinde mi?”

“Hayır. Kumarhanelerin hiçbiri eleman almıyor. O dışarı gitti. Tedarikçilerden birinin gece bekçiliğini yapıyormuş diye duydum. Cidden boktan bir iş. Burada üst düzeydeydi.”

İlerleme!

“Peki, onu kim tuttu? Neyi koruyor? Kumarhane makinelerini mi koruyor? İçki mi? Otomat mı?”

“Bilmiyorum. Morty’yle mi ilgileniyorsun?”

“Laf olsun diye soruyorum.”

“Birkaç saat sonra çıkacağım. İstersen o zaman laflarız.”

“Tabii ki. Harika olur. Buralardayım.”

Kumarhanenin diğer tarafına yürüyüp bar taburelerinden birine çıktım. Barın arkasında çalışan iki genç adam vardı. Bir tanesi garson kızlara kokteyl veriyor, diğeriyse bara oturan müşterilere hizmet ediyordu. O sırada pek fazla bar müşterisi yoktu. Bir tek ben vardım. Bir *Cosmo* sipariş edip içkim geldiğinde gülümsedim.

Barmene, “Pek bir şey yok,” dedim.

Bir an için bana dikkatle baktı. “Heyecan mı istiyordun?”

“Hayır. Eski bir dostumu arıyordum. Yıllar önce onunla birlikte çalışıyorduk, sonra birisi bana onun burada çalıştığını söyledi ama onu göremedim. Morty Lancelot.”

“Altı ay kadar geç kalmışsın. Morty ve daha bir sürü kişi bütçe kesintisinden dolayı gönderildi.”

“Çok fena.”

“Evet, maaş kadrosu yüksek olan herkesi yolladılar. Ben hâlâ buradayım, çünkü çerez parasına çalışıyorum. Kelimenin tam anlamıyla.”

Küçük cam bir kâse alıp barın altındaki çanaktan fıstıkla doldurdu, önüme koydu.

“Vasabili fıstık olduğu zaman daha dengeli bir diyetim vardı ama o fıstıklar da Morty’yle birlikte gitti,” dedi.

“Morty’nin şu an nerede olduğunu biliyor musun?”

“Billings’le çalıştığını duydum.”

“Billings nedir?”

“Gıda tedarikçisi. Gündüzleri çalıştığımda, her sabah rıhtımda yükleme yapan kamyonlarını görürüm.”

Cosmo’mu bitirip barmenin kendine fıstık almasına yetecek kadar cömert bir bahşiş bıraktım. Etrafta biraz daha dolaştım, sonunda yeniden yolum Lula’nın halen parayla beslediği makinelere düştü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Yirmi dolar kazandım.”

“Ne kadar harcadın?”

“Yetmiş. Makineler şikeli. Burası hilekâr bir kumarhane.”

“Ben amacıma ulaştım,” dedim. “Sanırım beni takip eden adamlardan çok öndeyim. Gitmeye hazır mısın?”

“Evet, beş kuruşum kalmadı. Çok yorucu bir gündü. En azından, annenlerin evden çıkmadan önce kurtlarımı kontrol altına aldım.”

Burg’e vardığımda vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Eğer birazcık daha erken olsaydı, Saksağan’ı aramaya, mezarlığa gidebilirdim. Ancak Lula uyukluyordu ve ayağımda on beş santim topuklu ayakkabılar vardı. Çimenlerin ve mezar taşlarının arasında birini kovalamak için harika sayılmazdı. Annemlerin evinin önünde durup Lula’nın Firebird’e binip uzaklaşmasını seyrettim. Sonra kendi evime gittim, otoparkta durup etrafa dikkatle bakındım. Lincoln yoktu. Tuhaf arabalardan yoktu. Minibüs yoktu. Morelli’nin cipini görünce çok şaşırdım. Pikabımı cipinin yanına park edip indim, daireme baktım. Işıklar yanıyordu. Morelli’nin birbirimize daha bağlı günlerimizden kalma anahtarı vardı.

En azından Raz’i mutfağımda saklanmış halde bulmayacağım, diye düşündüm. Veya Joyce’u. Peki, mutfağımda saklanan kişinin Morelli olması, bana kendimi nasıl hissettirdi? Sıcak. Güzel ve sıcacık. Ne kadar korkunç olabilir ki?

İçeri girdim, Bob koşup üzerime atlayarak beni selamladı. Ona sarılıp kulaklarının arkasını okşadım. Rex’e merhaba deyip oturma odasına geçtim. Televizyon açıktı, Morelli kanepede uyuyakalmıştı. Üzerinde kot

pantolonu, tişörtü ve çorapları vardı. Sakalları üç günlüktü. Saçlarını bir ay önce kestirmeliydi. İnanılmaz derecede seksi ve bir o kadar sevimliydi. Dolaptan bir yorgan çıkarıp üzerini örttüm. Televizyonu kapatıp ışıkları söndürdüm. Gidip yattım.

Morelli'nin kolu bedenime dolanmış halde uyandım. Çıplak olduğunu söylemek için yorganın altına bakmaya gerek yoktu. Elimi vücudunda gezdirdim, gözlerini hafifçe açtı.

"Sürpriz," diye mırıldandı.

Yarım saat sonra Morelli duştaydı, ben de mutfakta kahvaltı hazırlıyordum. Morelli'yle sabah seksi eğlenceli ve tatmin edicidir ama koşturmacadan dolayı asla yeterli gelmez. Morelli'nin sabah yapacağı başka işler vardır. Morelli'nin çözeceği cinayetler vardır.

Bob'ın kâsesine yeminden koydum, ona temiz su verdim ve Morelli'nin biraz sonra gelip onu dışarı çıkaracağını söyledim. Kahveyi makineye koyup annemin bir gece önce verdiği *babka*'yı[21] bir tabağa koydum.

Kahve hazır olduğu an Morelli mutfağa girdi. Beni öpüp kendine bir bardak meyve suyu koydu.

"Dün akşam Korda olayında bir tutuklama yaptığımızı söylemek için uğramıştım," dedi. "Neredeydin?"

"Atlantic City'de. Peşimdeki iki adamı tutan kişinin kim olduğunu araştırıyordum."

"Ve?"

"İşin sonunu getirme fırsatım olmadı ama sanırım kumarhaneye hizmet veren bir gıda tedarikçisine çalışıyorlar. Billings." *Babka*'dan bir parça aldım. "Tutuklama olayını anlatsana. Şüpheli kim?"

"Carol Baumgarten. Muhtemelen tanımıyorsundur. Lawrenceville'den. Kadını içeri aldık ve tamamen işbirliği yaptı. Amacının asla kimseyi öldürmek olmadığını iddia etti. Bamhardt'a gıcık oluyormuş ve onlara bir ders vermek istemiş. Niyeti, o ikisini bagaja kapatıp araba hurdalığına götürüp bırakmak, sonra da Korda'nın karısını aramakmış. Sorun şu ki, Korda'nın karısı ceptelefonundaki mesajı hiç almamış ve Korda kalp krizi geçirmiş. Baumgarten telaşa kapılıp Korda'yı kurtarmak için araba hurdalığına geri döndüğündeyse Korda çoktan preslenmiş bile. Kadın da panikten su gibi Stoli[22] içmiş."

“Onu nasıl buldun peki?”

“Taksi kayıtlarından. Kuyumcu dükkânından kendi arabasına gitmek için bir taksi çağırmış. Sanırım doğru zamanı bekleyerek Korda’yı günlerce takip etti.”

“Bunu benimle paylaşmana şaşırdım.”

“İtirafını ve bir sürü fiziksel kanıtı kaydettik. Joyce’un arabasının her yerinde onun parmak izi var. DNA’sının da uyduğuna eminim. Kadın tıpkı kedi gibi tüy döküyor. Ve bu şehirde her zaman olduğu gibi, bugün en ufak detaylar bile Mabel Kuaför Salonumda ve Giovichinni’nin Yeri’nde konuşulacak. Nasıl bu kadar ortaya dökülüyor anlamıyorum ama daima bu şekilde oluyor.”

“Berger’la konuştun mu?”

“Hayır. Telefonda saklambaç oynuyoruz. Bugün uğramaya çalışacağım.”

Morelli gitti, ben de bilgisayarımın başına geçip Billings hakkında araştırma yapmaya koyuldum. Firmanın adı birçok sayfada geçiyordu. Görünüşe göre, gurme hazır yiyecekler, özel ürünler ve yüksek kalitede kırmızı et ve kümes hayvanı eti dağıtımı yapıyorlardı. Deposu ve merkez ofisi Bordentown’un hemen kuzeyinde yer alıyordu. Chester Billings’in sahibi olduğu özel bir şirketti. Adam sütten çıkmış ak kaşık değildi. Üç yıl önce vergi kaçırma nedeniyle suçlanmış ama ceza almadan kurtulmuştu. Ayrıca, çalıntı malları elinde bulundurmaktan dolayı da suçlanmış fakat bundan da sıyrılmıştı.

Daha kişisel bilgilerine erişmek üzere yeni arama programına Chester Billings adını girdim. New Brunswick doğumluydu. Annesinin adı Mary, babasının adı William idi. Kız kardeşinin adı Brenda. Aman Tanrım. Brenda!

Aynı arama programına bu kez Brenda Schwartz adını girdim ve okumaya başladım. İşte oradaydı... Brenda Billings. Ağabeyi Chester.

Pekâlâ, nihayet bir bağlantı kurmuştum. Ve çok enteresandı. Fotoğrafın önemini halen çözebilmiş değildim. Veya neden herkesin peşimde olduğunu. Bilgisayarımı kapattım, duş alıp üzerimi giyindim ve dışarı çıktım. Lancer ve Slasher, Hamilton’da arkama takılıp yol boyu peşimden geldiler. Kefalet ofisinin önünde park edince yanlarına gittim.

Lancer’a, “Kime çalıştığınızı biliyorum,” dedim.

“Sana bunu söylemedim ki,” dedi.

“Hayır. Ben kendim buldum.”

“O zaman sorun yok.”

“Benden bilgi almaya çalışır gibi bir haliniz pek yok,” dedim.

Lancer, “Emirleri uyguluyoruz,” dedi. “Gözümüz üzerinde ve nereye gittiğin, kimlerle konuştuğun hakkında rapor veriyoruz.”

“Razzle Dazzle daha girişken.”

Lancer somurttu. “O, manyağın tekidir. Onu tekme tokat çıkarıncaya dek kumarhanede takılırdı. Makinelerden para almanın bir yolunu bulmuştu. Somalili bir kaçık için çalışıyor. Tek bıçak hamlesiyle bir parmağı nasıl kestiğini anlatır durur.”

Ofise girdiğimde Connie, Lula ve Vinnie sessizce dikkat kesilmiş bir halde ayaktaydılar.

“Neler oluyor?” dedim.

Connie, “Dinliyoruz,” dedi. “Duyuyor musun?”

Durup dinledim. “Ne duymam gerekiyor?”

Connie, “Viyaklıyorlar,” dedi. “Toplantı yapıyorlar galiba.”

“Kim?”

“Fareler.”

Tanrım!

Lula, “Ben artık duymuyorum,” dedi. “Hiç duydum mu, bundan da emin değilim. Viyaklama sesi, Vinnie’nin hırıltılı nefesi olabilir.”

Vinnie, “Ben hırıltılı nefes almam,” dedi. “Sağlık timsaliyim.”

“Yapacak işlerim var. Görüşeceğim kişiler var,” dedim. “Bordentown yakınlarında görmem gereken bir depo var.” Lula, “Orada güzel bir bitpazarı olduğunu söylüyorlar,” dedi. “Seninle gelebilirim.”

“Alışveriş yapmak değil amacım.”

“Evet ama içine o isteğin ne zaman geleceğim asla bilemezsin,” dedi Lula. “Ayrıca, havalı bir kaburga restoranı da var.”

YİRMİ ÜÇ

Lancer ve Slasher'ı Trenton'un merkezine yakın bir yerlerde atlatıp Broad'a saptım. Whitehorse'a varınca 295. otoyola çıkıp güneye gittik.

Lula, "Bu herifler seni takip etmeye çok da uğraşmıyor sanırım," dedi. "Motivasyonları az."

"Onlar, yeteneksizlik seviyelerinin ötesinde terfi etmiş güvenlik görevlileri."

"Bu depoya ne yapmaya gidiyoruz?"

"Lancer ve Slasher, Chester Billings adında bir adam için çalışıyorlar. Billings'in gurme yiyecek dağıtım firması var. Deposu da Bordentown'da. Ve Brenda Schwartz da bu adamın kız kardeşiymiş."

Lula, "Hıh," dedi. "Tüm bunlar ne anlama geliyor peki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yani sadece gidip deponun etrafında dolaşacak mıyız?"

"Sadece arabayla dolaşıp bakacağız. İşleyişleri hakkında bir fikrim olsun istiyorum."

Billings deposu ve ofisi hafif bir sanayi bölgesindeydi. Servis yolunu bulup tesise doğru yol aldım, nihayet çıkmaz sokağın sonunda Billings Gurme Gıda karşıma çıktı. Binalar nispeten yeniydi. Bahçe düzenlemesi minimal düzeyde tutulmuştu ama tertipliydi. Ofis ve depo bitişikti. Ofis, yedi yüz metrekare kadardı. Depo ise çok daha büyüktü. Otoparkı genişti. Yükleme alanını görmek için arka tarafa gittim. İki yükleme alanı ve iki makaralı kapı vardı. Arka tarafta ağaçlar vardı. Çalıntı mal alma suçlamasını düşündüm. Mükemmel bir düzeneği vardı.

"Tamamdır," dedim. Yeteri kadar gördüm."

Lula bana baktı. "Bu kadarcık mı?"

"Evet."

"O kadar yolu bunun için mi geldik? İçeri girmek ya da başka bir şey yapmak istemiyor musun?"

"Hayır."

Büyük, kötü Chester Billings'e ne diyecektim ki? Fotoğraf bende değil ama adamın Tom Cruise veya Ashton Kutcher'a benzediğinden gayet eminim. Ve artık beni rahat bırakırsanız çok memnun olurum. Chester Billings'in bu mesajı anlayacak mizaha sahip olmadığını görüyordum.

“Kaburga restoranını telefonuma kaydettim,” dedi Lula. “Sırf ilgilenirsen diye.”

Doksan dakika ve yarım kilo sonra, yeniden yollardaydık.

Lula, “Muhteşemdi,” dedi. “Hiçbir şey bana öğlen yemeğinde kaburga ve patates kızartması yemek kadar kendimi yepyeni bir kadın olarak hissettirmiyor.”

Tamamen kontrolden çıkmıştım. Peçete hariç önüme konan her şeyi silip süpürmüştüm ve bense kendimi *iki* yeni kadın gibi hissediyordum.

Lula, “Peki şimdi kimi yakalamak için boşa kürek çekeceğiz?” diye sordu.

“Brenda’nın evine girmek istiyorum.”

“İşte şimdi konuşmaya başladın. *BAM!* Komşulara ve gündüz vakti olmasına ne diyorsun?”

“Kılık değiştireceğiz.”

“Gizli operasyon,” dedi Lula. “Hoşuma gitti.”

Trenton’a döndüm, annemlere uğrayıp bir paspas, kova ve temizlik ürünleriyle dolu bir temizlik arabası ödünç aldım.

Lula, “Cinsiyet ayrımı var,” dedi. “Neden temizlikçi kadın olalım ki?”

“Çünkü temizlikçi kadına benziyoruz. Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Hayır, öylesine söyledim. Alıngan olmaya gerek yok. Genellikle yorganın altına girince de fahişe oluyoruz. Fahişe olmakta iyiyimdir.”

“Şu an burada fahişe olmamız işe yaramaz bence.”

“Sanırım haklısın.”

Brenda’nın küçük, yeşil evini buldum, arabayı yola park ettim. Ön kapıya gidip zili çaldık. Açan olmadı. Kapının sövesinde anahtar aradım. Yoktu. Yere bakarak sahte köpek kakası veya sahte kaya aradım. Hiçbir şey yoktu.

Kovamızı ve paspasımızı alıp arka tarafa yürüdük ve arka kapıyı denedik. Kapı paspasını kaldırıp altına baktım Anahtar oradaydı. Arka kapıyı açıp mutfağa yürüdük. Lava bonun içinde birkaç tabak ve fincan vardı. Tezgâhın üzerinde bir kutu yulaf duruyordu.

Lula, “Ne arıyoruz?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

Lula, “Bu işimizi kolaylaştırır.”

Küçük, geleneksel bir çiftlik eviydi. İki yatak odası ve bir banyosu vardı. Muhtemelen Brenda’nın haciz memurları onu önceki evinden

çıkarmadan önce ne alabilirse alıp kamyonete yüklediği eşyalardan ibaret bir evdi. Oturma odasın daki sehpanın üzerinde Brenda’nın genç bir adamla birlikle çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Oğlu olabilirdi. Genç adam zayıftı, omuzlarına inen kahverengi saçları vardı, ayrıca kol pantolon, tişört ve spor ayakkabısı giymişti. Mutlu görünüyorlardı.

Brenda’nın yatak odası beklediğim gibiydi. Dolabı kıyafetlerle doluydu. Ayakkabıları her yana dizilmişti. İç çamaşırları, süslü bluzlar, tişörtlerle dolu bir konsolu vardı. Konsolun en üst çekmecesinde saç ürünleri, ojeler, profesyonel makyaj kiti ve baharat kokulu bir mum vardı. İçinde sahte mücevherler bulunan bir kutu. Kendine ve Crick’e ait hiç fotoğraf yoktu. Mücevher kutusunda nişan yüzüğü yoktu.

Banyoya geçtim. İlaç kutusu reçetesiz satılan doğum kontrol hapları, ağrı kesiciler, mide ilaçları, müshil, uyku ilaçları ve diyet ilaçlarıyla doluydu. Birkaç makyaj malzemesi lavabonun bir tarafında duruyordu. Saç fırçası, saç spreyi. Elektrikli diş fırçası. Lavabonun diğer tarafındaysa ikinci bir diş fırçası, küçük bir tüp diş macunu, jilet, seyahat boyu tıraş jeli vardı. Erkek eşyaları. Klozetin kapağı kalkıktı. Küvetin ve duşun önünde, yere atılmış ıslak bir havlu. Burada bir erkeğin olduğu kesindi.

İkinci yatak odası kullanılıyordu. Yatak dağınıktı. Yatağın üzerinde bir dizüstü bilgisayar vardı. Yerde bir erkeğe ait parmak arası terlik ve hemen onun yanında tropikal desenli *boxer* şort duruyordu. Köşede duran sırt çantası yarıya kadar kıyafetlerle doluydu. Dolaba asılmış kıyafet yoktu. Komodinin çekmeceleri boştu.

Lula, “Brenda’yla birlikte yaşayan biri var,” dedi.

“Yirmi bir yaşında bir oğlu var, adı Jason. Sanırım ziyarete gelmiş. Uzun süreli kalmayı düşünüyor gibi görünmüyor.”

“İnsanın annesini ziyaret etmesi ne hoş. Çocuklar büyüyüp yuvadan uçtuğunda zor oluyordur.”

Başımı kaldırıp Lula’ya baktım. Çocuklar hakkında asla konuşmazdı.

“Bir gün çocukların olsun ister misin?” diye sordum.

Lula, “Çocuk yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi. “Hatırlasana, fahişeyken yaralanmıştım. Eğer sen beni bulup kurtarmasaydın, ölebilirdim.”

“Evlat edinebilirsin.”

“Buna izin verirler mi, bilemiyorum.”

“Senden harika bir anne olur.”

Lula, “Çocuğuma deli olurdum,” dedi. “Gerçekten çok çabalardım. Kendi annem hakkında asla çok fazla şey bilemedim. Çatlak fahişenin tekiydi ve ben gençken yüksek dozda eroinden öldü. O tür haplar almadığım için ben ondan çok daha iyi bir fahişeydim.”

Yatak odasından çıktım, çamaşır ve kurutma makinelerinin durduğu bir dolabın yanından geçtim. Birkaç adım sonra hole vardım, ardından başka bir kapı gördüm. Kapıyı açıp içeri baktım. Garaj. Görünüşe göre, brandanın altında bir araba vardı. Işıkları yakıp brandayı kaldırdım ve bir ıslık çaldım.

Lula, “Bu bir Ferrari,” dedi. “Hem de sıradan bir Ferrari de değil. Şu sınırlı sayıda olanlardan. Bu anormal pahalı bir araba. Eminim ki, Brenda bunu sürerken orgazm oluyordur.”

“Bunu kullanmıyor,” dedim. “Plakası yok.”

“O halde, eminim ki, garajda bunun içinde otururken orgazm oluyordur.”

Kovamızı ve paspasımızı aldık, Brenda’nın evini kilitledim ve pikaba bindik.

Lula’ya, “Vaktimi böyle harcamaktan bıktım,” dedim. “Bu saçmalık. Brenda’ya gidiyorum, cevaplar isteyeceğim.”

Lula, “Bam!” dedi. “Harika.”

Brenda’nın mahallesinden ayrılıp 1. otoyola saptım, sonra The Hair Bam’ın otoparkına döndüm.

Lula, “Seninle geliyorum,” dedi. “Bir şey kaçırmak istemiyorum.”

“Kaçıracak pek bir şey yok. Sadece konuşacağım.”

“Evet ama eğer konuşmazsa onu hırpalarız.”

“Onu *hırpalamayacağız*.”

Lula, “Tanrım,” dedi. “Neden sürekli çuvalladığın belli. Çok fazla kuralın var.”

Kuaför salonuna girdiğimde, Brenda iskemlede oturuyordu.

“Geri döndün,” dedi. “Saçını yaptırmaya mı karar verdin?”

“Hayır,” dedim. “Konuşmamız gerek.”

“Artık fotoğrafa ihtiyacım yok. Fotoğraf umurumda değil. Sende kalabilir.”

“Bende değil ki.”

Brenda, “Pekâlâ, o zaman eğer *sendeyse*, sende kalabilir,” dedi. “Benim için bir önemi yok.”

“Peki ya Ritchy?”
“Kim?”
“Ölen nişanlın.”
“Ah evet, zavallı Ritchy.”
“Bana zavallı Ritchy’den bahsetsene. O fotoğrafla ne yapıyordu?”
“Sadece ondaydı, tamam mı? Sonra da, onda değildi, çünkü sana vermişti.”
“Bana neden verdi?”
“Bu gerçekten iyi bir soru. Bence çünkü aptaldı da ondan.”
“Bundan fazlası var.”
Brenda ayağa kalktı. “Saçın bu haldeyken seninle konuşamam. Çok rahatsız edici. Arkadaşına bir bak. Şahane saçları var.”
Lula’ya baktım. Kafasına *tuttifrutti* renkleri olan devasa bir pamuk şeker takmış gibi görünüyordu.
Lula, “Saçlarıma cidden iyi bakarım,” dedi.
“Saçlarına hiç de iyi bakmıyorsun,” dedim. “Dört günde bir saçının rengini değiştiriyorsun. Saçların dayanıklı. Sen saçını ateşe versen, yine de bir şey olmaz.”
Brenda, “Siz ikinizin birlikte takıldığına inanamıyorum,” dedi.
Lula, “Bazen utanç verici olabiliyor,” dedi. “Giyinmekten de pek anlamaz.”
Brenda, “Şuraya otursana,” dedi bana. “Sana bir çekidüzen vereyim. Bugün başka müşterim yok.”
“Tanrım, teşekkürler ama hiç sanmıyorum,” dedim.
Brenda, “Müesseseden,” dedi.
“Mesele para değil,” dedim. “Saçlarımı bu şekilde seviyorum ben.”
Brenda, “Tatlım, saçının bir *şekli* yok ki,” dedi. Lula’ya baktı. “Haksız mıyım?”
Lula, “Evet,” dedi. “Haklısın.”
Brenda, parmaklarını saçlarımda gezdirdi. “Öncelikle, gölge atmalıyız. İri, kalın gölgeler.”
“Peki ya fotoğraf?”
Brenda, “Üzerine bir önlük giy ve ben şunu karıştırırken otur,” dedi. “Geldiğimde konuşuruz.”
Tanrı yardımcım olsun, benimle konuşması için saçıma gölge atmasına izin verecektim.

Lula'ya, “Ona güvenmiyorum,” dedim. “Manyağın teki. Ya, saçıma zehir sürerse?”

Lula, “Ben ona bakarım,” dedi. “İş saça ve farmasötiklere gelince ne yaptığımı bilirim. Sen sadece otur ve endişelenme.”

Birkaç dakika sonra ikisi birlikte döndüler. Brenda saçıma boya sürüp folyoya sardı.

Brenda, “Fotoğraf çok da önemli değil,” dedi. “Bir iş için gerekli olacağını düşünüyordum ama gerek kalmadı.”

“Peki ya ağabeyin? Ondan da kurtuldum mu?”

“Chester'ı tanıyor musun?” Omuzlarını silkti. “Onun ne yaptığını bilmiyorum, tek bildiğim aşağılık herifin teki olduğu. Onunla konuşmuyorum bile. O, benim üvey ağabeyim. Annemin kasaptan olma oğluymuş.”

Yeni bir tutam saç alıp boya sürdü, sonra önceki boyadığıyla birlikte folyaya sardı.

Dudağımı ısırdım, mucize bekliyordum.

Lula, “Umduğum gibi enteresan geçmiyor,” dedi. “Belli ki, kaltağı tokatlayamayacağız. Ben oturup eski dergilere bakacağım.”

Brenda'ya, “Bana hâlâ bir şey anlatmadın,” dedim. “Chester peşime iki adam taktı. Neden? Fotoğraftaki adam kim?”

“Adam kimse değil. Bir kolaj. Bilirsin işte, birinin gözü, başka birinin burnu... bilgisayarda yapıldı.”

“Tom Craise ve Ashton Kutcher!”

Brenda, “Bilmiyorum, ben hiç görmedim,” dedi. “Her neyse zekice bir şey. Fotoğraf gibi görünüyor ama aslında bir bilgisayar programı. Tarayıp bilgisayara atıyorsun, sonra bilgisayar onu ufacık parçalara ayırıyor ve bir şifre çıkıyor. Sonra o şifreyi bir şey yapmak için kullanıyorsun. Mesela bir arabayı açmak gibi.”

“Bunun neden bu kadar özel olduğunu anlamıyorum. Arabayı anahtarla da açabilirsin. Uzaktan kumandayla da açabilirsin.”

“Evet ama bu şey, GPS'i ve güvenlik sistemi gibi lüks zımbırtıları olan arabaları açabiliyor. Arabanın kilidini açmak için sahibi olmak zorunda değilsin yani, çaktın mı?”

“Bununla araba çalınabilir mi yani?”

“Aynen. Arabayı açtıktan sonra motorunu çalıştırabilirsin ve daha başka bir sürü şey... Arabanın içinde olmadan gaza, frene basmak gibi.”

Lula, dergiden başını kaldırdı. "Yani bu fotoğrafı camın arkasında durup otoparktaki herhangi bir arabayı seçerek kumanda etmek için kullanabilir miydin?"

Brenda, "*Herhangi* bir arabayı değil belki de," dedi. Lula, "İyiymiş," deyip yeniden dergiye döndü. Fotoğrafın potansiyel değerini anlamaya başlıyordum. Arabaların işletim sistemlerini uzaktan kontrol edebileceğiniz bir programa sahip bir fotoğraftı anlaşılan. Araba çalmakta kullanılabilirdi. Veya insansız bir aracı başka bir aracın, bir yayanın veya bir binanın üzerine sürmek için kullanılabilirdi. Arabayı patlayıcıyla doldurursanız, uzaktan kumandalı bir bombaya sahip olabilirdiniz.

"Bu teknoloji biliniyor mu?" diye sordum.

"Sanırım birçok insan biliyor ama kullanan pek yok. Biliyorsun işte, üstün teknoloji."

Brenda'nın garajında duran acayip pahalı Ferrari geldi aklıma.

"Sen bunu araba çalmak için kullandın, değil mi?"

"Arabamı *geri almak* için kullandım. Domuz Sammy'yi tanıyor musun?"

"Evet. Jersey'deki herkes Domuz Sammy'yi tanır. Ünlüdür. Kuzey Jersey ayaktakımının başıdır."

"Pekâlâ, şu an hayatta olmayan zekâ küpü eski kocam, işini ilerletmeye karar vermişti. Sammy'den borç aldı. Otuz beş tane araba yıkama yerimizle, kocaman evimizle ve platinum kredi kartlarımızla aslında gayet iyiydik. İşini ilerletmesini istemedim ama beni dinledi mi? Hayır. Araba yıkama kralı olmak istiyordu. Tüm ülkeye yayılmak istedi. Ay'a bile araba yıkama yeri açmak istiyordu. Sammy'den para aldı ve ardından yeni araba yıkama yerleri açmaya başladı. Sonra aniden ekonomik kriz oldu ve insanlar lanet olası arabalarını kendileri yıkamaya başladı. Ve Bernie'nin inşaat ve işçilik sorunları baş gösterdi. Sammy'ye borcunu denkleştirmekte zorlanıyordu. Lafı fazla uzatmayayım, Domuz Sammy, Bernie'nin yerlerine sahip olmaya başladı. Her şeyimizi kaybettik. Bütün araba yıkama yerlerimizi, evimizi, Jamaika'daki henüz hiç kullanmadığımız devre mülkümüzü... Her şeyi.

Ve üç ay önce de arabamı aldı. Arabayı almaya hakkı yoktu. Bernie onu bana doğum günümde vermişti. Sammy'nin adamlarından ikisi salona geldiler, çantamdan anahtarları alıp arabaya atlayıp gittiler."

“Nasıl bir arabadan bahsediyoruz?” diye sordum, sanki bilmiyormuşum gibi.

“Bir Ferrari. Kırmızı. Ve cidden çok pahalı.”

“Neden geri gidip almadın peki?”

“Arabanın belgelerini bulamadım da ondan. Bernie kendini dış dünyaya kapattığı için tüm kayıtları karmakarışıktı. Ruhsat da arabadaydı. Polise gidip ne diyecektim ki? Kocam, Domuz Sammy’yle iş yapmaya kalktı ve Sammy, borcumuza karşılık arabamı aldı, mı deseydim? Her neyse Sammy’nin yerine gizlice girip arabamı ondan çalmaya çalıştım ama anahtarım çalışmadı. Alarm sistemine girdim ama kapı açılmadı. Sanırım Domuz yeni kilit taktırmış. Ve de yeni bir alarm şifresi. Ne de olsa, onda bir sürü çalıntı araba parçası var. Gerçek şu ki, araba bana geldiğinde de çalıntı olabilirdi. Bernie onu bir poker oyununda kazanmıştı.”

Brenda, saçımdaki folyolardan birini açıp baktı. “Biraz daha durması lazım,” dedi.

“Ama arabanı geri aldın, değil mi?” diye sordum. “Evet, şu tanıdığım kişiye şikâyet ettim, o da arabanın tüm sistemlerine girip onu geri alabileceğimizi söyledi. Ama adam Hawaii’de yaşıyordu ve bana bilgi göndermekte sıkıntı yaşıyordu. Sonra müşterim Ritchy, saçını kestirmeye geldiğinde Hawaii’de bir konferansa katılacağından bahsetti.

Sonra aklıma o dâhiyane fikir geldi: Bilgiyi bana o getirebilirdi.”

“Arkadaşın bilgiyi neden postayla göndermedi?”

“Güvenli olmadığını söyledi. Zaten güvenli olmadığı da anlaşıldı işte. En azından, şu fotoğraf olayını yapacak kadar zekiydi. Böyle bir şifrenin yanlış kişilerin eline geçmesini istemezsin sanırım.”

“Ağabeyin gibi mi?”

“Evet, o bunu muhtemelen Ruslara veya uzaylılara veya düşman her kimse ona satardı. Bununla uğraşamam. Veya kendine saklayıp araba çalmak için kullanırdı.”

Aynada kendime bakıp yüzümü buruşturmamak için çaba gösterdim. Beklediğimden fazlaydı bu. Kafamın tamamı folyo kaplıydı.

Brenda’ya, “İşte büyük sorum,” dedim. “Richard Crick, o fotoğrafı neden benim çantama koydu?”

“Kazara oldu. Uçak tutmuştu veya belki de, grip falan olmuştu. Her neyse, duraklama esnasında uçaktan indi ve kendini geri binemeyecek kadar kötü hissetti. Uçağını değiştirmek için biniş kartını arıyordu ve

zarfımın onda olmadığını fark etti. Sonra çantasının seninkiyle aynı olduğunu fark ettiğini söyledi. Siyah bir Tumi postacı çantası. Sarı zarfı aceleyle uçaktan inerken yanlışlıkla senin çantana koymuş. Senin çantanın yerde, koltukların arasında öylece atılmış halde durduğunu söyledi. Beni arayıp durumu anlattı. Düşününce ne olduğunu kesin olarak hatırlamış. Uçak indiğinde sana rastlayabileceğimi düşünmüş ama ben o mesajı zamanında alamadım. Sonra da öldü. Ne şans, değil mi?"

Şartları düşününce, muhtemelen epey şans vardı. "Ağabeyin bunu nasıl öğrendi?"

"Ben mesajı yeniden dinlerken yanımdaydı. Böyle bir adilik yapacağını nereden bilebilirdim?"

"Şifreli fotoğraftan bahsetmiş miydin?"

Brenda, "İki tane Appletini[23] içmiştim," dedi. "Kafam güzeldi."

Lula, "*Appletini'ye* bayılırım," dedi. "Bir sürahi içebilirim."

Brenda bana, "Hadi, saçını yıkayalım," dedi. "İşlemimiz bitti. Şahane olacak."

Hayatın bize oynadığı oyunlar beni daima şaşırtmıştır. Tek bir karar, insanları nasıl da geri dönülemez bir yola sokuveriyor. Richard Crick, bir dostuna basit bir iyilik yapmak istemiş ve bu onu ölüme götürmüştü. Ve tüm bu kötü olaylar zinciri, Bemie Schwartz'ın Domuz Sammy'den ödünç para almasıyla başlamıştı. Ve nihai sonuç nedir? Brenda'nın saçıma balyaj yapması!

Saçınız ıslakken kuaförün saçınıza ne halt ettiği doğru düzgün anlaşılmıyor. Dolayısıyla, saçım yıkanıp da kuaför koltuğuna oturduktan sonra, umut vardı. Ama saçım çabucak fönlenip spreylendikten sonra sıkı bir şekilde alkol tüketmeye hazırdım. Gölgeler ateş kızılı ve sarıydı, saçım sanki kafamdan patlayarak fışkırıyor gibi görünüyordu, boyum en az on beş santim daha uzundu.

Brenda'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bu şimdiye kadar yaptığım en görkemli şey," dedi. "Buna *1. Otoyol, Güneşin Doğuşu* adını vereceğim."

Lula, "Hiç böyle bir şey görmedim," dedi. "Bu onu bambaşka bir seviyeye taşıdı. Artık sıradan bir kaltak değil. O... Adeta bir Süper Kaltak. Saçı *ateş* sanki."

"Saçını nasıl kabarttığımı görüyor musun?" dedi Brenda. "Bu ona dramatik bir hava verdi."

Lula, “Görüyorum,” dedi.

Brenda bana, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Söyleyecek söz bulamıyorum,” dedim.

Brenda, elini kalbinin üzerine koydu. “Benim için zevkti. Sana yardımcı olabildiğim için çok mutluyum.”

Lula’yla birlikte kuaförden çıkıp pikaba bindik. Direksiyonun başına oturduğumda saçım tavana değiyordu.

“Böyle kullanamam,” dedim. “Saçım değiyor.”

Lula, “Yeni imajınla uyumlu, daha büyük bir araç lazım sana.”

Koltuğuma gömülüp otoparkın köşesine, Brenda’nın beni göremeyeceği bir noktaya gittim. Çantamdan saç fırçamı çıkarıp saçıma götürdüm. “Fırça işlemiyor,” dedim Lula’ya.

“Saç güçlendiğinde böyle olur zaten. Saçına ayarı verdi. Bam!”

“Şu *bam* olayına biraz ara ver istersen,” dedim. “Hiç havamda değilim.”

“Saçın böyleyken nasıl Bayan Aksi olabilirsin ki?”

“Bu saç benim tarzım *değil.”*

“Evet ama olabilir de. Yepyeni bir sen olabilirsin.” Yepyeni bir ben istemiyordum. Daha eski beni anlayamamıştım ki.

YİRMİ DÖRT

Morelli telefon ettiğinde hâlâ otoparkta saçımı düzeltmeye çalışıyordum.

“Sonunda Berger’la konuştum,” dedi. “LAX’ten gelen güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyorlarmış ve Razzle Dazzle, bu kasetlerde görünüyormuş. Olay yerinde kamera yokmuş ama senin kapından Raz’in çıktığı görünüyormuş. Yolcu listesine bakmışlar, uçağa yeniden binmeyen iki kişi varmış. Crick ve bir Somali vatandaşı olan Archie Ahmed.”

“Archie Ahmed mi? Yani Razzle Dazzle mı oluyor?”

“Evet, görünüşe göre, Raz’in yaklaşık altmış dört tane kimliği var. Somali hükümeti onu casus olarak kullanıyor. Silah kaçakçılığından gönüllü asker alımı veya daha başka her türlü iş için. Muhtemelen ayda bir defa ona bir yığın pasaport veriyorlardır. Berger, Honolulu Uluslararası Havalimanı’ndaki kasetleri istedi ve Raz’i güvenlikten geçerken teşhis etti. Görünüşe göre, aynı uçaktaymışsınız.”

“Onu hatırlamıyorum.”

Morelli, “Başına bir şapka taksın, al sana insan işte,” dedi.

“Berger, kaynağı hakkında bir şey dedi mi? Yani, fotoğrafı nereden biliyormuş?”

“Denizaşırı bir yerden, bir casustan fotoğrafın sana iletildiğine dair bilgi gelmiş. Berger o fotoğrafın FBI’ın aradığı bir bilgisayar korsanına ait olduğunu tahmin ediyor.”

“Harika. Başka?”

“Dikkatli ol.”

1. otoyoldan Trenton’a geçtim. Broad’a dönüp arabayı kefalet ofisinin önüne park ettim. Lancer ve Slasher sokağın karşısındaki Lincoln’ın içinde uyukluyorlardı. Connie masasının başında, yüzünde ameliyat maskesiyle oturuyordu.

“Bu maske de neyin nesi?” diye sordum.

Connie, “Bu ofis leş gibi kokuyor,” dedi. “Problem nedir bilemiyorum.”

Lula başını geriye götürüp kokladı. “Fare osuruğu,” dedi. “Muhtemelen mezeci Dumpster’a gitmişler. Lahana turşusu yemişler gibi kokuyor.”

“Bu konuda uzman mısın?” diye sordum.

“Fare osuruğu kokusunu bilirim. Ama burada osuran fare bir tane değil. Büyük ihtimalle tepemizde bir fare yuvası var. Şahsen ben fareleri sevmem. Boncuk gibi gözleri, incecik kuyrukları vardır ve veba bulaştırırlar.”

Connie, gözlerini saçlarıma dikmişti. “Fare yuvasından bahsetmişken!”

Connie’ye, “Brenda, saçımın biraz ışıltıya ihtiyacı olduğunu söyledi,” dedim.

Lula, “Bayan Dikkatli ve Kuralcı, taramaya çalışmadan önce gayet iyi görünüyordu,” dedi. “Çizgilerin dramatik etkisini mahvetti.”

Connie, “Rengini beğendim,” dedi.

Lula, “Brenda’nın özel rengi,” dedi. “Adı da, 1. Otoyol, Güneşin Doğuşu.”

Connie maskesini düzeltti. “Mor gözün üzerindeki dikkati dağıtıyor.”

“Ben gidiyorum,” dedim. “Fare osuruğu başımı ağrıttı.” Lula’ya döndüm. “Bu akşam Saksağan’a gideceğim. Gelir misin?”

“Ah, evet. Ve eğer işimiz erken biterse, bir kulübe gidip saçınla deneme sürüşü yaparız.”

Yok artık.

Saçımın dolaşıklığını açmam için yarım kutu dolaşık açıcı saç kremi ve iki ölçü Downy kumaş yumuşatıcı gerekti. Duş alıp kot pantolonumu ve siyah tişörtümü giydim. Zira, 1. Otoyol, Güneşin Doğuşu’nun renkleriyle kapışmak istemiyordum.

Saat yedi buçukta çantamı ve kapüşonlu siyah eşofman üstümü alıp Lula’yı beklemek üzere aşağı indim. Normalde dışarıda beklerdim ama Raz hâlâ ortalıkta dolaşıyordu, karanlıkta üzerime atlaması şansını ona tanımak istemedim. Lula, Firebird’le kapıya yanaştığında koşup arabaya atladım.

Lula, bana bakıp, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Ali Saints Mezarlığı’na. Nottingham’daki büyük Katolik kilisesinin hemen arkasında.”

“O mezarlığı biliyorum. Cidden hoş bir yer. Tepeler, ağaçlıklar ve her halt var işte.”

Lula, yirmi dakika sonra arabayı mezarlığın otoparkına soktu. Otoparkın arka kısmından mezarlığa giden tekyönlü patikadan yavaşça geçtik. Firebird’den inince bir an için öylece durup gözlerimizin karanlığa alışmasını bekledik.

Lula, “Kamp ateşi kokusu alıyorum,” dedi. “Saksağan, orada bir yerlerde, avare gibi fasulye yapıyor.”

Kelepçelerim, kotumun arka cebinde, şok tabancamsa eşofman üstümün cebindeydi. Glock elimdeydi. Yanımda cep fenerim vardı ama onu kullanıp da Saksağan'ı korkutmak istemiyordum. Bulutların arasından ay ışığı parıldıyordu. Yalnızca bir metre önümüzü görmeye yetecek kadar ışık vardı. Kilisenin ön tarafı aydınlatılmıştı. Arka tarafıysa tıpkı mezarlık gibi karanlıktı.

Hemen arkamda yürüyen Lula, "Bu çok ürkütücü," diye fısıldadı. "Geceleri mezarlıkta dolaşmaktan hoşlanmam. Tüm hayaletler geceleri ortaya çıkar. Nefeslerini ensemde hissediyorum."

Biz mezarlığın epey içindeyken otoparkta bir araba farı yanıp hemen söndü. *Lancer ve Slasher olmalı,* diye düşündüm. Ve tuhaf bir şekilde, içim rahatladı.

Yolu takip ettik, ileride duran koyu renkli bir şeyi seçebiliyordum. Saksağan'ın Crown Vic'iydi. Vic'in ilerisindeyse yanan odunun çatırdamasını duyabiliyor ve kırmızı alevin göğe yükselen dumanını görebiliyordum. Saksağan'ı ilk yakalayışım değildi bu. Her şeyi göz önüne alırsak, gayet samimi bir ilişkimiz vardı. Saldırgan birisi değildi. Vic'in etrafını dolaşıp Saksağan'a seslendim.

"Hey, Saksağan," dedim. "Ben, Stephanie Plum."

Ateşi küçüktü. Bir konserve kutusu fasulyeyi ısıtacak veya sosisli sandviç yapmak için sosis çevirecek kadar. Saksağan iriyarı bir adam değildi. 1,65 boyunda ve zayıftı. Işıltılı şeylere mest olurdu ve onları zekice çalardı. Saklayabileceğinden fazla hâzinesi olduğundaysa onları ne kadar olduğunu önemsemeden satardı.

Saksağan, ateşin üzerinden bize baktı. "Beni nasıl buldunuz?"

"Şansımız yaver gitti," dedim. "Burada güzel bir yer bulmuşsun."

"En sevdiğim yerlerden biridir. Çok huzurlu."

Kıyafetleri her zamanki gibiydi. Aşırı bol kot pantolon, ekose desenli, pazen bir gömlek ve yaklaşık 30.000 dolar değerinde altın zincir.

"Mahkeme gününü kaçırdın," dedim.

"Emin misin?"

"Evet. Ve yeni bir tarih belirlemek için benimle gelmelisin. Akşam yemeğini yedin, değil mi?"

"Evet. Ateşin tadını çıkarıyordum sadece.

Lula, "Ateş cidden çok hoş," dedi. "Hayalet ve hortlakları uzak tutar. Ayrıca, o sevimli kolyelerine bayıldım. Doğru takılar seçmekten herkes

anlamıyor.”

Saksağan, “Bende bir bagaj dolusu var,” dedi. “Hepsini aynı anda takamıyorum. Çok ağır oluyor. İstersen sana birazını verebilirim.”

“Teşekkürler,” dedim. “Çok naziksin ama alamayız Şimdi sana kelepçe takacağım ve sonra Lula’yla birlikte ateşi söndüreceğiz ve hep birlikte şehre gideceğiz. Vic’e binip beraber mi gidelim, yoksa Lula’nın Firebird’üne mi bineriz?”

“Firebird’le!”

Ben tam Saksağan’ı kelepçeleyecekken Raz karanlığın içinden çıkıverdi. Elinde bıçak vardı. Gözüne yansıyan ateşle ve Borneo’lu Vahşi Adam’ınki gibi saçlarıyla, ay ışığında raporlu bir deli gibi görünüyordu.

“Aaaa!” diye cıyakladı Lula. “Şeytan geldi. Şeytan!”

Saksağan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, kafası geriye gitti ve yere düşüp bayıldı.

Lula’ya, “Şeytan falan değil,” dedim. “Razzle Dazzle."

Raz üzerime atıldı. “Seni pis sürtük. Bana söyleyinceye kadar seni yakacağım.”

Lula, ellerini kalçasına koyup altdudağını büzerek, “Hey! Ne dedin sen ona bakayım?” dedi. “Ona ne dediğine dikkat etsen iyi edersin. Biz öyle boklu püsürlü konuşmalardan hazzetmeyiz.”

Raz, Lula’ya gürledi. “O ağzını kapat, yoksa derini yüzer, domuz gibi kızartırım seni!”

Lula, “Küfür mü ettim ki?” diye sordu. “Beni domuz çevirmeyle bir mi tutuyorsun? Çünkü bir domuzla denk tutulmak hoşuma gitmez. Ve ayrıca, bu bıçak da neyin nesi? Yani, bugünlerde bıçak kullanan mı kaldı?”

Raz, bıçağı sağ eliyle tutarken sol eliyle cebinden bir yarı otomatik tabanca çıkardı. “Kocaman bir tabancam da var,” dedi Lula’ya. “Seni gözünden vurup dilimler, rosto haline getirip ateşte pişiririm.”

Ve bir el ateş etti.

Lula, “Tabanları yağla!” diye haykırdı. “Silahı var! Şeytanın silahı var!”

Lula koşup karanlıkta gözden kayboldu. Otoparka koşarken çalılara ve kim bilir daha nelere çarpıyordu. “Ah, kahretsin, hay orospu çocuğu!” diyen sesini duyabiliyordum.

Raz silahı bana doğrultup ateş etti. Bir mezar taşının arkasına fırladım, yeniden ateş etti, kurşun mermere isabet etti. Hemen arkamda bir odun

parçası arandım. Tabancam çantamdaydı ama arayacak vaktim yoktu. Kamp ateşinin ışığından, Raz'in öne doğru yalpalayarak yürüdüğünü gördüm. Bir bacağında kurşun, diğerindeyse bıçak yarası vardı.

Yola çıkmadan, kilisenin ön kısmından gelen ışığın yardımıyla dikkatle yürüyordum. Arkadan Raz'in sesi geliyordu.

"Gel buraya kedicik, gelsene."

Bir motor sesi geldi ve tepeden far ışığı göründü. Saksağan'ın Crown Vic'i otoparktan geçip bilinmeyen yerlerde gözden kayboldu. İçinde büyük ihtimalle, kendine gelen Saksağan vardı.

Ayaklarım koşmak istiyor, beynimse ısrarla yavaş *ol* diyordu. Ağaçların veya mezar taşlarının arasına koşup da kendimi ele vermeyi göze alamıyordum. Çantamdan tabancamı bulup elime almıştım bile. Otoparka varmak üzereydim. Park edilmiş iki araba olduğunu görebiliyordum. Önlerdeki Lula'nın sesini artık duymuyordum. Arkamdan gelen Raz'in sesini de öyle. Yalnızca göğüskafesimde gümbür gümbür atan kalbimin sesini duyuyordum.

Ağaçlık alandan çıktığımda, Lula'nın arabanın önüne geçip bana el salladığını gördüm. Açık alanda tam hızla koştum. Lula'nın yanına vardığımda, nefesimi düzenlemek için eğildim. Lula'nın Firebird'ünün yanında duran Camry dikkatimi çekti.

"Bu onun arabası mı?" diye sordum.

"Öyle gibi. İçinde kimse yok. Ön koltukta fazladan bir şarjör var."

Ön tekerleklere birer kurşun sıkıp hızla Firebird'e bindim. Lula otoparktan yola çıktı ve durduk. Berger'ı arayıp ceptelefonuna mesaj bıraktım. Raz'in mezarlıkta olduğunu ve arabasının kullanılamaz halde olduğunu söyledim.

Lula, "Kabul et, en başta tıpkı şeytan gibi görünüyordu," dedi.

"Korktun. Ufacık bir kız gibi ciyakladın."

"Şaşırdım kaldım. Ortamın etkisindeydim. Böyle haltların beni ne kadar etkilediğini biliyorsun."

"*Tabanları yağla* diye bağırdın. Bu da neydi?"

Lula, "Gayet akıllıcaydı," dedi. "Beni rosto yapacaktı. Manyak herif. Neyse ki, sol eliyle hedefi tutturamıyor." Aynı fikirdeydim. Raz gerçekten manyağın tekiydi. Ve sol eliyle kesinlikle ateş edemiyordu.

“Polis gelinceye kadar burada kalmak istiyorum,” dedim. “Raz’e kaçma fırsatı vermek istemiyorum. Yakalansın istiyorum.”

“Tabii. Gözlerini açık tut ki, bize yaklaşmasın. Ve silahın da elinde olsun. Kahvaltısına et olmak istemiyorum.”

Birkaç dakika sonra, Raz’in çimenliklerden arabasına yürüdüğünü gördüm. Silah sesini duyduğundan emindim. Ben olsam, hemen tekerlekleri kontrol ederdim. Karanlık otoparkta ne yaptığını tam seçemiyordum. Pencereleri indirip ayak seslerini dinledik. İkimiz de silahlarımızı sıkıca tutuyorduk.

Raz, “Şıllıklar, sürtükler!” diye bize sesleniyordu.

Lula, “Tekerleklere baktı,” dedi.

Arkamızdaki yoldan gelen ışığı gördüm. Bir polis arabası otoparka döndü. Arkasından iki polis arabası ve kojak tepe lambalı bir sedan araba daha geliyordu.

Ceptelefonum çaldı. Arayan Berger’dı.

“Yolun kenarındaki Firebird’de oturan sen misin?” diye sordu.

“Evet. Raz’in arabasının tekerleklerine ateş ettim, dolayısıyla yayan kaldı. Uzağa gitmiş olamaz. Birkaç dakika önce arabasının yanındaydı. Silahı var.”

Berger, “Teşekkürler,” dedi. “Onu buradan götüreceğiz.”

Lula, “Kalıp neler olacağını görmek istiyor musun?”

“Hayır, eve gitmek istiyorum.”

Aslında, eğer buralarda durursam, Raz’in beni bulup vurmasından korkuyordum.

YİRMİ BEŞ

Lula, beni bırakmak için arabayı evin önüne çekerken Brenda'nın arabasını fark ettik.

Lula, "Brenda'nın ekmek kızartma makinası bu," dedi. "Görünüşe göre, Brenda seni kapıda bekliyor ve pek de iyi görünmüyor."

Brenda kamburunu çıkarmış, kollarını göğsünde birleştirmişti, başı öne eğikti.

Lula motoru kapattı, birlikte Brenda'nın ayakta durup art arda sigara içip zemini izmaritlerle doldurduğu yere gittik.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Çok fena bir sorunum var. Yardımınız gerekiyor. Başka kimden yardım isteyebilirim, bilmiyorum. Oğlum Jason'ı kaçırdılar. Ve onu tutup sürükleyerek götürürlerken ben de oradaydım."

"Aman Tanrım," dedim. "Bu iş ciddi. Polisi aradın mı?"

"Arayamam. Engeller var."

"Ne gibi?"

"Polis de Jason'ı arıyor çünkü," dedi Brenda. "Kötü bir şey yaptığından değil. Yani, kimseyi öldürmedi veya öyle bir şey yapmadı."

"*Ne* yaptı peki?"

Brenda bir sigara daha yaktı. Artık iki sigara birden içiyordu. "O bir bilgisayar korsanı," dedi.

Lula, "Onları bilirim," dedi. "İnsanlara virüs bulaştırırlar. Sarah Palin'in e-posta adresini çalarlar."

Brenda, "Jason o tarz bir bilgisayar korsanı değil," dedi. "Öyle ufak tefek işlerle uğraşmaz. Teknolojiye meraklı. Bunun bir satranç oyunu gibi olduğunu ve bilgisayarla oynadığını söyler. Cidden çok zekidir. Bir dâhidir."

"Peki, eğer yanlış bir şey yapmadıysa polis onu neden arasın ki?"

"Onun gibi birkaç arkadaşı daha var. Moronlar kulübü gibi bir şey. Sırf eğlence olsun diye, hükümetin bilgisayarlarına girip komik mesajlar bırakıyorlar. Bilgi çalmıyorlar ama hükümet, sistemlerine girilmesinden hoşlanmıyor."

Lula, "Hükümet şakadan hiç anlamıyor," dedi.

“Her neyse Jason ve arkadaşları, geçen yıl faaliyetlerini gizliden sürdürmeye başladılar. Jason artık öyle komik mesajlar bırakmadıklarını, FBI’ın peşlerine düştüğünü söyledi. Sorun şu ki, FBI, onların kim olduğunu ve neye benzediklerini bilmiyor; dolayısıyla Jason eğer dikkat çekmezse sorun çıkmaz.”

Brenda’yı çevreleyen sigara dumanından uzaklaşmak için bir adım geri çekildim. “Sana Hawaii’den o fotoğrafı yollayan kişi Jason’dı, değil mi?”

“Arabamı geri almama yardım ediyordu. O çok iyi bir çocuktur.”

“Fotoğrafı kullanacak kadar bilgisayar bilgin var mı?” diye sordum.

“Hayır. Jason’ın bir arkadaşı bana yardımcı olacaktı.” Lula, “Jason eve gelmiş gibi sanki,” dedi.

“Eğer FBI peşindeyse bunu neden yapsın ki? Neden sana başka bir fotoğraf daha yollamadı?”

“Zavallı Ritchy öldüğünde, işe Razzle Dazzle’ında karıştığını öğrendik. Jason tehlikede olduğunu ve uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Razzle Dazzle bir yılı aşkın süredir Jason’ın peşindeydi. Jason’ı ele geçirmek isteyen teröristler var. Ve Razzle Dazzle, Jason’ı onlara verecek.”

Lula, “Kafam karıştı,” dedi. “Razzle denen herif, fotoğrafı neden istiyor? Neden doğrudan gidip Jason’ı bulmuyor?”

“O elektronik baskının Jason’ın olduğunu bilen tek kişi Raz. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Jason, Raz’in salak bir bilgisayar korsanı olduğunu söylüyor. Sonra Raz, Jason’ın izini sürüyor ama onun nasıl bir tip olduğunu bilmiyor. Sanırım Raz, Ritchy’de Jason’ın fotoğrafı olduğunu zannetti. Şifre olayım bildiğini sanmıyorum. En azından,

Jason böyle düşünüyor. Jason, Hawaii’den ayrılmak zorunda kaldığından birkaç günlüğüne beni ziyaret etmek ve arabamı almama yardımcı olmak için geldi. Yarın geri dönecekti ama kaçırıldı.”

Kalbim sıkıştı. “Razzle Dazzle mı kaçırdı yoksa?”

“Hayır. Ağabeyim. Jason’la birlikte akşam yemeği yiyorduk ve aşağılık ağabeyim, yanında iki fedaisiyle beraber gelip onu götürdü. Jason’ın burada olduğunu nerden bildi, bilemiyorum. Belki de, arabasını Domuz Sammy’nin çaldırdığını duyup parçaları birleştirdi.”

Pekâlâ, yeniden nefes alabiliyordum. “Hiç değilse, ağabeyin Jason’ın canını yakmaz.”

“Hayır ama Chester, kim bilir hangi sisteme izinsiz nasıl gireceğini gösterinceye kadar onu rehin tutar. Sonra da, Jason bir suça bulaşmış

olabilir. Veya eğer Jason orada uzun süre kalırsa Razzle Dazzle veya FBI onu bulabilir. Bana yardım edebileceğinizi umuyordum. Chester'ın Jason'ı depoda tuttuğunu düşünüyorum." Brenda dumanın arasından gözlerini kısarak bana baktı. "Saçına ne oldu senin? Dümdüz olmuş, yassılaşmış ve atkuyruğu yapmışsın."

"Yağmurdan," dedim. "Yağmura yakalandım da."

"Ben hiç yağmur görmedim."

"Namussuz bir bulutmuş demek ki. Sadece benim üzerime gelip *foşşş* diye damlalarını bırakıp gitmiş."

Lula, "Pekâlâ, şu büyük kurtarma operasyonunu yapacak mıyız?" diye sordu. "Patlayan silahlarla içeri dalacak mıyız? Bilsem, Ranger kıyafetimi giyerdim."

Lula bugün siyah yerine doreyi tercih etmişti. Dore kolsuz bluz, çingenepembesi likralı mini etek, dore topuklu ayakkabılar. Razzle'ın onu tek atışta vurmaması hayret edilir şeydi. Gerçekten açık bir hedefti.

"Patlamayan silahlarla gireceğiz," dedim. "Onlar sabit suçlu değil."

Brenda, "Chester biraz suçlu olabilir," dedi.

Lula, "Duydun mu?" dedi bana. "Biraz suçluymuş. Ne bekleyebiliriz bilemiyorum. Bu da demek oluyor ki, Firebird'ü alabilirz, zira bagajımda yedek cephanem var."

Brenda, "Yedek cephane iyi fikir," dedi. "Cephanenin fazlası artmaz."

Lula'nın Firebird'üne atladık, Broad'a vardığımızda Ranger'ı aradım.

"Haber vereyim," dedim. "Radardan çıktım, çünkü Lula'nın arabasındayım. Ama Bordenton'ı kuzeyinde yasadışı bir rehin tutma olayına yardım edeceğim. Yardıma ihtiyacım olabilir."

"Bebeğim, radarın dışında değilsin. Saatim kolunda. Nerede olduğunu çok iyi biliyorum."

Saate baktım. "Unutmuşum."

"Peşine birini takacağım. İçeri girmesini istersen haber ver."

"Teşekkürler."

Lula, "İnsanın bir Ranger'ı olması ne güzel," dedi. "Kişiye özel Örümcek Adam gibi."

Billings'in deposuna girdiğimizde Lula tereddüte kapıldı. Park edilmiş iki araba vardı. Bir tanesi, darbe yemiş Lincoln, diğeriyse bir Mercedes'ti. Binanın içindeki ofis kısmının ışıkları yanıyordu.

Lula, “Planımız nedir?” diye sordu. “Oraya kız izci şekerlemeleri gönderecek değiliz. Kız izciler çoktan uykuya daldılar bile.”

“Arabayı arka köşeye park et, Firebird orada göze çarpmayacaktır,” dedim. “Ön kapıyı deneriz. Eğer işe yaramazsa yükleme alanından girmeyi deneriz.”

Lula arabayı park etti, hep birlikte indik.

Lula, “Bekleyin,” dedi. “Cephanemi alayım.”

Çantamdan Glock’ımı çıkardım. “Fazladan bir şey gerektiğini sanmıyorum.”

Lula bagajını açarken, “Evet ama bulunsun,” dedi.

Bagajın içine baktığımda resmen nefesim kesildi.

“O bir roketatar!”

Lula, “Evet,” dedi. “Kocaoğlan burada. Sosyal konutlardaki bahçe satışından almıştım. Ağzına kadar dolu hem de. Bunu ucuna takınca ne oluyor bak. *BOOM!”*

“Roketatar yok!” dedim. “Roketatar asla yok. Burası Afganistan değil.”

Lula, “Kullanmak zorunda değiliz,” dedi. “Sadece kapılarını çalıp onlara bu kaltağı gösterelim. Onlar da altlarına işeyip Jason’ı verirler.”

Brenda, “Bu işe yarayabilir,” dedi. “Bagajda görünce neredeyse ben de altıma işeyecektim.”

Haklıydı. Kabul etmeliyim ki, ilk gördüğüm an ben de öyle hissetmiştim. “Sadece korkutacaksak olabilir.”

Lula, “Göreceğiz,” dedi.

Lula, roketatarı omzuna aldı. Elimdeki Glock’ı sıkıca tutuyordum. Brenda’nın elindeyse o şirin, kız tabancası vardı. Billings Gurme Gıda’nın ön kapısına yürüdük, kapının tokmağını denedim. Kilitliydi. Binanın etrafını dolaşıp yükleme kapılarını ve stor kapıları denedik. Hepsi kilitliydi.

Brenda, “Jason’ı almadan eve dönmem,” dedi. “Ben giriyorum.”

Lula, “Ben de,” dedi. “Hemen arkandayım.”

“Nasıl giriyorsunuz acaba?” diye sordum.

Brenda ofisin girişine doğru ilerliyordu. “Ön kapıdan. Zili çalıp Jason’ı soracağım.”

Lula, “Eğer onu vermezlerse de roketi kıçlarına sokacağım,” dedi.

Yetişmek için koşmam gerekti. Yürürken park yerine baktım ama Rangeman arabası göremedim. *Bu iyi değil,* diye düşündüm. Felaket kokusu

alıyordum. Brenda kapıya gidip parmağım zilin üzerine koydu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Lancer dışarı baktı.

Lancer, “Ah, lanet olsun,” dedi.

Kapıyı kapatmaya çalıştı ama ben çoktan ayağımı içeri koymuştum bile.

Brenda, “Jason nerede?” diye sordu. “Oğlumu istiyorum.”

Lancer, “Bilmiyorum,” dedi. “Burada yok.”

Brenda onu itip ofise girdi. “Elbette burada. Başka nerede olacak? Gelinimiz onu eve almaz.”

Lancer, “Hey,” dedi. “Buraya giremezsin. Mesai saatinde değiliz.”

Lula, Brenda’nın hemen arkasındaydı, adamı itip geçti. “Kusurumuza bakma. Yolumuzdan çekil.”

Lancer, roketatarı görünce bembeyaz kesildi. “Şimdi kabalaşacağım. Sizi zorla çıkarmak zorunda kalacağım.”

Lula roketatarı pışpışlayarak, “Sende bu bebeklerden var mı?” diye sordu.

“Hayır.”

“O zaman bizi gitmeye nasıl zorlayacaksın?”

Lancer, “Silahım var,” deyip silahını Lula’ya doğrulttu.

Lula, “İnsanların bana silah doğrultmasından hoşlanmam,” dedi. “Bu beni sinir eder ve kaba bir harekettir. Roketatarımı sana doğrultayım mı? Sanmıyorum.”

Lancer, “Esas insanların özel mülklerine bu şekilde girmek kabalıktır,” dedi.

Brenda, “Esas oğlumu kaçırmak kabalıktır,” dedi.

Küçük bir girişteydik. Sağda bir hol vardı.

Brenda, “Aşağıda olduğuna eminim,” dedi. Elinde ufacık kız işi silahıyla holde yürüyordu.

Lula, Brenda’nın arkasından yürüyordu. Onun arkasındaysa Lancer vardı. Ben de Lancer’ın arkasındaydım.

Brenda bir kapıyı açıp içeri baktı. “Depo,” deyip ilerledi. Kocaman mekânı gözlerimle hızlıca taradım. Üst üste konarak istiflenmiş bir sürü kutu vardı. Tel raflar, zeytinyağı tenekeleriyle doluydu. Bir sürü kutu. Garaj yerinde bir TIR vardı. Jason yoktu.

Brenda, holün diğer ucundaki bir kapıyı açıp, “Jason!” diye ciyakladı.

Hepimiz birden koşup odaya baktık. Jason, dizüstü bilgisayarının başında çalışıyordu. Slasher ve başka bir adam oturmuş, televizyon seyrediyorlardı.

Lancer, “Üzgünüm, patron,” dedi. “Onlara engel olamadım.”

Adam, “Engel olamadım da ne demek?” dedi. “Silahın var, değil mi? Vursana.”

Lancer tereddüt etti.

Adam ayağa kalktı, silahını çekip Jason’a doğrulttu. “Peki, buna ne dersin, Brenda? Eğer gitmezsen oğlunu vurmama ne dersin? O burada bizim için iyi bir şey yapıyor, o yüzden onu sadece bacağından vururum.”

Brenda gözlerini dikmiş bakıyordu. “Chester, seni piç kurusu. Eğer birisi vurulacaksa, o sen olursun.”

Ve daha kimse kıpırdamadan, Brenda silahını ateşleyip Chester’i kolundan vurdu.

Chester, “Onu öldürün!” diye haykırdı. “Öldürün onu!” Lancer, silahını Brenda’ya doğrulttu, arkadan üzerine atladım, birlikte yere yuvarlandık. Tabancası iki el ateş etti. Bir tanesi Lula’ya teğet geçti, diğeriyse Lula’nın ayakkabısının on iki santimlik topuğunu sekiz santime indirdi.

Lula o dört santimlik farktan dolayı yere kapaklanırken, *“Neler oluyor ya!”* dedi. Ardından, “Vuruldum!” diye bağırdı. “O aşağılık beni vurdu. Kadın düştü. Kadın düştü! 911’i arayın.”

“İyisin,” dedim. “Ayakkabından dolayı düştün sadece.” Lula, “Karanlık,” dedi. “Üzerime iniyor. Bir ışık tüneli var. Melekler görüyorum. Hayır, melek falan değil, bir dakika. Kahretsin, bu Tony Soprano.”

Tony Soprano değildi. Chester Billings’ti. Yaralı bir fil gibi odada koşturuyor, Lula ile Brenda’nın üzerine atlıyordu. Brenda’nın elindeki silahı düşürdü, roketatarı aldı. O itişip kakışmanın arasında, her nasıl olduysa roketatar patladı, *vuuuu* sesiyle beraber duvarda kocaman bir delik açarak gözden kayboldu.

Tüm binayı sallayan bir patlama oldu. Duvardan alçılar döküldü. Herkes çığlıklar atarak saklanacak yer arıyordu. Daha küçük çaptaki ikinci patlamayla mobilyalar tangırdadı, roketin açtığı delikten alevleri görebiliyordum.

Lancer, “Depo yanıyor,” dedi. “Roket, propan tanklarından birini vurmuş olmalı.”

Penceresi olmayan odaya dumanlar doldu, millet oradan çıkmaya çalışıyordu. Herkes hole koşup dağıldı. Lancer, Slasher ve Billings bir yöne koştular. Lula, Brenda ve Jason ise başka bir yöne. Odadan en son çıkan bendim. Hole adım attığım an ışıklar söndü. Karanlıkta kafam karıştı, dumandan boğuluyordum. Bedenime bir kol dolanıp ayaklarımı neredeyse yerden kesti, beni ters yöne götürüyordu. Bu, Ranger' dı. Beni holden yangın kapısına doğru çekerken, "Bu taraftan," dedi.

Kapıyı iterek açtı, binanın dışındaydık. Anayoldan gelen acil durum araçlarının sesini duyabiliyordum.

Ranger, "Binada kaç kişi vardı?" diye sordu.

"Benden başka altı."

Ranger diğer cipteki Tank'le bağlantıya geçti. "Benimle konuş," dedi.

Hoparlörden Tank'in sesini duyabiliyordum. "Lula arkamızdaki ağaçlıkta gözden kayboldu. Ona seslendim ama durmadı. Beş kişi daha binadan çıkıp dağıldılar. Bir kadın ve genç bir adam hemen yanlarına çatıdan ateşler içinde bir parça düşünce panikleyip ters yöne koştular. Kadın, Dumpster'in arkasında saklanıyor. Onu oradan çıkarmaya çalıştık ama ateş etti. Delikanlı da oralarda bir yerde. Elinde bir bilgisayar vardı galiba. Üç adamsa bir Mercedes'e atlayıp gittiler."

Ranger, "Binada kimse yok," dedi. "Hadi gidelim, tabii eğer polisle konuşmak istemiyorsan."

"Hayır!"

Ranger elimden tuttu ve Billings Gurme Gıda'yı komşusu Dot Tesisat'tan ayıran çimli ara yolda son hızla koştuk. Dot binasının gölgesinde iki Rangeman cipi duruyordu. Ranger birinin direksiyonuna geçti, İkincisi de farları kapalı bir halde bizi otoparkın köşesine kadar takip etti.

Billings deposunun tepesinden alevler düşüyordu. Polis arabaları otoparka gelip durdular. İtfaiye araçları hızla geldi.

Ranger'a, "Polisi ve itfaiyeyi sen mi aradın?" diye sordum.

"Hayır. Buna gerek kalmadı. Patlama binanın çatısını uçurdu. Kilometrelerce uzaktan görülebiliyordu. Kontrol odam, Billings güvenlik sistemindeki yangın alarmını duydu. "Lula'nın arabasını otoparkta göremiyorum."

"Hal'a çektirdim. Yolda, önümüzde."

Ranger arabayı servis yoluna çekince, Lula çalıların arasından çıktı, kollarını sallıyor, çığlıklar atıyordu. Ayağının birinde ayakkabısı vardı, diğerinde yoktu, islenmiş pembe-sarı saçlarına yapraklar yapışmıştı, dore bluzu Ranger'ın farının değmesiyle göz alıyordu.

Ranger, cipi Lula'nın binmesi için durdururken, "Hey, gün ışığı Lula," dedi.

Lula, "Vay be, vay anasını, daha neler," dedi. "Ödüm koptu. O beyinsiz, ayakkabıma ne yaptı, görüyor musun? Bunlar orijinal Louboutin taklidi. Buna uygun eşini nerden bulacağım şimdi ben?"

Ranger 295. otoyola döndü, Lula öne eğildi.

Lula, "Arabam nerede?" diye sordu. "Bebeğimi orada bırakamayız. Her yeri kül olur. O şey yukarı ne biçim çıktı ama? Cehennem gibiydi."

Ranger, "Araban Hal'da," dedi. "Trenton'a götürüyor."

"Gerçekten mi? Hal çok tatlıdır," dedi Lula. "Ona hoş bir şey yapmam gerek."

Ranger'ın dudaklarına ufak bir gülümseme yayıldı.

Ranger'a, "Ukala," dedim.

Bunun üzerine gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

Sirenleri çalan bir polis arabası yanımızdan geçti. Lula burnunu pencereye dayadı. "Sanırım Brenda'nın oğlunu polis arabasının direksiyonunda gördüm."

Yarım saat sonra Ranger'la birlikte evimin otoparkındaydık. Lula gitmişti. Firebird'ünü almıştı ve şehir merkezindeki barlardan birinde Hal'le buluşup ona teşekkür edecekti.

Ranger'a, "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedim.

"Hal ve Rafael'e sana göz kulak olmalarını söyledim, sonra Whitehorse'taki bir ticari hesaba bakmaya gittim. Rafael arayıp Lula'nın elinde bir roketatarla içeri girdiğini söyleyince, Whitehorse'tan vazgeçtim. Siz Billings Gıda'yı havaya uçurmadan saniyeler önce otoparka girmiştim."

"Kazara oldu," dedim.

Saçıma baktı. "Ve?"

"Mesleki bir gereklilik. Bir kuaförden bilgi almam gerekiyordu."

"Açıklamanın kayda değer olacağını biliyordum."

Ranger saatine baktı. "Burada kalıp seni baştan çıkarmak isterdim ama Whitehorse'a gitmem gerek. Birisi alarm sistemlerine girmiş ve korumamız

altındaki bilgisayar dükkânını silip süpürmüş”

Yüzümü buruşturdum. Sisteme kimin girdiğini bildiğimden şüpheleniyordum.

“Bu bilgisayar korsanları işinde ne kadar ileri?” diye sordum. “Herkesin aradığı o fotoğrafın aslında gizli bir şifreye sahip olduğu aklına gelir miydi? Yani, Ashton Kutcher’a benzeyen birinin fotoğrafının bilgisayara aktarılınca dijital bileşenlere ayrılması gibi? Ve bu dijital bileşenlerinin bir bilgisayar korsanının araba çalmak için kullanabileceği bir şifre olması gibi? Bunlar mümkün mü, yoksa kurmaca mı?”

“Bu teknoloji gerçek. Ve benim işim için gitgide artan bir tehdit oluşturuyor. Bir arabayı çalmak veya güvenlik sistemini bozmak gibi şeyler yapmak için başka bir bilgisayarı harekete geçirecek şifreli mesajların sayısı pek fazla değil.”

Ertesi sabah Razzle Dazzle’ı düşünerek uyandım. Morelli’yi aramak için elime telefonumu aldığımda, telefonum ondan gelen mesajla titredi.

Öğlene kadar toplantılarım var. Sonra ararım. Raz dün gece tüydü. Dikkatli ol.

Aletlerim doluydu ve şarj edilmişti, kolayca erişebilmem için onları çantama koymuştum. Pikaba binmek için otoparkta yürürken tetikteydim, arabayı kullanırken de gözüm hep dikiz aynasındaydı.

Kefalet ofisine vardığımda, herkes oradaydı. Connie masasının başındaydı. Lula, portatif sandalyeye oturmuş, günün bulmacasını çözüyordu. Vinnie volta atarak akıllı telefonundaki mesajları okuyordu.

“Günün haberi nedir?” diye sordum.

Connie, “Vinnie az önce Brenda için kefalet yazdı,” dedi. “Ağabeyinin deposunda bir patlama olmuş ve o da olay yerinde tutuklanmış.”

“Sadece orada olduğu için mi tutuklanmış yani?” Connie, “Hayır, görünüşe göre, kusurlu bir propan tankı patlamış,” dedi. “Polisin konuşmalarını duydum.”

Lula, başını bulmacadan kaldırıp gözlerini yuvarlayarak istavroz çıkardı.

“Polis vardığında Brenda oradaymış, olaylar üst üste gelmiş, Brenda polisin birine yumruk atmış.” Connie tavana baktı. “Hey, masama bir şey damladı.”

Hep birlikte tavana baktık. Kocaman ıslak bir leke vardı, yer yer kabarmış gibi görünüyordu.

Lula etrafı kokladı. “Fareler. Çiş yapıyorlar ve o da akıyor işte. Orada bir sürü fare olmalı. Ben fahişelik yaparken bir Çin restoranının önünde iş tutardım ve onlar da aynı sorunu yaşıyordu. Acılıekşili çorbanın üzerine akardı.”

Vinnie, “Fare falan yok,” dedi. “Muhtemelen bir boru sızıyordun Birisi mülk sahibini arasın.”

Lula, “Fare kokusunu bilirim,” dedi. “Ve burada fare var.” Köşeden süpürgeyi alıp tavana vurdu. “Şişşş!”

Süpürge tavana değdiği an, tavandan bir parça Connie’nin masasına düştü. Tepemizde bir çatlak oluştu ve tıkırtılar, inleme sesleri gelmeye başladı. Çatlak oda boyunca genişledi ve tavan çöktü, çatlak tamamen açıldı ve binlerce fare üzerimize dökülmeye başladı. Sıçanlar, minik fareler, şişman fareler... şaşkın fareler. Patlak gözlü ve cıyaklayan fareler... Pis fare ayakları havada uçuyordu. Kuyrukları sopa gibi sertti. Connie’nin masasına ve yere düşüyorlar, bir an için donup kalıyor, ardından kalkıp koşturmaya başlıyorlardı.

Lula, “*FARELER!*” diye ciyakladı. “Kafamıza fare yağıyor!”

Sandalyesine çıkıp kafasını gazeteyle kapattı.

Connie masasının üzerindeydi, farelere havadayken vurup odanın karşısına yolluyordu. “Birisi kapıyı açsın ki, fareler dışarı çıksın!” diye bağırıyordu.

Farelerin üzerine basıp öldürürüm korkusuyla adım atamıyordum. Sanırım çığlık atıyordum ama kendimi duyduğumu hatırlamıyorum.

Vinnie koşup kapıyı açtı ve kendini dışarı attı, fareler de onun arkasından koştular.

Dakikalar sonra kaldırımda durmuş ofisin içine bakıyorduk. Farelerin çoğu bilinmeyen yerlere gitmişti. Kapıyı bulamayacak kadar aptal olan birkaç fareyse köşede duruyordu.

Lula, “Sanırım bana fare piresi bulaştı,” dedi. “Pirelendiğime eminim. Galiba bir tanesi beni ayak bileğimden ısırdı.”

Lula’nın ayak bileklerini inceledim. Isırık izi yoktu.

Lula, “Şu görünmeyen ısırık izlerinden olmalı,” dedi. “İçimde bir şey olduğunu hissediyorum. Hissediyorum. Tanrım, umarım veba değildir. Veba olmak istemiyorum. Veba olduğunda birdenbire her yerin yara oluyor.”

“Hiç yaran yok,” dedim.

Lula, “Pekâlâ, henüz çok erken,” dedi.

Çantamı koluma atarken, *Buggy’dense yaralarının olması daha iyi*, diye düşündüm. “Ben gidiyorum. Saksağan’ı arayacağım.”

Lula, “Ben de seninle geleyim,” dedi. “Ama midemi yatıştırmak için bir şey yemem lazım. Veba kaptıysam kendimi güçlendirmem gerekir. Tavuk istiyorum.”

Cluck-in-a-Bucket’in arabaya servis kısmında durdum. Lula bir kova ekstra çıtır, bir kutu soslu ekmek, bir elmalı pasta ve büyük boy alkolsüz diyet bira aldı. Kendime bir parça tavuk aldım, Brenda bir mesaj yolladı.

Her şey için teşekkür ederim. Saçın için formülü göndereceğim.

Ona cevap yazıp eğer salondaysa saçımı yapabilir mi, diye sordum.

Olumsuz, yazdı. *Arrivederci.*[24]

Lula’ya, “Plan değişti,” dedim. “Brenda kaçıyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte. Konuşabilir miyiz, diye gidip bakacağım.”

Kırk dakika sonra, ben tam 1. otoyola dönecekken Brenda’nın ekmek kızartma makinasını önde gördüm. Aramızda dört araba vardı ve onun Brenda olduğuna emindim.

Lula, “Onu aramamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Bakalım nereye gidiyor.”

Brenda 1. otoyoldan 18. otoyola geçti, oradan da kuzeye giden ücretli yola. Nereye gittiği açıktı. Jason’la birlikte havalimanına gidiyordu.

Lula, “Belki de yalnızca oğlunu götürüyordur,” dedi. “Hâlâ saklanıyor sonuçta, değil mi?”

“Mümkündür.”

Brenda’nın peşinden kısa süreli otoparka girdim, belirli bir mesafede durup Scion’dan valizleri çıkarmalarını seyrettim. Valizlerini sürükleyerek terminale yürüdüler. Brenda, arabasını kilitleme zahmetine bile girmedi gibi geldi bana. Kaçtığını biliyordum.

Bir park yeri buldum, Lula’yla birlikte Brenda’ya yetişmeye çalıştık. Az ileride bir adam vardı, bize doğru yürüyordu. Epey bronzdu, elinde bir takım elbise poşeti vardı.

Bu, Rug idi. Simon Ruguzzi. Hawaii’de başıma gelenlerin sorumlusu. Göz göze geldik. Adam elindeki poşeti bırakıp koşmaya başladı.

Brenda’nın Vinnie için değeri bozuk para kadardı. Ama Rug çok para ediyordu.

Otoparkın ortasında yönümü değiştirip Ruguzzi’nin peşinden koşmaya başladım. Arkamdan koşan Lula’nın ayak seslerini duyabiliyordum, önümdeki adamla aramdaki farkı kapatıyordum. Bir metre kadar yaklaşınca, sıçrayıp üzerine uçtum ve onu pantolonunun askılarından yakaladım. Adam yere düştü, Lula hızla gelip onun üzerine oturdu. Adamı kelepçeleyip ayağa kaldırdım.

“Neden kaçtın?” diye sordum.

“Ünlüsün,” dedi. “Bir karavanın üzerinde ve kefalet ofisinin reklamlarında gördüm seni.”

Bu, Vinnie’nin parlak bir fikriydi ve hayatımda çok da bir önemi yoktu.

Rug’ı arka koltuğa bindirip Trenton’a döndüm. Yolda Ranger’ı aradım. “Rug’ı yakaladım,” dedim. “İçimde Brenda’nın kaçacağına dair bir his vardı, onu havalimanına kadar takip ettim. Otoparkta Ruguzzi ile karşılaştım ve onu Lula’yla birlikte yakaladık.”

Ranger, “Bebeğim,” dedi.

Akşamüzeri Vinnie’yle kafede buluştuk.

“Brenda konusunda üzgünüm,” dedim. “Kaçtığına eminim.”

Vinnie, “Bunu tahmin etmiştim,” dedi. “Kefalet olarak Ferrari’sini koymuştu. Artık onu DeAngelo’ya verebilirim. “Ama araba çalıntı,” dedim. “Ve anahtarı bile yok.” Vinnie, “Umurumda değil,” dedi. “Bu artık DeAngelo’nun sorunu. Yanları açık bir kamyona yükletir, yollarım.”

Bir *frappuccino* alıp pikabıma bindim. Saksağan’ı başka bir gün yakalayacaktım. İşin aslı, Ruguzzi’yi yakaladığım için para içinde yüzüyordum. Eve dönerken annemlere uğradım.

Büyükannem, “Görünüşe göre, kotunun dizleri yırtılmış,” dedi.

Peşinden mutfağa gittim. “Mesleki bir kaza diyelim.”

Annem, “Akşam yemeğine kalacak mısın?” diye sordu.

“Hayır. Eve gidip duş almam ve üzerimi değiştirmem lazım.”

Fare yağmuruna tutulduğum yetmezmiş gibi, bir de Rug’ı yakalarken çimentonun üzerinde iki metre sürüklenmiştim. Ama annemin detaylarla ilgilendiğini sanmıyordum.

“Elindeki malzemelerle bana bir sandviç yapsana. Alışverişe gitmem lazım ama bu saçla, bu yaralı dizlerle Giovichinni’ye gitmek istemedim. Gözümün morluğu da yeşile dönüyor.”

Büyükannem, “Yeşil iyidir,” dedi. “En güzel renklerden biridir.”

Annem bana bir çanta dolusu yiyecek hazırlayıp verdi. Likör şişesinin durduğu dolaba gidip bir fotoğraf aldı ve bana uzattı. Uçaktaki fotoğraftı bu!

“Bunu büyükannenin odasında buldum,” dedi. “Bunu aradığını biliyordum. Bugün büyükannenin nevresimini değiştirirken buldum.”

Büyükannem, “Fotoğraftaki adam çok seksi,” dedi. “Çöpten çıkardım. İstediğini bilmiyordum.”

Fotoğrafı yiyeceklerin durduğu çantaya tıkıştırdım. Güvende olması için Ranger’a verecektim. Belki de, sırf eğlence olsun diye Berger’a verirdim. Aradığı bilgisayar korsanının fotoğrafını nihayet bulduğunu zannederdi. Bildiğim kadarıyla, Berger ve Razzle Dazzle fotoğrafın bilgisayar mesajı içeren bir kompozit olduğunu bilmiyorlardı.

“Gitmem gerek,” dedim. “Yemek ve fotoğraf için teşekkür ederim. Büyükanne, bunun yerine sana başka bir seksi fotoğraf vereceğim.”

Büyükannem tezgâhın üzerinden pembe sıvıyla dolu ufak bir şişe aldı. “Annie bunu senin için bıraktı.”

“Biraz daha Pepto Bismol, ha?”

“Hayır, bunun gerçek olduğunu söyledi.”

Apartmanımın otoparkına vardığımda, Morelli’nin cipini gördüm. Dolayısıyla, daireme girdiğimde Bob koşarak üzerime atlayınca şaşırmadım. Bob’ın kulaklarının arkasını kaşıyıp onu başından öptüm. Morelli oturma odasından geldi. Televizyon açıktı.

“Eve seksi bir adamla geldiğimi ve senin de ayağında çoraplarla televizyon seyrettiğini düşünsene,” dedim.

“Tuhaf olurdu.”

Çantayı tezgâhın üzerine bıraktım, açmadım.

Morelli, “Gömüşe göre, annenlere uğramışsın,” dedi. “Ah, çikolatalı kek mi o?”

“Evet, sandviç de var. Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum.” Plastik sandviç kutusunu açıp bir parça domuz pastırması aldı. “Sana iyi bir haberim var. Berger, Raz’i yakaladı.”

“Hadi oradan!”

“Aslına bakarsan, onu yakaladığında ölüymüş ama sonuçta yakaladı işte.” Morelli diğer plastik kutuyu açtı. “Sığır konservesi. Ana damar.”

“Raz nasıl ölmüş?”

“Mezarlıktan kaçmış ve sonra gecenin ilerleyen saatlerinde bir araba çalmış. Bu sabah Trenton’ın ileri gelenlerinden biri yerini saptamış. Bir kovalamaca olmuş; Raz, arabasının hâkimiyetini kaybetmiş ve köprünün ayağına toslamış.”

“Tanrım.”

Morelli diz kapaklarıma baktı. “Rug’ı yakaladığını duydum. Mücadeleli geçmiş gibi.”

“Evet, duş almalıyım. Kan kuruyup yapışıyor.”

“Sana duşta yardımcı olabilirim.” Konserve sığır eti kutusunu bırakıp Annie’nin şişesini eline aldı. “Annen her şeyi düşünüyor. Bütün gün midem yandı.”

Ve ben daha onu durduramadan şişeyi tepesine dikip bitirdi.

Ona dikkatle baktım. “Ah, nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

Bir an için düşündü. Sonunda, “Daha iyi,” dedi. “Sıcacık.” Gözleri koyulaştı, bakışları yumuşadı, dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Çok dostça.” Uzanıp kolumu tuttu, beni kendine çekti. “Gel buraya, tatlım.”

---

[1] *(İt.) Sorun yok. (ç.n.)*

[2] *Bir elin bütün parmak uçlarım birleştirerek el hareketi çekmek. (e.n.)*

[3] *1985'ten beri faaliyet gösteren, sık ve genelde yüksek topuklu ayakkabılar üreten Italyan firması. İç.nf)*

[4] *Los Angeles Uluslararası Havalimanı, (ç.n.)*

[5] *(Ing.) Curcuna, şamata anlamında, (e.n.)*

[6] *Mide rahatlatıcı ilaç, (ç.n.)*

[7] *(İng.) Kesici alet, (c.n.)*

[8] *Kral Arthur'un efsanevi şövalyesi. (ç.n.)*

[9] *O'ahu Htrnaii Adası'ndaki volkanik dağın tepesi, (ç.n.)*

[10] *Amerika'ya özgü şehir dışında yol kenarında ve yola paralel kurulu alışveriş alanı. (e.n.)*

[11] *1994 yılında Koreli-Amerikan bir ailenin asi kızının maceralarım anlatan komedi dizisinin kahramanı (ç.n.)*

[12] *(Fr.) Yerli yerine. (ç.n.)*

[13] *Hawaii kahvesi, (ç.n.)*

[14] *Meyve aromalı mısır gevreği, (ç.n.)*

[15] *Eski İskandinav folklorunda, bazen büyü de yapabilen kötü ruhlu dev canavar. Günümüz masallarında, köprü altlarında yaşar ve gelip geçenlere korku salarak onlardan haraç alır, (e.n.)*

[16] *(İsp.) Güle güle oğlum, (ç.n.)*

[17] *İş, konut, kişisel ürünler, hizmet alımı, konser vb. topluluk organizasyonları gibi ilanlar için bölümlerinin yanı sıra forum, özgeçmişler ile tartışmalar ölümlerinin de bulunduğu, ABD kaynaklı seri itan sitesi, (e.n.)*

[18] *(Fr.) Bilakis, (ç.n.)*

[19] *ABD'de ucuzluğuyla bilinen bir süpermarket zinciri, (ç.n.)*

[20] * *Ucuz bir market (ç.n.)*

[21] *(Rus.) Tatlı mayalı bir tür kek. (ç.n.)*

[22] *Bir Rus votkası, (ç.n.)*

[23] *Elmalı martini, (ç.n.)*

[24] *(İt.) Yakında görüşürüz, (ç.n.)*